

JÉZUS SZÍVE VÁROSA

Paray-le-Monial

Szerkesztette és
fényképezte:
Kassányi Jenő

Lektorálta:
Madocsai Bea és
Marik József dr.

COPYRIGHT ©
EMMÁNUEL KOZOSSÉG
2010.

ELŐSZÓ

1673-ban egy francia vizitációs rendi apáca különös látomást látott. A szentségimádás alatt Jézus szólt hozzá, és feltárta előtte Szent Szívének titkát. Kétszáz évvel később IX. Pius az egész világegyház számára elrendelte a Szent Szív ünneplését.

Bár Alacoque Szent Margit látomásai kétségtelenül nagy lendületet adtak a Jézus Szíve tisztelet elterjedésének, Jézus Szívének imádata a 17. századnál távolabbra nyúlik vissza az Egyház történetében. János evangéliuma alapján már a legrégebbi keresztény szerzők a keresztség és az Eucharisztia jelképét látták Krisztus kereszthalálának történetében: „Az egyik katona oldalába döfte a lándzsáját. Nyomban vér és víz folyt belőle.”(Jn) Az apostolok között János mellett Szent Pál, az egyházatyák közül pedig elsősorban Aranyszájú Szent János és Szent Ágoston képviselték Jézus Szívének tiszteletét. A középkor vallásos elmélkedésében azután tovább bontakozott a Szent Szív kultusza: ebben látták Krisztus szeretetének kifejeződését jegyese, az Egyház iránt. Egyes misztikusok lelkében a Jézus Szíve tisztelet mint külön áhítat bontakozik ki, míg voltak, akik a Teremtés könyvének mélyebb értelmét fedezték fel benne: ahogy Isten az első Ádám oldalbordájából alkotta Évát, úgy Krisztusnak, a második Ádámnak lándzsával átvert szívéből keletkezett az Egyház.

Jézus Szíve tiszteletének fénykorát mindazonáltal Alacoque Szent Margit kinyilatkoztatásai indították meg, aki az idén négyszáz éves Vizitációs Rend Paray-i kolostorában élt. A szegény sorból származó Margit húszévesen egy magán kinyilatkoztatás hatására lett szerzetes. „Minden Istentől és semmi tőlem, minden Istennek és semmi nekem, minden Istenért és semmi értem.”– jegyezte fel saját vérével, amikor az Oltáriszentség előtt térdelve felajánlotta magát Isten akaratának. A nehéz körülmények között is hűséges és alázatos, időközben Margit-Mária nevet felvevő nővér három nagy látomásáról szólnak a fennmaradt írások, melyben Jézus az egész emberiségnek üzent általa. Az elsőben Jézus Szent Szíve fájdalmát tárta elé, a másodikban Jézus öt sebéből, különösen átszúrt oldalából felragyogó dicsőségének lehetett tanúja, a harmadikban pedig Jézus Krisztus megmutatta neki Szent Szívét: „Íme, ez az a Szív, amely annyira szerette az embereket, hogy semmiben sem kímélte magát értük, egészen kiüresítette és elpazarolta magát, hogy tanúságot tegyen előttük szeretetéről.” Ekkor az Úr azt kérte tőle, legyen Szívének külön ünnepe az egész Egyházban. Margit-Mária halála előtt még megtapasztalhatta a Szent Szív tiszteletének terjedését, egykori lelki atyjának, La Colombiére Kolos feljegyzéseinek köszönhetően.

A boldoggá avatását követő ünnepélyes temetésén már 35 ezer zarándok vett részt Paray-ban, s ez a szám évről évre emelkedett. XIII. Leó pápa 1899-ben az egész világot Jézus Szent Szívének szentelte, XII. Pius pedig 1956-ban, Jézus Szíve ünnepének 100. évfordulójára adta ki *Haurietis aquas* című enciklikáját, bátorítva ezzel mindnyájunkat a Szent Szív tiszteletére. A pápa, ebben a hazánknak oly fontos, reményre áhító esztendejében arra buzdította az Egyházat, nyíljanak meg Isten szeretetének misztériuma felé.

Mélyítsék el kapcsolatukat Jézus Krisztus Szívével, hogy szeretetét minél teljesebben megtapasztalhassuk. „A Szent Szív tiszteletének oka kettős – magyarázza az Enciklika – mint az emberi természet legnemesebb része, ugyanazt az imádó tiszteletet érdemli, amellyel az Egyház magának Isten megtestesült Fiának a személyét tünteti ki, másrészt pedig Jézus Krisztus végtelen szeretetének jelképe is, mely bennünket a kölcsönös szeretetre indít. A Megtestesült Ige Szívét ezért joggal tekintik ama hármasszeretet fő ismertetőjelének és jelképének, mellyel az isteni Megváltó az örök Atyát és minden embert kitartó hévvel szeret.”

Jézus kereszten átszűrt szíve a megváltó szeretet szimbóluma. Tiszteletével magát az Istenembert, magát Jézust ünnepeljük úgy, ahogy szívének szeretetét kifejezte; ahogy valóságos emberségének kifejezése is, melyet áldozatul adott a világot.

1688-ban Alacoque Szent Margit Paray-le-Monialban „nagy ígéretet” kapott Jézustól: ha valaki kilenc egymás utáni első pénteken szentáldozáshoz járul, különös módon oltalmazza őt halála óráján. Jézus Krisztus tiszteletének tehát fontos eleme a rendszeres gyónás és gyakori szentáldozás, valamint az első pénteki Jézus Szíve litánia, ahogy az engesztelés, a vizontszeretet, Krisztus követése és önmagunk felajánlása is. Az igazi keresztény élet. Ahogy II. János Pál pápa megfogalmazta: „Egyedül Krisztus Szíve közelében képes az emberi szív helyesen felfogni, mi is az élet egyedüli és igazi értelme, és mi az ő személyes rendeltetése. Így foghatja fel, mi az értéke a hiteles keresztény életnek. Így tudja magát jól megőrizni a szív bizonyos romlottságaitól, így tudja egyesíteni önmagában az Isten iránti gyermeki szeretetet a felebaráti szeretettel.”

Ezt az önmagát feltáró isteni szeretetet napjainkban is hitelesen közvetíti Jézus Szentséges Szívének tisztelete. Nem túlhaladott vallási formáról van tehát szó. Ennek a különleges – és Egyházunk történelmében oly nagy jelentőséggel bíró – helynek és vallási megújulást eredményező lelkeségnek a modern bemutatására vállalkozik a kiadvány, melyet örömmel és jó szívvel ajánlok minden kedves Testvéremnek.

2010. július 16.

Dr. Udvardy György
c. püspök

Köszöntöm az Olvasót!

Valahányszor hazafelé jövünk Paray-ból mindenkiből ömlik a szó, lelkesen mondják a testvérek élményeiket, mindenki telve van az ott töltött napok áldásával. Az itthon maradottak próbálják a hallottakat befogadni, de általában keveset tudunk átadni.

Alacoque Szent Margit, és a neki adott magán kinyilatkoztatások napjainkban kevéssé, vagy pontatlanul ismertek, Colombiére atyáról alig hallott valaki, a városról még annyit se.

Többször felmerült az ötlet, hogy készítsünk egy olyan illusztrált leírást, ami segítséget tud nyújtani Jézus Szentséges Szívéből ránk kiáradó szeretetről való tanúságtételeinkben.

Első gondolatom az volt, hogy ez nem az én dolgom, vannak nálam erre sokkal alkalmasabbak, képzetebbek. És akkor súgott a Szentlélek: ez a te feladatod. Erre te kaptál karizmát, te kaptál talentumot – nehogy elássad, használd, kamatoztasd a Közösségedben.

Vegyétek! Olvassátok! Használjátok és terjesszétek a Szent Szív szeretetébe, irgalmába vetett hitet. Ehhez adja meg segítségét a Szentháromságos egy Isten, ezért imádkozzon a Boldogságos Szűz Mária.

Szánom még ezt az összeállítást egy olyan alapnak, amit a jövőben a testvérek közreműködésével kiegészíteni, bővíteni, gazdagítani tudunk.

Ad majorem Dei gloriam

Szeretettel: Kassányi Jenő

2010. augusztus.

Paray-le-Monial

Valódi burgundiai kisváros, de mondhatjuk úgy is, hogy zarándokváros. Franciaország második leglátogatottabb zarándokhelye.

Aki eljut Paray-le-Monialba, az előbb utóbb észrevesz magán valamit. Kevés város mondhatja el magáról, amit XIII. Leó pápa írt a Romay-i Notre Dame megkoronázásának ünnepére 1896-ban Paray-ról:

„COELO GRATISSIMUM OPPIDUM”
„EGY VÁROS, MELY A MENNYNEK
OLY KEDVES”

Nem véletlenül írta Leó pápa ezeket a szavakat. Különleges hely, különleges város az, ahol Jézus Krisztus jelenik meg egy apácának, hogy Szent Szíve titkairól beszéljen neki, és tiszteletére buzdítson. Ez volt az az esemény, aminek híre az egész világon elterjedt, és a város nevét megismerték az emberek.

Az idelátogatók két nagy csoportra oszthatók. Az egyik csoportot a turisták alkotják, akiket vonz a történelmi belváros, fő látványosságával, a Bazilikával, a sok sportolási lehetőség, a minden igényt kielégítő kemping, a Central Canal yachtkikötőhelye, a jó hírű lóverseny futamok, tavasztól ősziig a művészeti bemutatók,

kiállítások, és nem utolsósorban a burgundiai konyha különlegességeit kínáló hangulatos kis éttermek. A különböző ismertető, reklámok, melyek elsősorban az otthonos kis hoteleket és éttermeket reklámozzák, mind a Bazilika képével, sziluettjével ékeskednek.

A másik csoport a zarándokok csoportja, akik elsősorban a Vízitációs kápolnát keresik fel. A város és környéke Alacoque Szent Margit halálának 300. évfordulóján, 1973-ban sok ezer embert látott vendégül.

Az 1990-es években pedig átlagosan évi száznyolcvanezer zarándok látogatott el ide.

Az utóbbi évtizedekben alakult ki egy harmadik csoport is, és zömben róluk szól ez az összeállítás. Ez a csoport az Emmánuel Közösség által szervezett találkozók résztvevőiből áll. Fiatalok, papok, családok és más különböző csoportok gyűlnek itt össze, és létszámban

felülmúlják az első két csoportot. Jellemzője ezeknek az eseményeknek, hogy a világ legkülönbözőbb részeiből érkeznek a résztvevők.

A karácsony és újév között tartja itt a Jézus Testvérisége az év végi lelkigyakorlatát, amin 2009 szilvesztere körül több mint 1500-an voltunk

Mint francia kisváros, olyan, mint a többi: csendes, békés a maga tízezer lakosával a szeszélyesen kanyargó La Bourbince és a Central Canal két partján. Kitűnően megközelíthető autóval (az N79, és az E62 autópálya közvetlen közelében fekszik), vasúttal (a Párizst és Marseille-t összekötő TGV-ről át kell szállni) yachttal a csatornán, vagy akár kisrepülővel.

Valódi kisváros, a központi részen keskeny utcák, egy- két emeletes házak, apró üzletek. Tisztaság, csend és nyugalom. Minden rendezett. Az utcákon járókelőt alig látni, autót még annyit se, csak estére

telnek meg az éttermek, kávézók, sörözők teraszai.

A főbb turista látnivalók közül sorrendiség nélkül érdemes említeni az 1528-ban épült Városházát, az 1535-ben épült Szent Miklós tornyot, a renaissance stílusban épült Hotel de Ville-t és az 1890-ben alapított Hiéron múzeumot, amely az Oltárizsentséget bemutató festményeket és műtárgyakat gyűjti egybe.

Megtalálhatók még a város híresebb szülötteinek, lakóinak: főpapoknak, tudósoknak, orvosoknak, művészeknek, humanistáknak emlékhelyei.

A zarándokok érdeklődése más helyek felé is irányul. A Bazilikán kívül elsősorban a Vízitációs Kápolnára, a La Colombiére kápolnára, a Bazilika mögötti parkra és az ott látható szabadtéri kápolnára, a Szent Margit életéből vett eseményeket bemutató Diorama-ra, és a konferenciáknak, találkozóknak otthont adó Zarándokházra.

BAZILIKA

A város legjelentősebb épületeként emlegetett, kettős kaputornyával és nyolcszögletű masszív szentélytornyával messziről látható katedrális, a Szent Benedek rendje szerzeteseinek egykori kolostortemplomát a La Bourbince partján találjuk. Előtte az első világháborúban elesett hősök emlékműve.

A bencés szerzetesek 973-ban alapítottak kolostort a város melletti dombon, ezt később áthelyezték a völgybe, és 1004-ben szentelték fel az első templomot, egy oklevél szerint az Istenanya tiszteletére.

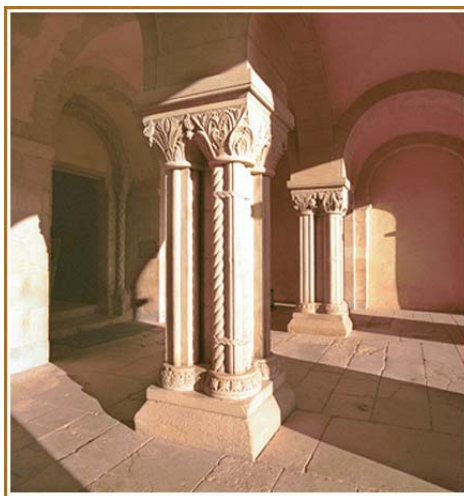
A ma látható templomot Clunyi Szent *Hugó* építtette 1090-től 1109-ig burgundiai bencés építészet román stílusában. ^[1]

Mintaként a világ akkor legnagyobb temploma, a Cluny katedrális szolgált, ezért is nevezik a Paray-i templomot „**Cluny leányának**”. (A Cluny katedrális a forradalomban, 1789-ben csaknem teljesen lerombolták, csak rekonstruált alaprajza és képe maradt fenn.)

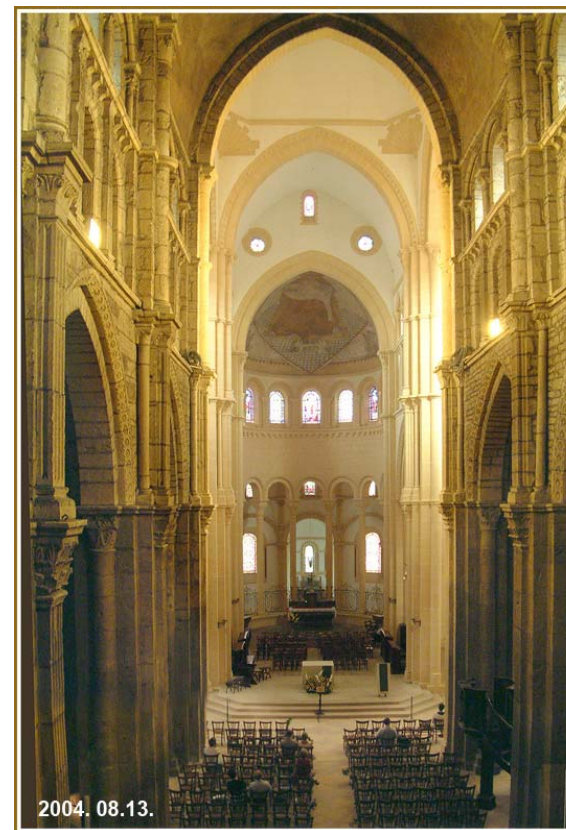
A Paray-i templom 1792-ben lett plébánia és 1846-ban helyezték műemlékvédelem alá. 1856-ban kezdődtek komolyabb restaurálási munkák, és 1875-ben Perraud kardinális „Basilica Minor” rangra emelte. Ezzel egy időben XI. Pius Pápa Jézus Szentséges Szívének oltalma alá helyezte.

Érdeemes elidőzni ennek a nálunk talán kevésbé ismert építészeti stílusnak főbb jellemzőinél. ^[2]

Ezek: az **előcsarnok**, a **főhajó**, végén az **apszissal**, az apszis körül a félköríves **szentélykörüljáró** a sugarasan nyíló kápolnákkal. Az apszis előtt a **kórus**, a **mellékhajók**, a **kereszthajó**, a főhajó és kereszthajó kereszteződésében a **négyezet**, ahol a szembemiséző oltár kap helyet.

Az előcsarnok, (régén a katekumenek tartózkodási helye) amit az 1004-ben felszentelt templom maradványaiból restauráltak a XIX. században, már ráhangol arra a csodálatos látványra, ami a belső térben fogad. A kövek színe a nap különböző szakaszában a fény-viszonyoknak megfelelően a vakítóan fehértől a sötét sárgáig sokféle árnyalatot mutat.

A 40,5 méter hosszú és 22 méter magas főhajó látképe a bejárat feletti karzatról, úgy, ahogy ma már nem látjuk, mert a karzatot lezárták. Ezen a képen még a kissé bepiszkolódott nyers falak láthatók, melyeket azóta bevakoltak és kifestettek. A templom ezáltal sokkal világosabb lett. Érdekes tanulmányozni az építés technikáját, amilyen gondossággal a faragott köveket egymásra helyezték, illesztették.

A főhajó látképe az oltártól nézve a karzatnyílással.

A főhajó magasabb a mellékhajóknál, a főhajót a mellékhajók teteje felett nyitott ablakok világítják meg.

A katolikus templom szíve az áldozat bemutatásának helye az oltár. Az új liturgikus rend szerint a szentmisét a pap a hívekkel szembe fordítva mutatja be, így került a három lépcsőfokkal megemelt új

oltár a főhajó, a kereszthajó és a kórus találkozásának vonalába.

A főhajó a főbejáratról nézve mutatja legjobban a vonalak, a formák és az arányok tökéletes összhangját.

A két templomhajó kereszteződésében helyezték el a Szentatya, II. János Pál 1986-os látogatásának emlékét megőrző kőlapot.

A csodálatosan megmunkált egykori márvány főoltár eredeti helyén van, a szentélykörüljárótól körülvevett apszisban.

Az apszis fölött látjuk a 14. századból származó, és egy 1935-ben végzett restaurálás alkalmával megtalált Pantokrátor Krisztus freskót.

A két templomhajó és az apszis között van a kórus, vagy más néven presbiterium, a szerzetesek számára fenntartott hely.

Alig gondolhatták a templomépítők, hogy a Jézus Testvériség lelkigyakorlatán a százötven pap alig fér majd el ezen a helyen.

Ezen a részen, a kereszthajóból nyíló kápolnában van a szentségi oltár és a Pieta szobor. A turisták nem igen jönnek el ideig, pedig érdemes lenne azt a pár lépést megtenni. Ez a XV. században a templomhoz hozzáépített gótikus kápolna mind stílusában és formájában, mind alaprajzában különbözik a templomtól.

Oklevelek szerint ez a Damas-Digoine család temetkezési kápolnája volt.

A klasszikus Pieta szobor a XIX. században készült.

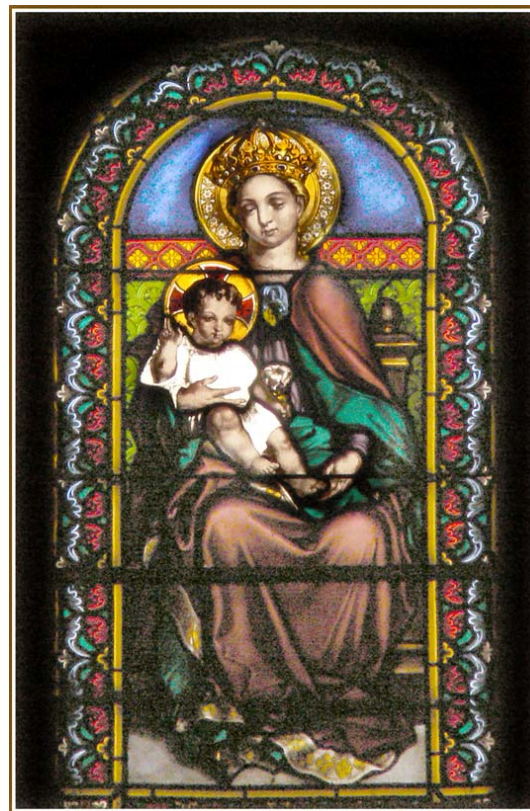

Az északi kereszthajóból nyílik a keresztelőkápolna, vele szemben a régi keresztelőkút, felette a város hősi halottainak emléktáblája.

A Bazilika üvegablakait forradalom tönkretette. Az összes ablak bemutatása nagyobb lélegzetű összeállítást kívánna. Itt most csak a szívemhez legközelebb álló két képet mutatom be. A most megcsodálható ablakokat a 19. és 20. században rekonstruálták. A kereszthajóban, a magasban látható modern ablakokat 1986-ban adták át.

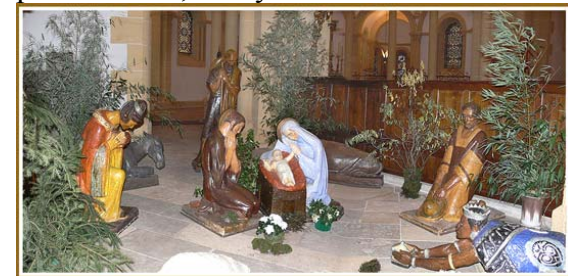

Ez a kép emlékeztet, hogy a templomot eredetileg az Istenanya tiszteletére szentelték.

A másik megkapó ablakkép a keresztelőkápolnában látható.

Karácsony idején Parayba látogatók, mint minden katolikus templomban, itt is megtalálják a Jézus születésére emlékeztető betlehemi jelenetet pásztorokkal, királyokkal.

A Bazilika déli részéhez kapcsolódik a kolostorépület, aminek egy része ma múzeum, és különböző kulturális események színhelye. Az előtte húzódó kockaformára nyírt fák sorát kivágták, így az egész épület jól látható.

A kolostorépület udvaráról tekinthetjük meg a Bazilika déli kereszthajójához kapcsolódó saroktornyot.

A Bazilika mögötti terület külön élettér. Innen a bazilika egészen más képet mutat.

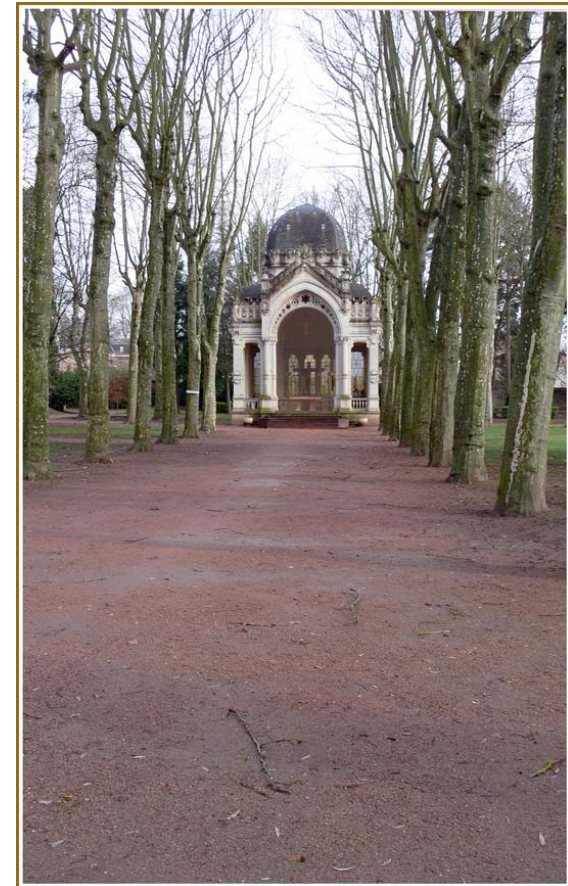

Közvetlen a Bazilika mögött van a Szent János kápolna, ahol állandó csendes szentségimádásra van lehetőségünk. Ebben a tetőtéri kápolnában soha nincs az Úr egyedül. Földszintjén van egy kisebb konferenciaterem.

A kolostorépület mögötti, mindig forgalmas parkos területet a **Káplánok kertjének** nevezik.

Ez a nagy zarándoklatokat fogadó terület, ahol a népes csoportok az itt lévő kis kápolna előtt szabadtéri szentmisén vehetnek részt.

A kápolnában van az a közelmúltban elhelyezett feszület, amin Jézus Szent Szívéhez vonja Jánost, de nem csak őt, hanem jelképesen mindegyikünket.

***Én meg, ha majd fölmagasztaltatom
a földről, mindenkit magamhoz***

vonzok

Jn 12,32

Nagyobb találkozók alkalmával gyertyás körmenetet tartanak a kápolnában kihelyezett Oltáriszentséghez. Aki ezen egyszer részt vett, sosem fogja elfelejteni.

A Bazilika mögötti kereskedés értékes tartalmú olvasmányokat, hangkazettákat, CD-ket és ízléses emléktárgyakat kínál.

A Káplánok kertjében találjuk a **Zarándokházat**.

Az emeleten lévő 750 személyes előadóterem, a Marguerite-Marie terem, ad otthont a nagy közös dicsőítéseknek, és az előadásoknak.

Mi eddig, ha ott voltunk, mindig a karzaton foglaltunk helyet. Ennek egyik oka, hogy ott a fordítás kevésbé zavarja az előadást, mások is ott csoportosulnak tolmácsuk köré. Minden ilyen terem sajátossága, hogy a magasabb részeken

melegebb van. Ez erre a teremre is érvényes télen is – hát még nyáron!

Az egyik nagy közös esti ima után itt hirdette meg Marik Jóska a résztvevőknek a 2007-es budapesti Városmissziót, meghívva minden jelenlévőt.

Az épület földszintjén két nagy étterem szolgál a zarándokok, a vendégek kiszolgálására. Ezek arra is rendelkezésre állnak, hogy ha a hallgatóság már nem fér el az emeleti előadóteremben, akkor

kivetítők segítségével innen is lehet az előadásokat követni.

Parayról szólva mindenképpen beszélnünk kell a Bourbince és a csatorna közötti területről. Itt vannak az Emmánuel nyári táborainak hatalmas sátrai: a „sátorkatedrális” és az étkezősátor, mellettük a különböző

kiszolgálósátrak: a könyvsátor, kórház- és patikasátor meg a tisztálkodó konténerek, és egy-két hűtőkamion, ami a frigider szerepét tölti be. Nem hiányozhat természetesen egy óriási parkoló sem az autóknek és a buszoknak.

Ezek mellett terül el a **Parc du Mulin Liron**.

Ezt a tizenöt hektáros területet a Szentatya 1986-os Paray-i látogatása előtt parkosították, ültették be a világ minden részéről származó, ritkaságszámba menő fákkal és bokrokkal. Helyet kaptak itt játszóterek, a parkot körülölelő íves sétaút és az itt nemzeti

játéknak nevezhető pétanque pályái is.

A park az év egy részében békés, elhagyott, de a találkozók idején benépesül.

A fák árnyékában foglalnak helyet a gyóntató atyák, és itt keresnek a nagy

hőségben enyhülést a beszélgető csoportok is. A mi csoportunk is ide húzódott a délutáni megosztásra.

Bourbince és Central Canal meghatározza a város képét. Éles az ellentét a hangulatos, méltósággal folydogáló Bourbince és a nyílegyenes, Csatorna között.

A Csatornán mindig találunk fényűző luxusyachtokat, melyekkel a vízi turisták érkeznek, hogy egy kis időt városnézésre szánjanak.

Ez a város nem csak az érdeklődő turistákat fogadja, de zarándokokat is,

akik eljöttek, hogy Jézus Szíve városában leróják tiszteletüket Szent Margit-Mária oltára előtt.

Alacoque Szent Margit-Mária

Néhány percre a bazilikától egy csendes, keskeny utcában találjuk az ide érkező zarándokok másik, gyakran látogatott helyét, a **vizitációs nővérek kápolnáját**.

Ez a rend Szűz Máriának Erzsébetnél tett látogatásáról (visitatio) kapta a nevét. E látogatás ünnepe az aratás kezdetére esett, ezért kapta az ünnep a Sarlós Boldogasszony nevet.

Szalézi Szent Ferenc genfi püspök és lelki leánya, Chantal Szent Johanna Franciska alapították Annecyben 1610. június 6-án. **E sorok írásakor ünnepeljük a Rend alapításának 400. évfordulóját.**

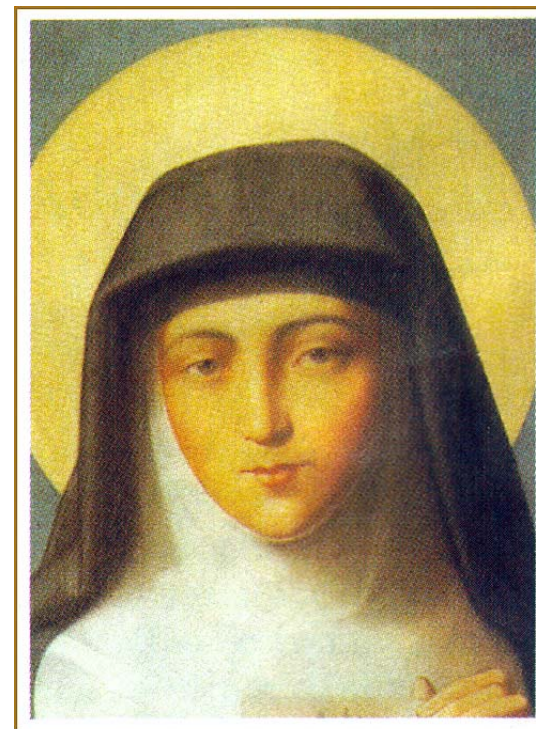
A rend eredeti karizmája a szegények és betegek látogatása, gondozása volt.

A vizitációs rend Paray-i háza a huszonhatodik, amit Ferenc és Franciska alapítottak.

Szent Ferenc egy alkalommal azt mondta, hogy a „*rend különösen alkalmas lesz, hogy Jézus-Krisztus Szívének tiszteletét ápolja. A vizitáció nővéreit az evangéliumi szüzeknek lehet nevezni, akiket különösképpen azért helyeztek ebbe a századba, hogy a megtestesült Ige szent Szívének két legdrágább erényét kövessék: a szelídséget és az alázatot, mert ezek alkotják rendjük bázisát, és fundamentumát adják meg nekik, azt a privilégiumot és összehasonlíthatatlan kegyelmet, hogy a Jézus Szíve leányai nevét viseljék.*”^[3]

1626. szeptember 4-én lyoni apácák telepedtek le Paray-ban a Szent Miklós templom közelében, a Forges utcában ma is látható házban (Városház tér 7)^[4]. Ez rövidesen kicsinek bizonyult, ezért cseréltek a jezsuita atyákkal, ami lehetővé tette, hogy

1633-ban új kápolna építésébe kezdjenek. Ez a Jelenések kápolnája. Ebben a kolostorban élt – ahogy mi ismerjük – Alacoque Szent Margit.

REPRODUKČO

Margit már gyermekkorában nagyon elmélyült, imádságos életet élt. Családjában komolyan felmerült a gondolat férjhezmeneteléről, hogy édesapja halála utáni nehéz helyzetükből kimeneküljenek, de végül 1667-ben 20 évesen határozta el egy magán kinyilatkoztatás hatására, hogy szerzetes lesz.

Ebbe, az akkorra már átalakult, teljesen szemlélődő rend kolostorába vették fel 1671. június 20-án Margitot. A rend tagjainak a szív vértanúságát kell megélniük a napi élet kis áldozatainak vállalása által.

Margit felvétele után nevét Marguerite-Marie-ra változtatta. Két hónap múlva augusztus 25-én került sor a beöltözésére, és egy év múlva, 1672. november 2-án az Oltáriszentség előtt térdelve felajánlja magát Isten akaratának.

Hogy ezt mennyire komolyan gondolta, azt jelzi, hogy vérével írta le, hogy egész életét Jézusnak szenteli!

„Én gyarló és nyomorult semmi, ünnepélyesen megígérem az én Istenemnek, hogy alávetem és feláldozom magam mindannak, amit tőlem kíván, égő áldozatul adom szívemet kényére és kedvére.

Semmi más nem érdekel csak az ő minél nagyobb dicsősége és az ő tiszta szeretete, amelynek felajánlom és amelyre ráhagyom egész lényemet és minden pillanatomat. Mindörökre az én szeretett Uramé vagyok, az ő szolgálóleánya és teremtménye, mivel Ő egészen az enyém és én az ő méltatlan jegyese vagyok, Margit-Mária nővér, aki meghalt a világnak.

Minden Istentől és semmi tőlem, minden Istennek és semmi nekem, minden Istenért és semmi értem.” ^[5]

Margit életéről és a neki adott üzenetekről könyvtárnyi írás jelent meg. Életéből itt csak a legfontosabb eseményeket említjük meg. (A dőlt betűs idézeteket a Paray-i papi közösség egykori vezetőjének, Jean Ladame-nak: **JÉZUS SZÍVE APOSTOLA** c. könyvéből vettük.)

Teljes mértékben odaszentelt életére, állandó bensőséges kapcsolatára, mintegy válaszul Jézus megmutatta magát Margit-Máriának, beavatta Szent Szívének titkaiba.

A kápolna bejárata fölötti felirat:

Ebben a kápolnában tárta fel a Mi Urunk Szívét Szent Margit-Máriának.

A Jézushoz tartozó szerzetesnő élete nem könnyű. Előjárói minden alkalmat felhasználtak, hogy megalázzák, vezekléseket szabjanak ki rá, és próbáknak vessék alá, amiket mosolygós arccal, szolgálatkészen és nagy nyugalommal fogadott el.

Egyik ilyen megalázó megpróbáltatása volt, hogy elhalasztották fogadalomtételét. Margit-Mária ezekben az esetekben Istenhez menekül.

1672. november 6-án tette le fogadalmát. Ettől kezdve állandó párbeszédben él Krisztussal. „*Légy készen, hogy fogadj, mert veled akarok lakni, beszélni, társalogni*” ^[6] szólt hozzá Jézus fogadalomtétele után.

Előjárója a fenntartás nélküli engedelmesség nevében adja neki feladatul, hogy leírja az Istentől kapott közléseket, és mindazt, ami a lelkében végbemegy. Vonakodására Jézus figyelmezteti: „*Miért utasítod vissza, hogy engedelmeskedj szavamnak és leírd, ami tőlem jön és nem tőled?*” ^[7]

Három **nagy látomásáról** szólnak a fennmaradt, és a nővérek által gondosan megőrzött írások, melyekben egyébként harminc jelenésről tesznek említést. A harmincas szám onnan eredhet, hogy Margit beszámolóiban, írásaiban harmincről tesz említést, de azt nem tudjuk, hogy hányszor jelent meg neki Jézus, hány párbeszéd zajlott le közöttük.

A legfontosabbakat, a „három nagy” jelenést azért nevezhetjük „nagy”-nak, mert **ezeknek az üzenetei az egész emberiséghez szólnak.**

Az **első látomásban** – 1673-ban – Margit Jézus keblére hajthatta fejét, mint János az utolsó vacsorán. Jézus ekkor megmutatta neki Szívét, és átadta neki Szent Szíve fájdalmát, ami főleg első péntekenként okozott Margitnak kízó gyötrelmeket.

Egy évvel később volt a **második nagy jelenés**. Margit láthatta Mestere ragyogó dicsőségét. Erről így ír:

„Jézus Krisztus, az én édes Mesterem, megmutatta magát nekem dicsősége teljes ragyogásában, öt sebével, amelyek úgy ragyogtak, mint öt nap, és szentséges Embersége minden részéből, főként azonban imádandó kebléből lángok törtek elő.” ^[8]

Ez után Jézus elmondta neki, hogy végtelen szeretetét mennyi hálátlansággal és megvetéssel viszonzják az emberek.

„Ez még sokkal fájdalmasabban gyötör engem, mint mindaz, amit kínszenvedésem során elviseltem. Ha csak valamennyire is viszonzják szeretetemet, kevésnek tartanám mindazt, amit értük tettem, és ha lehetne, még többet tennék értük. Ők azonban csak hidegséggel és visszautasítással viszonzják minden abbeli igyekezetemet, hogy jót tegyek velük. Legalább te szerezd meg nekem azt az örömet, hogy amennyire tőled telik, kárpótolsz hálátlanságukért.” ^[9]

És a világmindenség Királya ez alkalommal kér. Kéri ezt a gyenge apácát, hogy az emberek hálátlanságáért engeszteljen: minden első pénteken járuljon szentáldozáshoz, és minden csütörtökről péntekre virradó éjszaka egy órát virrasszon. Ez az áhítat gyakorlat azóta a **„szent óra”** nevet kapta. Ez nem csak egy órás imádság, hanem egy óras egyesülés azzal a haláltusával, amelyet Jézus a Getszemáni kertben élt át.

És Jézus mintegy jutalmazta Margit-Máriát amikor két alkalommal vonta magához, és misztikus módon keblére szorította Margit ajkát, hogy csókot adjon megsebzett Szívére.

Ezt jeleníti meg a festő a kápolna freskóján a fehér alakkal, aki minden híreszteléssel szemben nem a Szűzanya, hanem Alacoque Margit-Mária. A sejtelmes ábrázolás a jelenet misztikumát kívánja jelezni.

1675 februárjában egy fiatal jezsuita érkezik Parayba La Colombière Kolos atya, akit a szerzetesnők kiséítő gyóntatójának rendeltek oda. Amikor a szerzetesközösséggel találkozik, Margit-Mária egy hangot hall „*Ez az, akit neked küldök*”.^[10]

A zárda főnöknője megparancsolja Margit-Máriának, hogy látomásairól számoljon be a papnak. Margit-Mária „rettenetes irtózással” meg is teszi vallomását. Több találkozás és próbatétel után Colombière elismeri: Isten nyilatkozik meg a szerzetes nővérnek. A jezsuita és a vizitációs nővér ettől kezdve „olyanok lesznek, mint a fivér és a nővér”^[11]

A **harmadik, a „nagy jelenés”** pontos dátumát nem ismerjük, valószínű, hogy 1675 nyarán történt. Jézus megmutatta Margit-Máriának Szívét:

„Íme ez az a Szív, amely annyira szerette az embereket, hogy semmiben sem kímélte magát értük, egészen kiüresítette és elpazarolta magát, hogy tanúságot tegyen előttük szeretetéről.”^[12]

Jézus azt kérte, hogy legyen szívének külön ünnepe:

„Ezért arra kérek, hogy az Oltáriszentség ünnepének nyolcada utáni első péntek legyen külön ünnep, amikor Szívemet tisztelik, nyilvános bocsánatkéréssel adva jóvátételt neki és

azért végezve szentáldozást ezen a napon, hogy engeszteljék, azokért a méltánytalanságokért, amelyek az alatt érik, amíg ki van téve az oltárokon.”^[12]

Ez az üzenet nem csak egy kongregációban, vagy egy egyházmegyében kívánja Krisztus Szívének tiszteletét elterjeszteni, hanem az egész Egyházban!

Jézus a jutalmakról is szól Margit-Máriának:

„Megígérem azt is, hogy Szívem kitárul és bőségesen árasztja isteni szeretetének kegyelmét azokra, akik maguk tisztelik, és akik gondoskodnak róla, hogy mások is tiszteljék őt.”^[13]

Az írásos emlékek négy fő ígéretet említenek. Ezek:

„-Mindazok, akik neki adják és szentelik magukat, soha nem vesznek el.

-Mivel Ő minden áldás forrása, Ő bőségesen kiárasztja azt, azokon a helyeken, ahol isteni Szíve képét elhelyezik és tisztelik.

-Egyesíti a megosztott családokat, védelmezi és támogatja azokat, akik bármilyen szükségben bizalommal fordulnak hozzá.

-Lángoló szeretete kegyes balzsamát kiárasztja mindazokra a közösségekre, amelyek tisztelik és különös

védelme alá helyezik magukat; elhárítja róluk mindazokat a csapásokat, melyeket az isteni igazságosság rájuk mér, hogy visszavezesse őket kegyelmébe, melyet elvesztek. ”^[14]

Ehhez kapcsolódik az u.n. **„nagy ígéret”**, amit 1688-ban kapott Margit-Mária:

„Szívem mértéktelen irgalmában megígérem neked, hogy mindazoknak, akik kilenc egymás után következő hónap első péntekén megáldoznak, mindenható szeretete megadja a végső bűnbánat kegyelmét, nem hálnak meg kegyelemtől megfosztva és végső szentségek nélkül, mert isteni Szívem biztos menedéket nyújt nekik a végső pillanatban.”^[15]

Colombière atya a **Lelki magabaszállás** című könyvében (Retraite spirituelle) foglalta össze Margit nővér magánnyilatkozatát. A kötet 1684-ben, két évvel az atya halála után jelent meg, és jelentősen hozzájárult a Szent Szív tiszteletének terjedéséhez. A tisztelet még nagyobb körben való megismerését Jean Croiset jezsuita atya Lyonban megjelent, Jézus Szíve tisztelettel foglalkozó írása is elősegítette, és Margit-Mária nővér még 1690. október 17-én bekövetkezett halála előtt megtapasztalhatta a Szent Szív tiszteletének terjedését.

A Paray-i vizitációs zárdát a forradalom idején bezárták, és csak 1823-ban nyitották meg újra. 1854-ben renoválni kellett – a nővérek külön kívánsága szerint bontás nélkül!

Margit-Mária boldoggá avatására 1864. április 24-én került sor.

Eredeti fakoporsóját 1864. július 13-án nyitották fel, és ekkor hitelesítették az ereklyéket.

Egy évre rá helyezték csontjait egy gazdagon díszített ezüst koporsóba. Ezen az ünnepen 35 ezer zárándok volt Parayban.

A zárándokok száma 1873-ban a nagy nemzeti zárándoklat során érte el csúcst, ekkor már százezren vettek részt.

XIII. Leó pápa 1899. május 25-én megjelent *Annum sacrum* kezdetű enciklikájában a **SZENTÉV meghirdetések az egész emberiséget Jézus Szent Szívének szentelte**. Ez volt az emberiség első felajánlása a Szent Szívnek. Ekkor hagyta jóvá a Jézus Szíve litániát, melynek szövegét Anna Magdalena Remuzat vizitációs nővér állította össze 1718-ban.^[16]

Margit-Mária ünnepélyes szentté nyilvánítása csak az első világháború után, 1920-ban történt meg.

XIII. Leó pápa felajánló imája

Uram Jézus, az emberi nem Megváltója, tekints reánk, akik alázatosan leborulunk oltárod előtt. Tied vagyunk, teid akarunk lenni. Hogy pedig annál szorosabb összeköttetésben lehessünk veled, íme, ma mindegyikünk önként fölajánlja magát szentséges Szívednek.

Téged ugyan sokan soha sem ismertek meg, parancsodat megvetve sokan visszautasítottak. Irgalmazz mindnyájunknak jóságos Jézus, és vonj a Te Szent Szívedhez mindenkit.

Légy királya, Urunk, nemcsak a Te híveidnek, akik sohasem pártoltak el tőled, hanem a tékozló fiúknak is, akik elhagytak. Add, hogy ezek csakhamar visszatérjenek az atyai házba, hogy el ne vesszenek a nyomorban és ínségben.

Légy királya azoknak is, akiket téves vélekedések tartanak fogva, vagy szakadás választott el. Hívd vissza őket az igazság szolgálatára és a hit egységébe, hogy rövid idő múlva legyen egy akol és egy pásztor.

Adj, Urunk, a Te Egyháznak sértetlenül biztos szabadságot, adj minden nemzetnek békét és rendet, és tedd, hogy az egész földkerekség egy szózáttal visszhangozzék:

Legyen dicséret az isteni Szívnek, amely által üdvösségünk támadt; Övé a dicsőség és tisztelet mindörökké. Ámen.

Ma a kápolna főhajójának jobb oldalán lévő oltárban vannak Margit-Mária csontjai, az oltáron az üvegkoporsóban egy élethű viaszfigura fekszik.

A márványtábla szövege:

Azt szeretném, hogy közreműködj abban, hogy a lelkeket az én Szívem szeretetéhez vonzzad!

A keretezett szöveg mellette:

A feltámadást várva, ebben a koporsóban vannak elhelyezve Szent Margit Mária csontjai.

La COLOMBIÈRE KOLOS atya

A Vizitációs kápolnától 300 méterre találjuk, a La Colombière atya tiszteletére emelt kápolnát. 1929-ben kezdték építeni, miután XI. Pius pápa boldoggá avatta, és 1932-ben szentelték fel.

Ez a templom a art-deco elemekkel is vegyített, a környéken ritkának mondható neo-bizánci stílusban épült.

La Colombière atyát „Krisztus hűséges szolgáját és tökéletes barátját” előjárói helyezték 1675. februárban Parayba a nővérek gyóntatójának. Értetlenség és kritika kísérte a döntést, hogy a kiválóan képzett professzort ebbe az eldugott kisvárosba küldték.

A Mindenható terveiben nincsenek véletlenek, a tudós jezsuitát szerzetesnőjéhez küldte, segítségére. Margit-Mária látomásaival kapcsolatban a főnöknő anya rendkívül bizalmatlan volt, szakértőkkel vizsgálattatta, akik véleménye enyhén szólva kedvezőtlen volt.

Colombière atya Margit-Mária lelkivezetője lett, és megnyugtatta lelki leányát a kapott kegyelmek valódiságáról.

Margit-Mária az 1675-ös „nagy látomását”, melyben azt a feladatot kapta, hogy gondoskodjék Jézus Szíve ünnepéről, elmondta Colombière atyának, és erről írást is készített, amit az atya lelki írásaiban később nyilvánosságra hozott.

Margit-Mária és Colombière atya 1675. június 21-én felajánlották magukat Jézus Szent Szívének.

Előjárói az atyát 1676-ban Angliába, a yorki hercegnő udvarába küldték. Tevékenységét ott nem nézték jó szemmel. Prédikációi hatására sokan megtértek és az előkelő nők közül többen, -mivel Angliában nem volt lehetőség rá,- Franciaországba mentek, hogy kolostorba lépjenek. Kolos atya ennek az előkészítésén dolgozott, mikor egy apostszta pap feljelentésére bebörtönözték. A börtönben tuberkulózist kapott, és betegsége olyan súlyosra fordult, hogy visszatoloncolták Franciaországba.

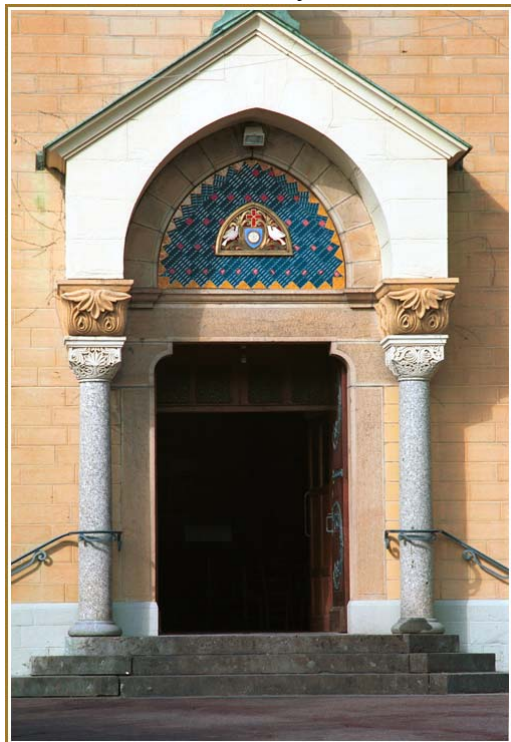
1681-ben tért vissza Parayba, ahol folytatta a nővérek, és Margit Mária lelki gondozását. Margit-Mária elmondta Colombière atyának, hogy nem fog meggyógyulni. Három évre rá, az Úr magához vette.

Halála után megjelent írásai gyorsan ismertté és népszerűvé váltak, és mintegy hitelesítve Margit-Mária látomásait, széles körben terjesztették Jézus Szíve tiszteletét.

A vizitációs nővérek kolostorában temették el, ahonnan 1933-ban boldoggá avatása után hozták át csontjait a tiszteletére épült templomba.

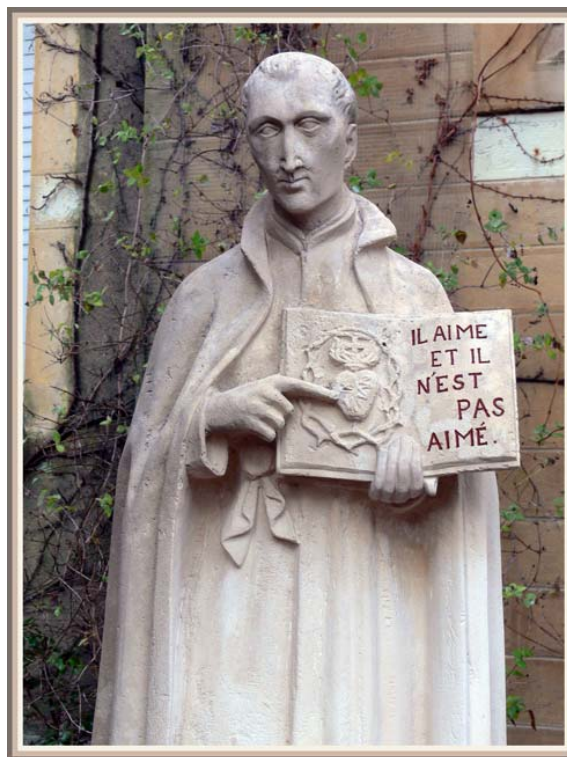
Térjünk vissza a templomhoz.

Az egyszerű bejárat melletti két oszlop tervezői, és alkotói ismerték Clairvaux-i Szent Bernát parancsát, aki száműzte az oszlopfökről a tisztátalan majmokat, a vad oroszlánokat, az iszonyú kentaurokat, és a

félig embereket. Ezért faragták meg csodálatos ízléssel az oszlopföket díszítő akantuszleveles díszítményeket.

A bejáratnál balra fogad Colombière atya csaknem életnagyságú szobra.

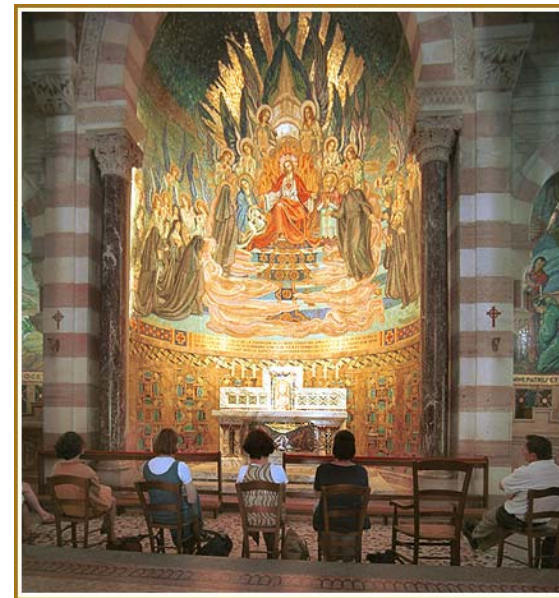

A kezében tartott könyvben a töviskoszorútól körülvevett Szent Szívét mutatja, amiből Margit-Mária látomása szerint kimagaslik a kereszt, és lángok lövellnek ki.

A felirat:

Ő SZERET, ÉS ÖT NEM SZERETIK

A templom soha nem üres, mindig találunk imádkozó, csendben elmélkedő zarándokokat.

Belépve a templomba azonnal lenyűgöz az oltár fölötti hatalmas mozaik.

1688-ban, július 2-án a Vizitáció ünnepén Margit-Mária előtt megjelent Jézus Szíve egy „magas, tágas és csodás szépségű helyen”

„A lángok között, amelyek trónját alkották, feltűnt sebe is és oly fényes és tüzes sugarakat lövellt ki, hogy körös-körül minden ragyogott és izzott tőle. Egyik oldalán a Boldogságos Szűz volt látható, a másikon Szalézi Szent Ferenc és P. La Colombièr.

A csodálatos színtérnek más szereplői is voltak még: vizitációs nővérek; őrző angyalaik kísérték őket, akiknek mindegyike egy-egy szívet tartott a kezében.” [17]

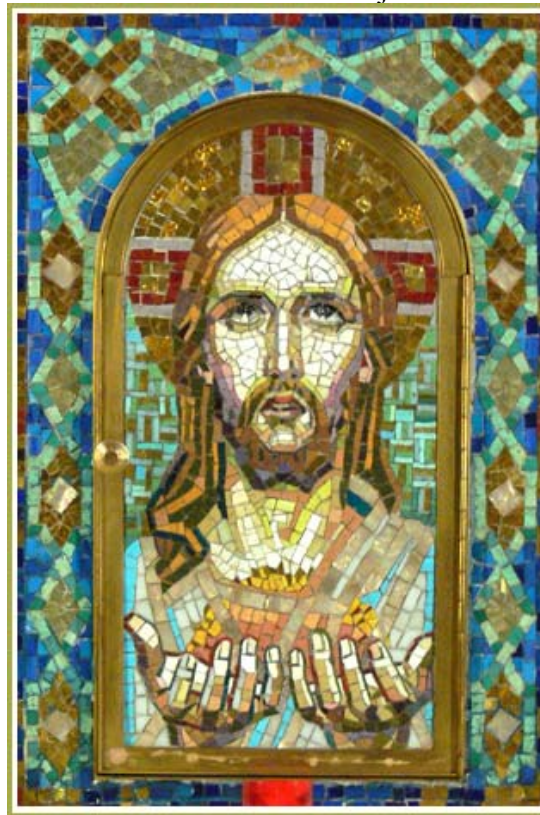
Ezt a jelenetet ábrázolja a Paray-i Colombière kápolna apszisának 47 négyzetméteres mozaik képe.

Ekkor kapta a Vizitációs rend a Szűzanyától azt a küldetést, hogy közzé tegye Jézus Szíve kimeríthetetlen gazdagságát. – Margit erről így ír egy levelében: „Amennyire tény hogy ez a tisztelet a vizitációban született meg, annyira igaz, hogy (a) tisztelendő Jézus Társasági atyák révén bontakozik ki.” [18]

A mozaik alján lévő aranszalagon lévő régies nyelvezetű szöveg pontos fordítása:

Bár a vizitációs nővérekre bízott, hogy megtanítsák szeretni, és másoknak továbbadni, a társulat papjainak van fönntartva, hogy megmutassák és megismertessék a szükségességét és értékét, hogy hasznunkra válják, amikor az ilyen nagy jótéteményt a neki kijáró tisztelettel és elismeréssel vesszük magunkhoz. [19]

A főoltár tabernákulumának ajtaján lévő mozaikon Jézus Szívét mutatja.

Ez a tabernákulum kép talán a legismertebb szerte a világon a Szent Szív tisztelői között. Érdeemes megfigyelni rajta, hogy milyen finom érzékkel rendezte képpé a művész a mozaiklapocskákat.

Az oldalhajóban Kolos atya bronzszobra alatti üvegkoporsóban nyugszanak csontjai. Előtte különböző nyelvekre fordítva a közbenjárást kérő imák – köztük a magyar fordítás is – találhatóak.

Felette a Kolos atyát és Margit-Máriát ábrázoló, számtalan formában terjesztett kép eredetije van.

Nem véletlen, hogy több nyelvre lefordítva tették ki az imákat, mert valahányszor itt jártunk, mindig többen térdeltek az oltár előtt.

A templom üvegablakainak egy része Jézus életének egy-egy eseményét mutatják be a harmincas évek jellegzetes stílusában.

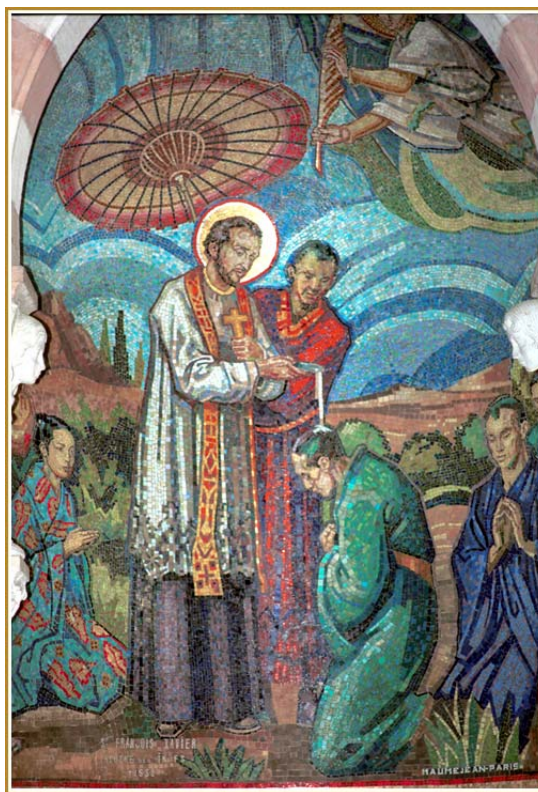
Mária és János között Jézus a kereszten, a katona pedig szúrásra emeli lándzsáját, hogy a Szent Szívet átdöfje.

A templomokban a hívő emberek imádkoznak, a turisták pedig nézelődnek. Érdekes ezen a helyen hívő lélekkel is körülnézni.

Az eddig bemutatottakon kívül sok más művészi alkotás is található itt.

Mivel a Colombiére kápolna a Jezsuita Rend temploma, ezért itt a rend tagjainak is több emléket állítottak.

Az oldaloltár felett Xavéri Szent Ferencet bemutató mozaik látható. Ferenc atya távol keleti missziója során két év alatt 1500 embert keresztelt meg Japánban.

Xavéri Szent Ferenc atya a sajtó védőszentje.

A jézustársasági atyák a rend néhány tagja bemutatásakor Gonzaga Szent Alajos emlékére is készítették egy üvegablakot. Az ifjúság példaképének tartott, trónöröklésről lemondott jezsuita novícius, Rómában a járvány idején egy pestises beteg kórházba szállításakor kapta meg 23 éves korában a halálos betegséget.

A Colombiére templomban mind a mozaikokat, mind az üvegablakokat a Mauméjean testvérek készítették.

A Colombière kápolnától keleti irányba kifelé haladva a városból a Charolles úton másfél kilométer távolságban találjuk a szerény kis

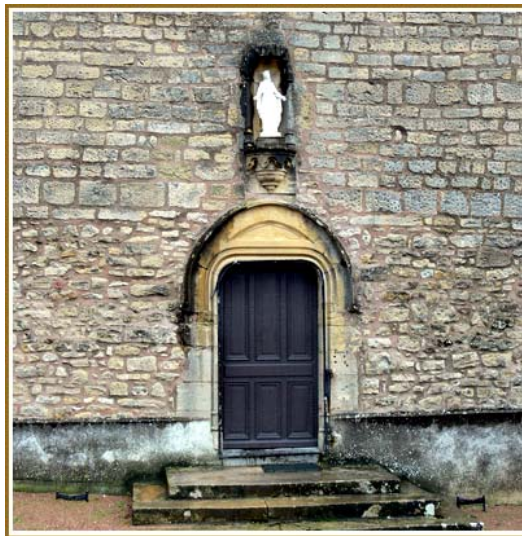
Romay-i kápolnát.

A hagyományok szerint a perjelség építésén dolgozó bencés szerzetesek ebben a kőbánya melletti kis kápolnában imádkoztak. Innen származtak a perjelség építésére szánt kövek. Nagyon valószínű, hogy ez a kis kápolna Paray-le-Monial legrégebbi zarándokhelye. A zarándoklatok

a vallásháborúk és a forradalmak idején sem szüneteltek. A mai napig rengeteg zarándok keresi fel ezt a helyet.

A kápolna kőfalán jól látszik, hogy a templom bővítésekor a falat miként magasították meg.

Az apszisban lévő főoltár mellett a falon vastag falú üvegszekrényben láthatjuk a kegyszobrot.

Karján a kis Jézust tartó Mária régi-régi kőszobrát messze földről felkeresik a zarándokok, hogy közbenjárását kérjék.

A Romay-i Boldogasszony 1896. VII. 25-i megkoronázására küldött levelében írta XIII. Leó pápa a már említett híres mondatát:

"Cælo gratissimum oppidum".

A Boldogasszony közbenjárását kérő imát
Madocsai Bea fordította:

Ó, Romay-i Boldogasszony,
akihez századok óta fohászkoznak
Paray áldott helyén,
Te, aki hittel és bizalommal
befogadtad Isten kegyelmét,
te, aki hűséges szolgálója akartál lenni,
az Úr megkoronáz Téged,
és szeretettel fogad
maga mellé.

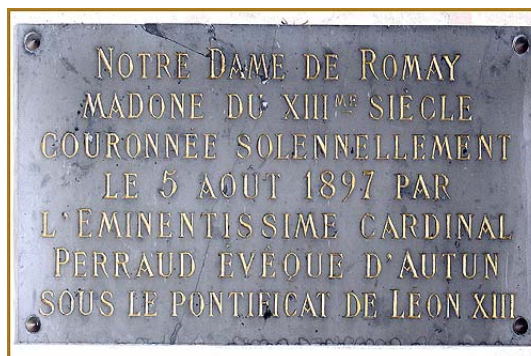
Veled együtt ismételtetjük:
Csodát tett velem az Úr,
Fölemeli az alázatosakat...
Szent az Ő neve.

Ó irgalmas Anya,
sosem fordulunk hozzád
meghallgatatlanul,
esd ki számunkra Jézus Szent Szívétől
azt a kegyelmet, amit kérünk...

Megpróbáltatásainkban, vagy törékeny
örömeinkben,
Anyánk a Te jelenléted
a mi megnyugvásunk.

Amen

A koronázásnak a kápolna falán
márványtábla állít emléket.

Romay-i Miasszonyunk
Madonna a XIII. századból
Ünnepélyesen megkoronázta
1897. augusztus 5-én
őeminenciája Perraud bíboros,
d'Autun püspöke,
XIII. Leó pápasága idején.

Ez a koronázás nagyon nagy ünnep
lehetett, hogy még XIII. Leó pápa is
levélben köszöntötte.

Az **imameghallgatásokról** pedig
tanúságot tesz a sok hálatábla, - és a
táblákra filctollal írt köszönetek.
Manapság kevéssé divat, hogy márvány
táblácskákat használjunk tanúságtétel
gyanánt, de most is vannak említésre méltó
esetek. Ezekből közlünk a következőkben
kettőt, melyek mutatják, hogy Jézus
milyen komolyan veszi az ígéreteit.

Jézus Szíve ígérete valóság

Alacoque Szent Mária Margit
nővérnek Paray-le-Monialban Jézus
megjelent, s átadta neki a Szent Szív első
pénteki ígéreteit. Ha valaki kilenc egymás
utáni első pénteken méltó módon
szentáldozáshoz járul, akkor különös
módon oltalmazza, s a halála óráján Jézus
őt, vagy akiért e kilencedet végzi, nem
hagyja magára.

Tudtam, hogy a szentgyónás, a
szentáldozás kegyelmi értéke semmihez
sem fogható. Azonban az, hogy az Úr
miként hűséges az ígéreteihez, nem volt
számomra megfogható, hisz a halál utáni
állapotokról csak a hit szemével
beszélhetünk. Amikor e kilencedet
elvégeztem, inkább egy örök életre szóló
biztosításnak tekintettem, mely akár igaz,
akár nem, káromra nem válhat.

Férjem rendszeresen ágyhoz kötött
betegekhez, idősekhez jár, viszi
vasárnaponként és első pénteken az Úr
Szent Testét.

Az egyik idős bácsi, akit évek óta
látogatott, kórházba került. Elment hozzá,
megáldoztatta őt, majd a szomszéd ágyon
mozdulatlanul fekvő nő felé fordította a
tekintetét. Egy férfi magába roskadva az
ágya végén ült.

Közeledett a számára teljesen ismeretlen beteghez. Eközben az ajtóból a nővér hevesen integetett, jelezve neki, hogy nem érdemes odamenni, hisz már három napja nincs magánál az asszony.

Nagyon erős küldést, biztatást, bátorítást érzett a szívében, s mintha nem is hallotta volna, ment tovább, és némán megállt mellette.

Erre az asszony váratlanul felnyitotta a szemét, megemelte a fejét és azt mondta örömmel az arcán:

"Elhoztad nekem az Úr Jézust?"

Együtt imádkoztak, megáldozott, majd néhány perc múlva örökre behunyta a szemét. A férje keserves sírásra fakadt, s a következő vallomást tette:

"Egész életem át kinevettem a feleségem, hogy hitt ebben az első pénteki ígéletben, de most tudom, hogy mindez igaz, és negyven év után szeretnék meggyónni."

Együtt elmentek, kerestek egy papot, s Jézus megbocsátó szeretete még aznap a férj szívét is betöltötte.

(Kovácsné Treer Mária írása az EMMÁNUEL TÁJÉKOZTATÓ (EMU) 1998 decemberi számából - Archív: D007)

Oltalmazó kéz

Nagypapám komoly Jézus Szíve tisztelő volt. Nyomda vezetőjeként is nyíltan vállalta a Jézus Szíve tiszteletet. Még az ostrom tüzharcában is első pénteken elküszott a közeli kápolnába, hogy áldozhasson. Édesanyám is vele volt. Nagypapám nyomdájával történt meg az alábbi esemény, melyről naplójában a következő szavakkal számolt be.

"1944. július 2-án angol és amerikai nehézbombázó repülőgépek bombázták Budapestet. A hír hallatán vidékről hazasiettünk. A látvány szörnyű volt! A ház kapuja előtt két tíz méter átmérőjű bombatölcsér, a szomszédos Damjanich

utcai ház három emeleten át lerombolva. A mi épületeinken az összes ablak betörve, az ajtók kiszakítva, de - hála Istennek - egy gyújtóbomba találta el az épületet, de az nem robbant fel... Egy esztendő múlva a Vilma királynő út (ma Városligeti fasor) sarkán egy angol-amerikai repülőtest - térképpel a kezében - nézte és kérdezte, hogy hol volt itt egy térképnyomda. Egy ismerősöm azt válaszolta, hogy itt, két házzal beljebb van egy nyomda. A tiszt közölte, hogy "az nem lehet!". Ez a párbeszéd néhányszor megismétlődött, mire az ismerősöm már dühösen megkérdezte, hogy "hát miért nem lehet?" A tiszt rövid válasza az volt: "mert azt a nyomdát mi tavaly július 2-án lebombáztuk!"

Ezek után megértettem, hogy miért csapott be a közvetlen környezetünkben 16 db. bomba, de arra is ráeszméltem, hogy Jézus Szíve ígérete is beteljesedett: "megáldom a házat, melyben Szívem képét kifüggesztik és tisztelik".

Egy oltalmazó kéz védte a házunkat."

(Jánossy Gábor írása Tengernek Csillaga 2002. máj.-jún VII/3 számából.)

Az Emmánuel Közösség Parayban.

Az Emmánuel Közösséget a Szentlélek Párizsban hívta életre.

Pierre Goursat és Martine Laffitte Párizsban egy-egy imacsoportban vettek részt, barátaik révén megismerték a karizmatikus megújulást, és fellelkesedve, többedmagukkal 1972. február 12-13-án Troussures-ben ahol a hétvégét töltötték, kérték a Szentlélek kiáradását.

Pierre Goursat és Martine Laffitte-Catta
Reprodukció az *Il est vivant!* 2004 július-augusztusi számából

„És Isten közel jött a jelenlévőkhöz, hatalmába vette őket a Szentlélek. Mindez nagy örömben, mély békében ment végbe, mindenféle izgatottság nélkül. És az elkövetkező napokban új élet indult.” [20]

1972 májusában Pierre és Martine elhatározták, hogy nem fogják egy kis körre korlátozni azt, amit megéltek. Körlevelet küldtek az imaiskolába járóknak, hogy nem folytatják, és találkozóra hívták őket.

„Ez az egész egyszerű találkozó jelentette az Emmánuel valódi kezdetét és alapító aktusát. Persze egyáltalán nem gondoltak erre, mikor aznap este hazatértek.” [21]

Imatalálkozóik, és életük példája vonzotta az embereket. 1973-ban már két részre kellett osztani a csoportot, és a két gyülekezet állandó létszáma elérte az 500 főt. [22]

A két csoportnak koordinátorra volt szüksége, Pierre-t kérték, de ő csak hosszas vonakodás után fogadta el a feladatot.

„Az Emmánuel első éveiben (Pierre) Martine-al együtt minden héten gondolatban végigvették az összes tagot, hogy mi lett velük.” [23]

1973. márciusban többen, egymástól függetlenül találtak a bibliai versre: *Ime a szűz fogan, fiút szül és Emmánuelnek nevezi el.* Iz 7,14 [24] Így kapta a csoport a nevét.

1974-ben találkozót szerveztek Vézelay-ban, melyen cca. hatszázan vettek részt. [25]

Egy évvel később Pierre ötlete volt, hogy Paray-ban tartsanak találkozót. [26]

„*Tavaly úgy mentünk Vézelay-be, mint bűnösök, hogy Mária Magdolnával térdeljünk az Úr lábaihoz. Most Jézus a Szívéhez hív.*”

„Ezen az 1975-ös nyáron Paray eléggé kihalt hely volt. Jézus Szíve Franciaországban már nem túl sok embernek mondott valamit, kivéve néhány hűséges követőt, akik száma azonban évről évre apadt. Az Egyházban egyeseknek Paray egy régen volt áhítat szimbólumává vált. Egy ottani káplán sajnálkozva mondta: *Ez már a vég, ahogy egyre jobban hanyatlak*” [27]

Ebbe a helyzetbe, ebbe a környezetbe vezette a Gondviselés az Emmánuel Közösséget.

1975-től kezdve világossá vált, hogy Paray-le-Monial fog az Emmánuel Közösség központjává válni. „Nevezzétek inkább az Emmánuel Szívének, mondta egy nap Marthe Robin Pierre Goursat-nak” [28]

„A jámbor lakosoknak bizony minden jelenlévő pap és segédpüspök ellenére nehezükre esett, hogy igazi katolikusoknak tekintsék ezeket a gitározó fiatalokat... Számos megtérés, gyógyulás, öröm fakadt, amelyeknek a szentségimádás, a gyónások, a szentmise és a közös imádság adta a hátterét”

1977-től a testvérek évente két-három lelkigyakorlatot tartottak PLM-ban,

1977. december 31-én az Utolsó vacsora termének kápolnájában a kihelyezett Oltáriszentség előtt történtek az első fogadalmak a Jézus Testvériségbe. ^[29]

1979-ben Pierre Lourdes-ba hívta Tardif atyát, hogy a szenvedőkkel való közösségvállalás és a gyógyítás karizmáját gyakorolják, minthogy ott a Szűz személyes közbenjárása révén történtek gyógyulások. ^[30] Lurdes-i látogatása után Tardif atya ellátogatott Parayba, ahová később többször visszatért.

1982-ben tartott lelkigyakorlaton Mgr. Gaidon ezeket a bevezető szavakat mondta: „Ne nyugtalankodjatok, Paray-le-Monialban katolikusok maradtok”. ^[31]

Lassanként Paray lakói, mindenek előtt a kereskedők, majd a többiek is kezdték elfogadni a zarándoklatok megújulását, és megérteni, hogy mindez fellendülést eredményezhet kis városukban.

1983-ban már tizenkétezerre nőtt a nyári találkozók résztvevők száma. Paray-le-Monial igazi európai lelki központtá vált. ^[32]

Az érdeklődés nőtt, egyre többen jöttek, el kellett őket helyezni, gondoskodni kellett róluk. A polgármester döntése alapján a

Moulin Liron községi parkot a helyi Tanács bérbe adta a Közösségnek. A park a Bourbince és a csatorna közötti árterület volt, amit a tavaszi áradásokkor elborított a víz. A töltés magasításával sikerült ezt a problémát megoldani. A másik gond a megközelítés volt. A parkból a városba csak egy híd vezetett, és nagy kerülővel lehetett átmenni a Bazilikába és a Vizitáció kápolnába. Először a hadseregtől kapott ideiglenes hidat állítottak fel a Bazilika közelébe, majd egy év múlva az önkormányzat végleges gyalogos hidat építtetett, ami a „megújulás hídjá” nevet kapta.

Meg volt tehát a nagy hely, hogy felállítsák a nagy sátrat - a „vászonkatedrális”, amiről Pierre álmódott -, egy nagy önkiszolgáló étterem-sátrat, konyhákat és sátrakat a gyerekprogramokhoz, valamint könyvtárt, fogadó helyiségeket stb. ^[33]

A szállásgondok enyhítésére Pierre és társai létrehozták a „modulnak”nevezett egységeket. Ez egy olyan sátor-építmény

volt, amelynek belsejét csövekre akasztott vásznakkal kis cellákra osztották. Minden egyes „modulnak” nevezett cellában a körülményektől függően 2-5 személyt helyeztek el, igen alacsony áron. ^{TR-180}

Ezek az események több helyen élénk visszhangot váltottak ki. Nem csak a helyi lakosok, vendéglátók, kereskedők örültek a nagy vendégforgalomnak, de az egyházi illetékesek is felfigyeltek rá.

Az akkori Autun-i püspök Mgr. Armand-Francois Le Bourgeois, aki figyelemmel kísérte a Paray-le-Monial-i megújulást.

Felmerült azonban a kérdés: mit kezdenek a zarándokoknak ezzel az egész évben tartó áradatával?

Egyházmegyéje papjainak egyetértésével a megyéspüspök 1984-ben elhatározta, hogy hivatalosan is az Emmánuel Közösségre bízta a zarándokok irányítását, előbb Mgr. Gaidon felelősségével, majd annak Cahors-i püspökké történt kinevezése után közvetlenül is. Így Paray elhalófélben lévő egyházközsége újra felébredt.

Az Autun-i püspök, pedig egy megegyezés keretében kérte a Közösséget, hogy papok és világiak vegyes összetételű csapatával egész éven át biztosítsák a zarándokok fogadását. ^[34]

1985 nyarán tartották Paray-ban a Fiatalok első nemzetközi Fórumát, aminek olyan kirobbanó sikere volt, hogy elhatározták, hogy folytatják.

De volt ennek az évnek még egy csodálatos eseménye.

II. János Pál pápa franciaországi látogatása során lyoni látogatást is terveztek. Amikor az autuni püspök az előkészületek során erről tudomást szerzett, azonnal meghívta a Szentatyát Parayba, ahová korábban, krakkói érsekként már elzarándokolt.

Október negyedikéről ötödikére virradó éjszaka tizenötezer fiatal gyalogolt Paray felé, hogy közös imádságban készítsék elő a Szentatya érkezését.

1986. október 5-e különleges esemény volt Paray-le-Monial egész városa, az Autun-i püspökség és az Emmánuel Közösség számára. Százharmincezer főre becsült tömeg árasztotta el a Moulin-Liron parkot.

A liturgiát Charles-Eric Haugel vezette, és a tv közvetítés jóvoltából több millióan nézték. A Szentatya homiliájában a családokhoz, különösen a sokgyermekesekhez szólt!

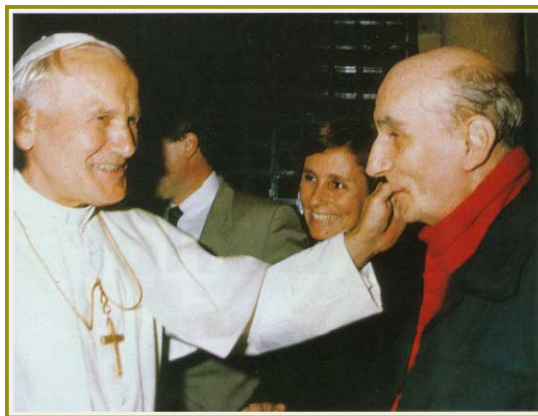
A szentbeszédben a Szentatya egyszer csak azt mondta, különösképpen hálát adunk az Emmánuelért! A Közösség

összes tagja, akik hátul álltak, mind elkezdtek üvölni, és akkor János Pál pápa azt mondta, hogy az Emmánuel a velünk élő Krisztus.

A mise végén néhány spontán, kedves mondattal még egyszer köszönetet mondott az Emmánuelnek.

A parkban tartott szentmise után a Szentatya a Vizitáció kápolnájába látogatott, ahol Margit-Mária oldaloltára előtt a néma csendben térdelve imádkozott. Ezután mutatták be neki Pierre-t, Gérald és Christine Arbolát, akitől azt kérdezte:

„Ugye megértette, amit az Emmánuelről mondtam?” Pierre-hez fordulva pedig: még egyszer azt mondta: „Köszönöm, hogy megalapította az Emmánuel!”^[35]

Reprodukció az *Il est vivant!* 2004. július-augusztusi számából

A Szentatya megerősítése és biztatása után Pierre nem maradt a

többiekkel, hogy egymást vállon veregessék, hogy milyen csodálatos volt, hanem két-három másik testvérrel a kápolnában imádkozott. Le is fényképeztem, ez egy kiadatlan történelmi felvétel. (Aymeline és Nicolas 2004-es budapesti előadásából.)

Köszönjük Aymeline-nek és Nicolas-nak, hogy a csendben imádkozó Pierre-ről az eddig kiadatlan felvételt rendelkezésre bocsátották!

II. János Pál látogatása, és az esemény sajtóvisszhangja világszerte felhívta a figyelmet Jézus Szíve városára.

Az Emmánuel Közösség lelki értékeket nyújtó programjai egész évben, de főleg a nyári időszakban tömegeket vonzanak a városba, így lett Paray Franciaország második leglátogatottabb zarándokvárosa.

Pierre Goursat.

Paray-le-Monial-ról nehéz beszélni, írni anélkül, hogy Pierre-ről ne szólnák. Eddig is esett szó róla, de ki is volt ő valójában?

Valódi francia, és valódi párizsi. Édesanyja születésekor felajánlotta a Szent Szívnek és a Szűzanyának. Kisgyerekként a vakáció alatt körmeneteket szervez a kertben. Ifjúként régészetet tanul. Könyvesboltot hoz létre, katolikus irodalmat terjeszt, folyóiratokat ad ki. Ő az első férfi, aki Franciaországban a Mária Légió tagja lesz. Alázattal elfogadja, hogy az Úr nem papnak hívja, és laikusként él. Párizs híborosa a lelkivezetője. Eladja a szállodáját és az árát egy plébániának adományozza. A *Mozi Katolikus Központját* vezeti. Szüzességi fogadalmat tesz. Hajléktalanokat gyűjt össze a lakásán. Éjszakákat töltött imával a keresztet a mellére ölelve. Betegágából telefonon irányítja a testvéreket.

Szegény volt. Jóformán nem volt semmije. Nélkülözésben élt, barátai, rokonai segítették. Később a Közösség felelőseként mindene, amije csak volt, elfért egy kis beépített szekrényben.

Alázatos volt. Nagyon alázatos volt. Keresztelő szent Jánossal vallotta: „Neki növekednie kell, nekem kisebbednem.” Ennyit röviden.

Életét Bernard Peyrous atya és Hervé-Marie Catta, akik jól ismerték, a *Tűz és remény* c. könyvben foglalták össze, és a testvérek, akik még találkoztak vele és ismerték most gyűjtik össze a vele kapcsolatos emlékeiket.

Reprodukció a Les Nouvelles de L' Emmanuel 1991. júniusi számából

Mi magyarok személyesen nem ismertük őt, nem találkoztunk vele, de két testvérünk, akik jelenleg a magyarországi Közösséggel kapcsolatot tartó „országfelelősök”, ők ismerték.

Velük beszélgetett Madocsai Bea:

Beszélgetés Pierre Goursat-ról Aymeline és Nicolas de Chezelles-lel

---

Emlékeztek arra, amikor először láttátok Pierre -t?

A: Hogyne, nagyon is jól.

N: 1973 márciusában erőteljes találkozásunk volt az Úrral. Akkoriban Toulouse-ban laktunk, dél-Franciaországban. Júniusban elköltöztünk Toulouse-ból, és az atya, aki kísért bennünket a lelki utunkon, azt mondta: ha tovább akartok haladni a megkezdett úton, és meg akartok ismerkedni olyan keresztényekkel, akiknek hasonló megtapasztalásban volt részük, akkor találkozzunk októberben Párizsban.

Fogalmunk sem volt, miről is van szó, de ott voltunk 1973 októberében a Montmartre-on. Nos, ott találkoztunk Pierre Goursat-val, Martine Lafitte-tal, aki akkor még nem volt férjnél, és a párizsi imacsoport legelső tagjaival, akikből apránként kialakult a Közösség. Szóval ez volt a legelső találkozásunk Pierre-rel.

Milyenek találtátok?

A.: Amikor megláttam őt, - már nem volt fiatal, a hatvanas éveiben járt – az volt az első gondolatom, hogy nagyon hasonló egy akkoriban ismert francia humoristára.

Egyébként valóban a rokona volt a „Sam” néven fellépő komikus. Elkezdődött az ima. Körülbelül háromszáz ember volt ott. Egyszer csak az imádság egyfajta közbánjáró litániává alakult, ami igen nyomasztó volt: „Uram, a rákos nővéremért könyörgök”, „Uram, az unokatestvéremért könyörgök, akit elütött az autó”, „Uram, a világban lévő szörnyűségek áldozataiért könyörgök”... és így ment végelelátatlanul. Mindannyiunkat nyomasztott ez az egész, amikor fölállt Pierre, és azt mondta: „Fiacskáim, nincs ez így jól! Ez az ima egy kérés-kupac. Most szépen fölállunk, és dicsőítjük az Urat.” Ekkor hallottam először a hangját, amikor közbevágott, és azt mondta: ez így nem megy! Mindenki fölállt, én pedig teljesen elámultam, sőt egy kicsit kellemetlenül is éreztem magam azok miatt, akik számukra fontos imaszándékokat mondtak. De hát benne megvolt a belső szabadság, amivel inkább akart Istennek tetszeni, mint az embereknek. Istennek pedig az tetszik, hogy Őt szemléljük, ne azt nézzük, ami nem jól megy a világban, hanem Őrá szegezzük a tekintetünket és a rendelkezésére álljunk. Ezután működni is kezdtek a karizmák, az imádság gyönyörűen újraindult, Nicolas megkapta a nyelvima értelmezésének adományát, amit azelőtt nem ismert, ugyanakkor én új lélekáradásban részesültem, amit a

lélekkeresztségem óta nem tapasztaltam. Ez volt a megerősítés számunkra, hogy erre kell továbbhaladnunk. Szóval az első benyomásom Pierre-ről az volt, hogy nagyon szabad lelkű ember.

N: Ez az egyetlen esemény is Pierre számos tulajdonságára mutat rá. Itt van mindjárt a végtelen szabadsága: kimondta, amit helyesnek tartott kimondani. Nem állította meg az emberek véleménye, vagy pillantása: azt mondta, amit mondania kellett. Egy másik jellemzője a mélységes szellemi inspiráció. Hagyja, hogy valóban az Úr vezesse őt, és amerre az Úr mutatja, hopp, nekivág. Micsoda szabadság! Harmadik jellemző, hogy a megszólalása egyszerűségében óriási erő volt, és mindenki hallgatott rá.

Említetted, hogy egy humoristára hasonlított. Jó humora volt?

A, N: Óóó, hajaj, (nevetés!)

A: Az első Paray-le-Moniali lelki gyakorlat 1975-ben volt, két turnussal. Az egyikén Pierre is tartott előadást, és én majdnem legurultam a székről a nevetéstől, annyira vicces volt. Ugyanakkor egyetlen szavát sem akartam elmulasztani, egyrészt mert annyira humoros volt, másrészt mert annyira mély volt. Nagyon mulatságosan tudott előadni nagyon mély tartalmakat. Ez volt a csodálatos benne. Emiatt egyetlen szaváról sem akartunk lemaradni, csüggtünk az ajkán, mert nagyon mélyen érintett minket, amit mondott, ráadásul olyan viccesen, hogy emiatt még inkább belénk ivódott.

N: Pierre-nek külön adománya volt arra, hogy ne vegye magát komolyan. Elmondta a mondanivalóját, de mindig készen állt arra, hogy saját magán is nevessen, mert nem magát tartotta fontosnak. Szokta is mondani, hogy „ó, én csak szerencsétlen flótás vagyok. Mindannyian szerencsétlen flótások vagyunk. De az Úrnak úgy tetszik, hogy szerencsétlen flótásokat hívjon meg. Hát akkor gyerünk!” Ilyen egyszerű, mégis mély tartalmú dolgokat mondott. Egyszerűen. Mindig talált egyszerű szavakat, tudott nevetni magán, tudott nevetni a helyzeteken: az egyetlen, ami fontos volt számára, az az előrehaladás. Mindig mondta is nekünk: „csak előre! Haladni kell tovább, csak ez számít!

Kapaszkodjatok meg, mert nekilódulunk, és az gyors lesz!”

A testvérek gyakran fordultak Pierre-hez kérdésekkel vagy tanácsért?

A: Hogyne! Ő nagyon figyelmes volt!

M: Igen! Nagyon figyelt az emberekre! Megértette, hogy a felebarátai veszik körül, akikkel együtt halad az úton, tehát időt szánt arra, hogy alaposan megismerje őket, hogy imádkozzon, beszélgessen velük, és nagyon-nagyon figyelt a körülötte lévőkre. Így bizalmi légkör alakult ki, amelyben könnyű volt megszólítani, elmondani neki, mi van velünk, hogy s mint élünk, és éreztük, hogy ismer minket. Érdeklődéssel hallgatta, amit mondtunk, ugyanakkor egyszerű és pontos szavakkal segített az előrehaladásban, a döntésben, a további fejlődésben.

Emlékeztek olyan tanácsára, ami meghatározó voltak számotokra?

A: Mi egy kicsit apánknak tekintettük őt. Talán azért mert Nicolas is és én is ezen a téren hiányt szenvedtünk. Ő azért, mert az édesapja születésétől fogva siket volt, tehát sosem tudott könnyen beszélni vele. Jó, ott volt a szájról olvasás, de az azért nem ugyanaz. Magam pedig

tizenhárom éves koromban veszítettem el édesapámat, aki édesanyámnál jóval idősebb volt. Számunkra az apát testesítette meg, különösen hogy melegszívű volt, igen természetes, jó kedélyű, nagyon figyelmes. Később megtudtuk, hogy imádkozik értünk, az egész közösségért: a testvérek neve ott volt a szobájában. Mivel rossz alvó volt, éjszaka imádkozott. De van egy eset, amire jól emlékszünk: volt a családban egy lány, aki nagyon nehéz helyzetben volt. Elcsábította egy nála húsz évvel idősebb férfi, hatalmában tartotta, teljesen elszigetelte a családtól, úgyhogy a lány komoly veszélyben forgott, nem csak szellemi, de konkrét fizikai értelemben is. Nem tudtuk, mit tegyünk, hogyan segítsünk, mert szó szerint falakat építettek maguk köré. Mivel távolabb laktunk Párizstól, fölhívtuk Pierre-t, aki mindig rendelkezésre állt, elmondtuk neki a helyzetet, és megkérdeztük, mit tegyünk. Egy órán keresztül beszélt velünk telefonon. Nicolas-nak elmagyarázta, hogy szeretnünk kell azt az embert, éreztetni vele, hogy látjuk a jó tulajdonságait, s az értékeit kell előtérbe helyezni, kapcsolatban maradni vele. És szeretni őt. Ha érzi, hogy szeretjük, fel fog oldódni. Így is tettünk. Végül mi voltunk az egyetlen családtagok, akiket odaengedett magukhoz, a – hogy is mondjam – erődítményükbe. Így tudtuk aztán

apránként megmenteni a lányt, mert rájött, hogy teljesen a férfi uralma alatt áll, és meg van fosztva a szabadságától. Ekkor tudott elhatározásra jutni és kimenekülni a hatása alól. Ez olyan helyzet volt, amelyben nagyon nagyra értékeltük Pierre tanácsát.

Teréz anya, II. János-Pál pápa, és korunk más kiemelkedő alakja jelenlétében éreződött, hogy „szent” közelében vagyunk. Pierre-ről beszéltetek a közösségben egymás között úgy, hogy megfogalmaztátok volna: ő „szent” ember?

N: Ez annyira nyilvánvalónak tűnt, hogy nem is kellett róla beszélni. Éreződött, hogy olyan lelki életet él, ami egészen különbözővé teszi őt. Teljes volt az önátadása. Éreztük, hogy csodálatos tűz van benne. Olyan személyes kapcsolatban állt Jézussal, ami ámulatba ejtő volt. Úgy beszélt nekünk kis szent Terézről, mintha személyesen ismerte volna, mintha a kishúga lett volna. Nagyon imádságos ember volt. Éjszaka imádkozott. Bámulatra méltó volt a lelki élete, amivel bennünket is táplált és előrébb vitt minket. Világítótorny volt számunkra, olyan valaki, aki haladni segít, és ezt szelíden, alázatosan tette. Igen, nyilvánvaló volt nekünk, hogy ő szent. Hogy ezt a szót kimondtuk-e, nem tudom.

A: Nem feltétlenül mondtuk ki, de az biztos, hogy mindannyian vágyódtunk arra, hogy szentté váljunk. Azt hiszem, nagy szerencsénk van, hogy ismerhettük őt.

Érzitek a jelenlétét a közösségben, bár fizikailag nincs már itt?

A: Úgy gondolom, hogy lélekben velünk van. Azóta is érezzük ugyanazt a tüzet, ugyanazt a vágyat, amit akkor éreztünk, amikor jelen volt. Előfordult velem, hogy volt egy időszakom, amikor kevésbé hűségesen jártam szentmisére. Egyik éjjel azt álmodtam, hogy találkozom Pierre-rel a Paray-le-Monial-i bazilika mellett. Épp miséről jöttünk ki, nagyon sokan voltunk, és a tömegben megláttam Pierre-t, aki már régóta halott volt. Szóltam is a többieknek: oda nézzétek, ott van Pierre! Csodálatos volt! Nagyon meghatódtam, hogy ott van, hogy megjelent nekünk. És akkor megszólított, és azt mondta: nem szabad elfeledkezni a miséről! Nem szabad elfelejteni, hogy az Úr áll az első helyen az életünkben. Valami ilyesmit mondott, és én szót fogadtam, igyekszem minden nap misére menni.

Mostanában gyakran kéri a régieket, hogy meséljenek Pierre-ről, és ez szerintem fontos is, hiszen él még az a generáció, amelyik ismerte és tud beszélni

róla. Nekem is eszembe jutott valami ahhoz kapcsolódóan, amit az imént a szabadságáról mondtunk. Mivel beteg volt, valami baja volt a tüdejével, nagyon vigyázott, hogy meg ne fázzon. Ezért aztán állig föl volt öltözve: még nyáron is, a nagysátorban, ahol negyven fok meleg volt, kabátban, sállal a nyakán, svájcisapkában ült. S mivel gyomorpanaszai is voltak, mindig ennie kellett valamit.

A mise alatt is a fején hagyta a sapkát, nehogy huzatot kapjon, és ha szüksége volt rá, akkor kekszet rágcsált. Egyszer egy ismerősünk, aki azóta pap lett, amikor először meglátta, megkérdezte: ki az a hajléktalan ott a szentélyben, akihez mindenki olyan kedves? „Hát ő az alapítónk!”

1974-76 táján lehetett, amikor nehéz időszakon mentünk keresztül. Egyszer eltévesztettük a dátumot és rosszkor mentünk Párizsba a hétvégére. Pierre persze nem számított ránk, borostás volt és fáradt. Mi akkoriban még nem nagyon ismertük, én rá se ismertem. Csodálkoztam is, hogy Nicolas miért áll szóba egy csavargóval. Hirtelen nem tudtam, hogy ő az. Azt mondta, hogy Párizs szerencsétlen város. Nagyon átérezte az ott jelenlévő bűnök súlyát. Szóval néha a megjelenése egészen egyszerű volt: szükséges volt, hogy a közösségbeli testvérek néha törődjenek vele, a külsejével, mert ő az életútjának abban a szakaszában egyáltalán nem fordított rá figyelmet.

Gabriel Priou atya mesélte, hogy Pierre egyszer cipőt akart vásárolni magának, s őt kérte meg, hogy vigye el a boltba autóval. El is mentek egy nagyáruházhoz, ahol Pierre kiszállt az autóból – zokniban. Nem volt rajta cipő!

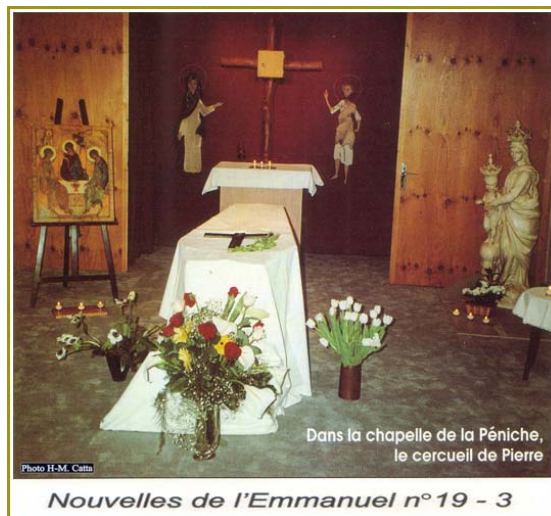
Gabriel megjegyezte: Pierre, nincs cipőd?! „Hát épp azért vagyok itt!” – válaszolta. „Tegyél be a bevásárlókocsiba és toljál!” Már hatvan éves is elmúlt, és beült egy kocsiba, úgy, cipő nélkül, és Gabriel eltolta őt a cipős részlegig.

Szerintem Pierre akkor ezt szándékosan csinálta. Talán fölfedezte magában a kevélységet, és le akart számolni vele azzal, ha bolondnak nézik.

N: Tény, hogy mostanában többet beszélünk a közösségben Pierre-ről a boldoggá avatási eljárás elindulása óta. Fontos, hogy Pierre ismertté váljon. Hogy elismerjük az erényeit, hősiességét, tanítását. Hozzá fordulunk, hogy a közbenjárását kérjük sokakért, akiknek szükségük van az evangéliumra. Kérjük a közbenjárását, hogy a közösség hűséges legyen a hivatásához. Kérjük a közbenjárását, hogy mindig megmaradjunk a gyermeki lelkületben, a jóságban, a szeretetben és szüntelen lobogjunk a Szentlélek tüzetől. Most kérjük tehát mindannyian, rendszeresen Pierre-t, és imádkozunk az Úrhoz, hogy Pierre továbbra is közbenjárjon értünk, iránymutatónk, példaképünk legyen!

*****

Pierre 1991. március 25-én nagyhétfőn reggel halt meg csendben. Este még magához vette az Oltáriszentséget. Az uszályon ravatalozták fel.

A temetési szertartást Lustiger bíboros végezte, Mgr. Vingt Trois és Mgr. Josef Cordes jelenlétében a párizsi Szentháromság templomban. A szentmisén minden szomorúság nélkül a mennybemenetelt ünnepelték.

A szentbeszédet Mgr. De Monleon mondta. A püspök atya beszédéből egy részt idézünk:

„Ő, aki sokat szenvedett, és akinek az életét végig megpróbáltatások érték, mélyen együtt szenvedett minden emberi nyomorúsággal, legyen az fizikai, erkölcsi vagy lelki. Egész élete és tanúságtétele

csak ennek fényében érthető meg. A szenvedőkkel való közösségvállalásának, mely az emberekre való figyelésből fakadt –így vagy úgy, de mindannyian haszonélvezői lettünk. Hosszú esti és éjszakai imáinak egyik oka az volt, hogy annyit szenvedett az éjszaka világa, a drog, a prostitúció, a reménytelenség vagy öngyilkosság miatt, akár nyomorúságosan, akár a karrier álarcában jelenik is meg.”^[36]

Pierre testét Paray-le-Monialba vitték. Az őt szállító autó a Káplánok parkja bejáratánál megállt, és a koporsót vállon kellett vinni a házig. Ebben az időben a Bazilika orgonistája, aki a másnapi, nagycsütörtöki szertartásra gyakorolt egyedül a bezárt templomban, teljes hangerővel játszott, és a teret gyönyörű muzsika hangjai töltötték be. Így vitték be Pierre-t a Káplánok házába, ahol egész éjszaka imádkoztak érte. A temetés másnap volt a Paray-i temetőben.

Pierre egyszerű sírja nemsokára igen látogatott hely lett. Nemcsak az Emmánuel Közösség és a Jézus Testvériség tagjai látogattak oda, hanem sokan mások is.^[37]

És úgy látszik, hogy Pierre válaszol az imákra. Gyakran sajátosan teszi, halkán, titokzatosan, humorral. Lassan párbeszéd alakul ki a láthatatlan világgal.

A Közösség más tagjait is ebbe a parcellába temették el. Itt nyugszik, a merénylet okozta repülő szerencsétlenségben elhunyt Cybéle de Boisredon is.

Ha a magyar Közösségből Paray-ban járunk, soha nem mulasztjuk el Pierre-t meglátogatni és közbenjárását kérni.

Néha meg kell várni, amíg az előttünk érkezett csoport befejezi az imát, éneklést, hogy sorra kerüljünk.

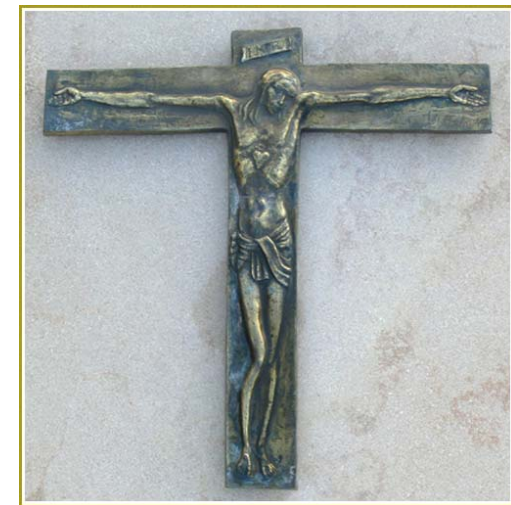
Nicolas de Chezelles országfelelős testvérünk 2004. augusztusban mondott imája Pierre sírnál:

Uram, most itt az egész Emmánuel Közösséget, a magyarországi Közösséget szeretnénk a Te kezébe letenni. Minden egyes tagjának az életszentségét szeretnénk eléd hozni. A tagok testvéri szeretetét szeretnénk most eléd hozni. Ennek a Közösségnek a missziós buzgalmát is szeretnénk eléd hozni. Igen Urunk kérünk, hogy növeld a testvéri szeretetet és a missziós buzgóságot, hogy a Judit és Laci által kijelölt irány, az valóban sugárzó példa legyen és az életszentség útja mindenkinek. Amen.

Azóta a szerény, bazaltzúalékkal szórt sír képe megváltozott. Most gyönyörű, fényes márványlap fedi.

Rajta a „moderátor kereszt” másolata, az a kereszt, amelyet Pierre 1935-ben a J.O.C.-től kapott, és az uszályon az ágya felett függött. Az a kereszt, melynek corpus-án Jézus Szíve látszik!^[38]

A sírnál mondott sok-sok imát meghallgatta az Úr:

2009. év december 19-én a Szentatya fogadta a Szentté avatási Kongregáció prefektusát A. Amato érseket, aki szentté illetve boldoggá avatási eljárásokat elindító dekrétumokat terjesztett XVI. Benedek elé. A Szentatya által elfogadott személyek között van XII. Piusz pápa, II. János Pál pápa, a szerzetesközösséget alapító Ward Mária, a lengyel vértanú Popieluszko atya.

Bár a híradások Pierre Goursat-t nem említik, de már december 22-én az Emmánuel Közösség francia nyelvű honlapján olvashattuk, hogy január 7-én 10 órakor Párizsban, a Szentháromság templomban a szentmise keretein belül hivatalosan kihirdetik Pierre Goursat boldoggá avatási eljárásának a kezdetét.

2010. január 7-én Párizs érsekének, Vingt-Trois bíborosnak jóváhagyásával hivatalosan elindult Pierre Goursat-nak - az Emmánuel Közösség, és a Jézus Testvériség alapítójának - boldoggá avatási pere.

A Párizsi Szentháromság templomban délelőtt 10 órakor Párizs püspökének megbízottja, Nantes nyugalmazott püspöke, Mgr. Georges Soubrier. vezetésével - ünnepélyes szentmisét mutattak be.

Ezután megnyitották a boldoggá avatási per első, egyházmegyei szakaszát, melynek irányításával a párizsi egyházmegye általános helynökét bízták meg.

Az egyházmegye kancellárjának Mgr François Fleischmann jelenlétében tett esküt többek között a posztulátor, az általunk is ismert Francis Kohn atya, valamint a Történelmi Bizottság szakértőjeként Bernard Peyrous atya.

Nyéky Kálmán atya levele:

Kedves Testvérek!
Megerősítem! - Mostantól hivatalosan is kérhetitek a közbenjárását és ajánlhatjátok másoknak is, hogy kérjék Pierre imáit értünk!

IMA PIERRE BOLDOGGÁ AVATÁSÁÉRT

"Úr Jézus, kérünk Téged Pierre Goursat boldoggá avatásáért!

Élő vágy égett benne a lelkek megmentéséért és nagy szeretet az Egyház iránt. Hittel és reménységgel szolgálta az Egyház lelki és missziós megújulását.

Az ő közbenjárására kérünk Urunk, hogy mindig teljesen Rád tudjuk bízni magunkat, nagylelkűen szolgáljunk és megtegyük akaratodat.

Adj nekünk a Szentségimádásra nyitott szívet, mély együttérzést minden ember iránt és éleszd fel bennünk szereteted tüzeit a világ evangelizációjáért!

Isten szolgájának, Pierre Goursatnak közbenjárására állhatatosan kérünk Téged, árasz el minket minden jóval és kegyelemmel, hogy segítségére lehessünk a szegényeknek, azoknak, akiket az élet különösen megsebzett; hogy vigasztalni tudjuk a szomorúakat, megerősítsük a gyengéket és gyógyítsuk a betegeket!

(személyes imaszándékok felsorolása...)

Úr Jézus kérünk Téged, hogy mutasd meg szelíd és alázatos Szíved végtelen szeretetét mindazoknak, akik távol vannak Tőled, vagy még nem ismernek Téged! AMEN"

Magyarok Parayban

Legelső adat Bene Zolitol – 1988-ban négyen Medjugorjéba indultak egy „rozoga Skodával” és Taizé-ben kötöttek ki, ahol tíz napot töltöttek. Majd Varga Attilában égi indítatásként felmerült, hogy hallott valamit az Emmánuel Közösségről és át kellene menni Paray-le-Monialba.

Idézzük Zolit:

„De későn érkeztünk, mert a nagy réten csak a magányos, zöldellő rét fogadott minket, a szokásos örömteli nyüzsgés helyett. A lelkigyakorlatok már több mint egy hete befejeződtek. Szomorúan baktattunk vissza a szemerkélő esőben a bazilika felé, hogy imádkozzunk a több száz éves megszentelt falak között, s Jézus Szívébe helyezzük jövőnket, életünket s közösségünket egyaránt.

S a Szív, az átszúrt szív megdobbant a szívünkben, mert egy pillanatra, egy igazi szívdobbanásra fölszakadt a sűrű esőfelleg, s egy reményt hozó tökéletes szívárányhíd jelent meg a kis híd fölött, amint átkeltünk a Bourbince felett az egyik partról a másikra. Mintha abban a pillanatban valóban átléptünk volna a régi életünkből az újba, mintha az Atya kitárva ölelő karjaival válaszolt volna Fia szívdobbanására – a mi picinyke sóhajtasunkra. A szövetség megkötöttet, s

úgy értünk haza, hogy égett a vágy a szívünkben: Velünk az Isten! Emmanuel!”

Hogy emlékezik Jóska:

1989. január végén a Magyar Katolikus Püspöki Kar több tagja Paul Cordes érsek védnöksége alatt találkozott a megújulási mozgalmakkal a Knézich utcában. Ezen részt vettünk és ott több külföldről érkezett karizmatikus testvérünkkel megismerkedtünk.

Ugyanazon a nyáron néhányan elmentünk Gniezno-ban, Lengyelországba, egy karizmatikus találkozóra. Gnieznoról jó tudni, hogy innen indult a lengyel kereszténység, itt alapították 1000-ban az első lengyel érsekséget.

Ide mentünk el néhányan egy mikrobusszal. (Pintér Ileszi, Erzsi, Jóska, Molnár Imre, ő vezetett, és újpalotáról Klári)

Ezen a találkozón összefutottunk Hervé Marie Catta-val, a franciaországi Emmánuel Közösség egyik vezetőjével. Már ismertük egymást, mert előzőleg találkoztunk a Knézichben, így ismerősként üdvözölt minket. Akkor beszéltünk arról, hogy jó lenne elmenni Paray-le-Monialba megnézni, hogy ők ott mit csinálnak.

Ezzel egy időben hatan indultak egy nyugati útnak, Paray-le-Monialba az ifjúsági találkozóra:

Zoli írása következik:

„Két hetet töltöttünk ott imában, szemlélődésben, ismerkedéssel, beszélgetésekkel a világ szinte minden tájáról jöttek fiatalokkal. A Vizitációs Kápolna lenyűgözött minket. Ezután egy hét konyhai szolgálat következett: hússütés több ezer főre, a fagyaltszeletelés ízei... S végül döntés az Emmánuel Közösség mellett, mert tudtuk, hogy itt a helyünk. Hosszan beszélgettünk a Közösség egyik felelősével a magyarországi folytatásról, s fölvetődött a Bibliaiskola lehetősége.”

Ismét Jóskát idézzük:

1990-ben a berni ökumenikus karizmatikus találkozó után mentünk át Paray-ba. Az egyik szekció végére értünk oda, és 2-3 napot töltöttünk el. Hivatalosan ott ismertük meg az Emmánuel Közösséget.

A következő nyáron, 91-ben szerveztünk egy csapatot, aki kimentek egy hétre. Ez az utazás a **KIENGESZTELŐDÉS ZARÁNDOKLATA** nevet kapta, és egy zarándokfüzetet is készítettünk a résztvevőknek, ami igehelyeket, imákat, elmélkedéseket kínált minden napra.

Azóta viszonylag rendszeresen látogatunk Paray-le-Monial-ba. Bene Zoli és Varga Attila a feleségével fél évet töltött Parayban a Közösség Bibliaiskolájában.

Ezután kezdtek ők járni Magyarországra. Gyakorlatilag minden hónapban itt voltak és a következő évben, '92-ben pedig tizenketten elköteleződünk az Emmánuel Közösségben. Az elköteleződés pedig az első országos találkozó másnapján, szeptember 20-án volt.

Hogy került Parayba Kornél atya?

A püspök atya 1995-ben vett fel kispapnak.

Ami utána jött, az már Kálmánnak köszönhető, aki mondta, hogy lesz Paray-le-Monialban valami ifjúsági találkozó.

Én InterRail-es utat terveztem egy barátommal Spanyolországba és Portugáliába. Minden rendben: akkor ott fejezzük majd be az utunkat és hazajövünk a magyarokkal.

El is mentünk Portugáliába, Spanyolországba. Nagyon izgalmas út volt. Végül tényleg ott kötöttem ki Paray-le-Monialban, ahol Beával, a kis Beával, Péri Marcival, Kálmánnal, Soisiq-kal (ő egy francia lány), egy perui sráccal a konyhában dolgoztunk, és ott tapasztaltunk olyan csodákat, hogy megszapordott a

hús, meg megfőtt egy perc alatt a virsli az előírt nyolc perc helyett...

Nagyon megfogott Paray: láttuk ezeket a csodákat meg a sok vidám embert, akik a szabadságukat arra áldozták, hogy másoknak főzőcskézzenek egy 45 fokos konyhában. Akkor volt ott Tardif atya is, aki imádkozott a betegekért. Harmincötezen voltak ezen az alkalmon. Több csodás gyógyulás is történt. Volt ott egy néni, aki elmondta a tanúságtételét a fülhallgatójáról: nagy melegséget érzett a fülében. Attól aggódva, hogy a nagy melegtől megolvad a fülhallgatója, kivette. Erre a szomszédja megkérdezte: "Magának van fülhallgatója???" - "Van már vagy tíz éve". - "És hall e nélkül is?" - "Nem, én csak ezzel hallok." És egy mozdulattal gyorsan visszarakta a fülébe. Utána esett le neki, hogy újra hall!

Akkor találkoztam ott Jóskaékkal. Kálmán mutatott be nekik. Aztán hazajöttünk. Kezdődött a szeminárium. Kálmán hívott a közösségi hétvégére, amire el is mentem. Egy furcsa nagyszakállas, nagy hajú ürge is volt nagy hanggal nevetve... Mondom is magamban, hogy izgalmas egy csapat ez (Jakab Laci volt). Nagyon kedves arcok voltak, megkedveltem az ott levőket. Ezek után kértem Püspök atyától az engedélyt, hogy beléphessek a közösségbe. Megadta.

Nem volt könnyű a közösséghez tartozás. A Központi Szemináriumban karizmatikus közösséghez tartozni kb. a mindennapi mártírhalállal egyenlő. Ezt nem viccből mondom. A legtöbb professzor kritizálta az összes kisközösséget, karizmatikust, meg a többi mozgalmat. Izgalmas volt hetente gitárral a hátamon végigmenni a szemináriumi folyosón azzal a rizikóval, hogy bármelyik professzorral összefuthatok... de hát a délutáni házicsoport fontos volt számomra. Menni kellett.

Így kerültem az Emmánuelhez. Aztán, amikor felszenteltek 2000-ben, utána egy évre Párizsba mentem a Saint Nicolas des Champs plébániára káplánnak és tanulmányok folytatására.

Ezzel a magyarok utazásainak sorozata megkezdődött.

A továbbiakban az ezekkel kapcsolatos emlékeket, tanúságtételeket foglaljuk össze, felhasználva az Emmánuel Tájékoztatóban megjelent írásokat.

Először voltunk Paray-ban

1996. augusztus

Érdeklődők voltunk a Közösség környékén. Szorgalommal látogattuk a nyitott alkalmakat, részt vettünk az *Amour* et *Vérité*-n, egyszóval igyekeztünk minden jóban benne lenni. Egyszer hallottuk, hogy a testvérek utazást szerveznek, valami kimondhatatlan nevű városba, ami a Jézus Szíve tiszteletéről, és Alacoque Szent Margit-ról híres – az Emmánuel rendezvényei mellett. (!) Jelentkeztünk, hogy mi is elmennénk. Bevettek! Hurrá, de ekkor még nem tudtuk, hogy minek örülünk.

Öt autóval utaztunk, Ulmban, egy tornateremben éjszakáztunk, másnap kora délután érkezünk meg. Bea és Kriszti gyorsan elintézték a regisztrálásunkat, megkaptuk helyeinket a nagy sátorban. Az egyes vaságyas fülkéket vékony függöny választja el.

Este már részt vehettünk a nyitóest programjában, a köszöntésen, bemutatkozásokon.

Veronica von Degenfeld nagyméretű festménye adta a színpadon a háttérrel: a betániai vacsora jelenetét ábrázolja, amikor a bűnbánó asszony drága olajat önt Jézus lábára.

A sátorban nagy táblákon üres fehér papírok kínálták magukat, hogy ki, milyen szolgálatra jelentkezik. Mi a konyhai szolgálatot választottuk, így másnap reggel a konyhasátorban gyülekeztünk. – És mivel is kezdtünk volna? Körbe álltunk, és lendületes, lelkes dicsőítéssel kértük az Úr áldását szolgálatunkra.

Mivel a bagett szeletelő gép elromlott néhányan azt a feladatot kaptuk, hogy az összes bagettet vágjuk szeletekre – az egész sereg reggelire váró éhes embernek. Nem volt kis munka.

A délelőtti előadásokon gyönyörű példáját adtuk az összetartozásnak.

Egymás közelében foglaltunk helyet. Az összetartozás legfőbb mágnesze Bea volt, akinek fordítását mindenki hallani akarta. Az előadások és a szentmise után rövid megosztásra gyűltünk össze a parkban

Élmény volt hallgatni, hogy a testvérek milyen sokféle, nagyszerű gondolatot kaptak az előadáson és a homíliában.

Egyik nap a szolgálatunk az ebédosztás volt. A sátor előtt hosszú sor állt, békésen várta mindenki a bebocsátást Fantasztikus, ahogy a több száz ember halkán beszélgetve, vagy éppen vidáman dicsőítve türelmesen vár a sorára.

Mi az ételes pultnál álltunk, előttünk vonultak el a tálcákkal, és mindegyikünk tett rá valamit. Én a végén a szalvétát osztottam, és sok százszor mondtam: bonapétiii ! Mindenki sor került, senki nem maradt éhes.

A konyhai munka mindig érdekes. Általában nagyon jó, összeszokott csapat adja a stábot, és irányítják az önkénteseket.

Az ebéd utáni mosogatásban mi már nem vettünk részt, pedig érdekes volt – nagynyomású fecskendőkkel mosogattak.

A találkozó vezérgondolata a **misszió** volt. Erről szóltak az előadások, a tanúságtételek és ez volt a kiscsoportos megosztás gyakori témája is. És, ha misszió, akkor legyen olyan missziós összejövetel, amire meghívták a Gyermekek Jézusról, és a szent Arcról nevezett Szent Terézt, aki Szalézi Szent Ferencsel együtt a missziók társvédőszentje. Erekiyéinek külön sátrat készítettek, ahol a találkozón résztvevő testvérek egész nap leróhatták tiszteletüket és kérhették közbenjárását.

Szent Teréz tisztelete az Emmánuel Közösségben a kezdetektől hangsúlyozott – már azért is, mert Pierre gyermekkorától különösen tisztelte. Fiatalkori lelkivezetője Suhard bíboros, Párizs érseke pedig különösen szorgalmazta Franciaország Teréz szellemében történő misszionálását. ^[39] Az egyik estét a szervezők egészen Teréznek szentelték. Fényképes vetítéssel kísért előadást hallottunk életéről, több önéletrajzából vett idézettel.

Ez a törékeny lány, aki szerzetesi életében ki nem lépett a klauzúrából, azt írta, hogy „*egy és egyetlen misszió nem elégítene ki engem, én egyszerre szeretném az Evangéliumot hirdetni mind az öt világrészben egészen a legeldugottabb kis szigetekig... én nemcsak néhány évig szeretnék misszionárius lenni, hanem a világ teremtésétől az idők végezetéig*”.

Az esti programra áthozták a nagy sátorba az ereklyét, és a találkozó résztvevői hosszú sorban várták, hogy megérintsék, fejét hajtsanak előtte.

De nem csak előadások voltak, a délelőtti és főleg az esti műsorokban sokan megszólaltak. Emlékezetes a kínai fiatalok vidám énekszama, az afrikai fiú szívszorító tanúságtétele, hogy miként mentette meg a

rózsafüzér a kivégzéstől, Jean-Luc Moens vidám dala, amit az *Il est vivant* újságot reklámozó vidám, kis szalmakalapjában adott elő, vagy Kriszti tanúságtétele.

A délutáni szabadidőben. Naponta más-más programot csináltunk. Felkerestük Pierre egyszerű sírját a közeli temetőben és itt egy emlékezetesen szép Üdvözlégy-et énekeltünk.

Belátogattunk a Vizitációs kápolnába, hogy Margit-Mária oltára előtt imádkozunk, ott ahol néhány éve II. János Pál pápa térdelt, és a Colombiére

kápolnába. Itt megcsodáltuk a templom apszisának mozaikját,

és Kriszti idegenvezetésével ismerkedtünk Kolos atya életével és tevékenységével. Paray-t úgy is emlegetik, hogy a művészetek városa. Egymást érik a kiállítások, főleg a turista szezonban. Egyik tárlatra mi betévedtünk, onnan hoztuk emlékebe az egyik érdekes, magzatot bemutató alkotásról a felvételt.

Szentségimádásra a parkban lévő külön sátnál volt lehetőségünk. Soha nem volt az Úr egyedül.

Egy alkalommal sikerült a „csapatot” teljes létszámban egy csoportkép erejéig összehozni. Nagyon jó társaság volt !

Hazafelé utunkban kis kitérővel Az Ars-i templomban a papok védőszentje, Vianney Szent János oltáránál mondott szentmisén vehettünk részt. Hála legyen az Úrnak !
K.J.

Övtáska nélkül.

1996. december.

Sziporkázó napsütésben indultunk a Jézus testvérisége karácsonyi lelkigyakorlatára. Ismét Gorovéék kisbuszával mentünk, de ezúttal Kriszta és Laci is benne ültek! (Így mindjárt egészen más!) Útközben Kálmánnal a zsidóság kérdését és az úrvacsora-szentáldozás különbségeit, Zsuzsival a külföldre házasodás nehézségeit vitattuk meg. (erről a beszélgetések magánjellege miatt bővebben nem szólhatok...)

Birkensteinben szálltunk meg éjszakára. Másnap reggel a német-francia határon derült ki, hogy az övtáskámat a szobámban felejtettem. Ami –azon kívül, hogy szemfüles szkecs-írók céltáblájául tettem ki magam – nem lett volna baj, ha nem abban lett volna az útlevelem is. Hol vannak azonban már a régi határok, ahol megállítják az embert? Sehol. Nagy kő esett le a szívünkről, hogy ezt ilyen könnyen megúsztuk. Örömünk egészen addig tartott, amíg néhány kilométerrel arrébb egy vámőrsztag félre nem állított bennünket a sztrádán. Marikék kocsjának a legénysége Pierre Goursat-hoz fohászkodott, amíg Kristófot és Kálmánt (a két, szemmel láthatólag leggyanúsabb alakot) megmotozták.

Föltűnt ugyan a hatóság élelmes embereinek az útlevelek és az utasok száma közötti különbség, de Pierre valószínűleg tényleg intézkedhetett, mert különösebben nem akadtak fönn rajta. Abban a reményben, hogy visszafelé meglesz az övtáska, folytattuk utunkat a varázslatosan jégbefagyott vidéken.

Parayban sikerült szállást kiharcolni magunknak annak ellenére, hogy az előzetes jelentkezésünket elveszítették. Hasonlóképpen történt szlovákiai testvéreinkkel is, akik örömmel köszöntöttek, és elmondták: várják, hogy viszonzzuk a Budapesten tett látogatásukat. (!)

A lelkigyakorlat előadásai a nyolc boldogságról szóltak. Erről azokról hallhattok bővebben, akik nem tolmácsoltak, tehát gondosan tudtak jegyzetelni. Az érdeklődők és posztulálni szándékozók részére külön előadásokat tartottak a testvériségről. Én magam is ez utóbbiak közé tartoztam. Amikor az egymásért imádkozó kiscsoportomban elmondtam, hogy szeretnék jelentkezni, az egyik testvér által azt a megerősítést kaptam, hogy valóban az Úr hívása ez. Jó volt hallani, mert az ilyesmiben néha elbizonytalanodik az ember... Később is mondtam még az Úrnak: ha nem ez a szándékom velem, időben szólj!

Harmincadikán ismét megtöltöttük a Bazilikát. A tolmácsolást átadtam Zsuzsinak, magam pedig Kálmán és a papok felelősének beszélgetését fordítottam a sekrestyében. Már jócskán belemerültünk a társalgásba, amikor hirtelen fölmerült bennem: csak nem az elköteleződések történnek ezalatt a templomban? De igen, sőt a kiszólitott jelöltek már ott térdelnek az oltár körül és imádkoznak értük. Késő a tömegben közéjük furakodni. Hát jól van Uram, hiszen én kértem, hogy szólj! Ekkor figyelmeztettek, hogy most fogják szólítani a jelentkezők második csoportját. Meghallottam a nevem. Jó vicc volt Uram... Megnyugodtam: tényleg akarja. Zsuzsival együtt most már jelöltek vagyunk a Jézus Testvériségben.

Az újévbe véget érni nem akaró dicsőítéssel, és az Oltáriszentségben köztünk áthaladó Krisztus áldásával léptünk át. Később kakaó és kalács mellett kívántunk egymásnak boldog újesztendőt, s a fiatalabbak (életállapokra való tekintet nélkül) különböző nemzetek zenéjére ropták a táncot hajnalig.

Hazafelé a kisbuszban az újdonsült posztulánsok újévi koncertet adtak Zsuzsi hangjának teljes elvesztéséig. A repertoáron a népdalokon kívül a hatvanas évek slágerei mellett operett részleteket is hallhatott a (meghökken, de ezek után már

minden további megpróbáltatást bizonynal kibíró) nagyérdemű.

Egy út közben behunyt szemmel, lehajtott fejjel igen mély... áhítatban végighallgatott szentmise után megérkeztünk Birkesteinbe. Ezután már elválaszthatatlanok lettünk egymástól. Mármint én meg az övtáskám, amit útlevéllal együtt megtaláltam. Ettől aztán már annyira eseménytelen lett a hazatérésünk, hogy kár is több szót vesztegetni rá.

Bea

A Fraternitás és Paray elválaszthatatlanok – 1977 decemberében éppen Parayban volt az első elköteleződés a Testvériségben.

Fraternitás - Jézus Testvérisége.

A Fraternitás az Emmánuel Közösségben azok társasága, akiket a Lélek arra hív, hogy missziós küldetést fogadjanak el, nem pusztán a Lélek személyes ösztönzésére, hanem az Emmánuel Közösség, Lélek sugallta indításaira.

Ha Jézus követésére vállalkozol, azt te tudod, és belül érzed, hogy a Lélek indít. Ha a Testvériségbe jelentkezel, akkor ott is tudják, hogy kész a szíved a missziós küldetésre.

Testvéreink 1998. december 26.-án utaznak a Fraternite lelkigyakorlatra Parayba, ahol Fábry Kornél és a Kovács házaspár jelöltként köteleződnek el, a Marik házaspár pedig örökfogadalmat tesz. Az Úr áldása kísérije útjukat.

A FRATERNITÁS-ról.

Szóval a Fraternitás! Igaz, hogy szívünkben már hónapokkal előbb készültünk az elköteleződésre, de igazából még az utolsó pillanatban is sok újat tudtunk meg arról, mire is vállalkoztunk. Amikor missziós elköteleződésről, küldhetőségről esik szó, hajlamos az ember Afrikára, kannibálokra, stb. gondolni. Nos nyilván ez is benne van a pakliban, de valószínűleg a másik végén, most még egyáltalán nem látszik. Ami viszont látszik, az sokkal egyszerűbb, azt lehet mondani hétköznapi, mégis nagyszerű!

Arról van ugyanis szó, hogy a Fraternitásban illetve az Emmánuel közösségben való életre szóló elköteleződés elsősorban azt jelenti, hogy megtérésemet, a Jézus mellett való döntésemet komolyan gondolom, és egy életre vállalom. Tulajdonképpen ez az elköteleződés (is!) a keresztségi fogadalom komoly, életre szóló megerősítése. Annak a hivatásnak vállalása, amit akkor kaptam, amikor megkereszteltek, majd megbérmáltak. Hétköznapi keresztény

számára ez nem sokat mond, nekünk, akik már tapasztaltunk valamit a megújulásból, a komolyan vett kereszténységből, hogy úgy mondjam, a hivatásos kereszténységből, egy hatalmas lehetőség, sok feladat, sok harc, sok szenvedés, de ennél is sokkal több kegyelem, öröm, béke stb.

Bármennyire is egyszerű szertartás keretében történt ez az elköteleződés, hiszem, hogy mindkettőnk életében nagyon fontos mérföldkő és sok kegyelem forrása lett. Nagy öröm volt számomra, hogy aránylag sokan voltunk ott a magyar közösségből, a "kiküldöttek" (Zsuzsi, Kriszti, Réka, Évi, Kálmán, Marci) és mi 9-en a máltai mikrobuszal, ami csodálatos ajándék volt az Úrtól illetve a Kozma atyától, aki ingyen és bérmentve rendelkezésünkre bocsátotta. Most is mint rendesen, lenyűgöző élmény volt, hogy több mint ezren voltunk együtt egységben, dicsőítésben és hálaadásban. Ez nemcsak azért szép, mert sokan voltunk, hanem azért is, mert hatalmas erőt tapasztaltunk meg ebben a "tömegben": az egység és elkötelezettség erejét. Kicsit hiányzott a bazilika, ahova azért nem tudtunk menni, mert felújítják a belsejét, így az élményt nyújtó vesperások, és szentmisék egyszerűbb körülmények közt voltak csodálatosak.

Külön ajándék volt számunkra, hogy a Közösség koordinátorával kiadós

beszélgetésre volt alkalmunk, ahol azt hiszem jól meg tudtuk értetni helyzetünket, a magyar közösség állapotát, sőt a "határontúliak" problémáit is. Ugyancsak öröm volt találkozni Michel-el és Odillal, akik lehet, hogy ismét szerepet kapnak a magyar közösség és az anyaközösség közötti kapcsolattartásban, így remélhetően gyakrabban találkozhatunk a "tűzhöz" közeli testvérrel. Úgy tűnik számomra, most kezdik valóban közösségszámba venni a magyarokat, nemcsak mert számban szaporodunk, de mert most már minden életállapot képviselve van közösségünkben. Ez nem egyszerűen egy elismerés, amit feltűzhetünk a többi mellé, de olyanfajta bizalom is, hogy a Közösség elfogadja, sőt várja azokat az értékeket, amit mi tudunk adni, sajátos helyzetünkből és lelkesedésünkből adódóan.

Lehetőségünk volt arra is, hogy a magyar közösség problémáit is felvessük, és megerősítést kapjunk. Na nem a problémák megoldásában, csak abban, hogy ezekkel nem vagyunk egyedül, máshol is küzdenek hasonlókkal. Azonban fontos tudni, hogy a problémák azért vannak, hogy a közösség kipróbált, tűzben edzett legyen. És ez szükségszerű, akkor is, ha most éppen nagyon fájdalmas. Biztos vagyok benne, hogy a többi résztvevő élményeit is számba kéne venni. . Ennyi a Fraternitásról, mára talán be is fejezem.

Szeretettel: Jóska –
Az 1999 júniusi 10. EMU-ból

Részlet Kornél leveléből:

Ami a Fraternitét illeti, rövid leszek. Hasonló élmény volt a tavalyihoz. Annak ellenére, hogy leginkább két-napos megszakítás nélküli alvásra vágytam, nem hagytam ki egyetlen estét sem, nehogy lemaradjak valamiről.

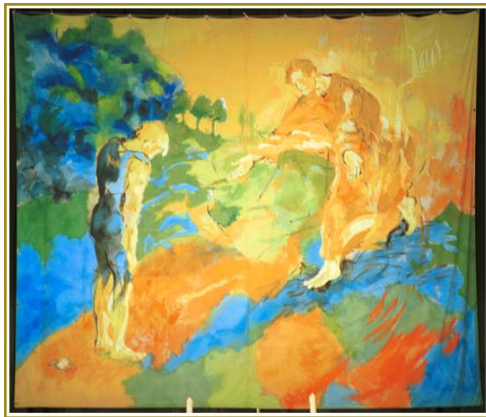
Felemelőek voltak a dicsőítések, de ha magyar versszakot is akartak hallani a testvérek, ahhoz eléggé könyökölni kellett a mindenféle náció énekesei között, amihez nem fülött a fogam. Egyszer-kétszer azért mi is mikrofonhoz jutottunk. Az elköteleződés mellett a szentmisék jelentettek nagy örömet. Valóságosan is megtapasztalhattuk, hogy mennyire a mennyei liturgia előképe a földi. Maga a főcelebráns püspök atya kezdett átváltoztatás után nyelveken énekelni, amihez az egész terem "lelkesen" csatlakozott. Át- meg átjárta a misét a legkülönbözőbb időben a dicsőítés és a nyelvi ének. Mintha valóban az angyalok között járnánk. (A kopt liturgiában kihagyják az angyalok helyeit az oltár körül...) Ez gyönyörű élmény volt. (Nem ártana idehaza is egy nyelveken éneklő püspök....)

Az 1999 júniusi 10. EMU-ból

Újra - Paray-ban! 1999.

Indulás **szerdán**, 1999 augusztus 11-én a napfogyatkozás után Budapestről a Déli pályaudvartól 17 05-kor. Győrben az Elvis parkban felvesszük az első csatlakozókat, majd fél tízkor Bécs előtt az Altöttingből érkezőket. Éjjel letérünk az autópályáról, és a szurokfekete bajor éjszakában 3 óra 50-kor bevesszük Zsoltot.

A továbbiakban a **csütörtök** reggeli svájci belépést, és délután kettőkor, Genéve előtt 8 km-el, a defektet leszámítva, utunk eseménytelen volt. Este hétre meg is érkezünk Paray-le-Monial-ba, a már ott lévő magyarok vidám szeretettel köszöntöttek. Teljes a csapat!

Vacsora és elhelyezkedés után átmentünk a nagysátorba, ahol **Veronica von Degenfeld**-nek a tékozlásból megtérő fiút fogadó Atyát ábrázoló hatalmas festménye alatt, már javában énekeltek az afrikaiak.

Augusztus 13. Péntek reggel is az afrikaiak (Togo, Elefántcsontpart, Ruanda,

Nigéria, Uganda stb. Afrika 16 országában vannak Emmánuel közösségek.) vezették a dicsőítést, majd hangszalagról meghallgattuk Pierre Goursat egyik tanítását.

Ezt követően **Markus Gehlen** tartott előadást a Közösségről, utána pedig tanúságtételek következtek:

Bernard (Párizs): Hogyan tapasztaltuk meg Isten hűségét,

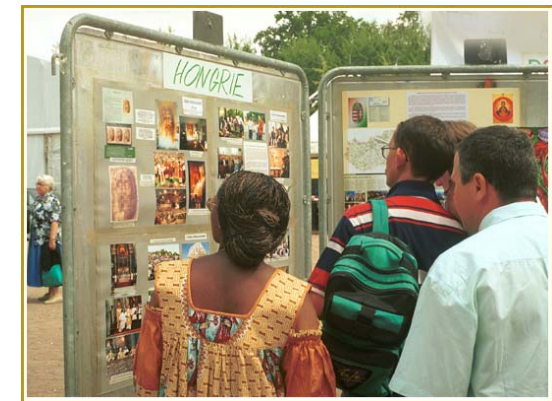
Etien Hollandiából, két éve pap: "Nem maradhatok a falak között a kolostorban, az örömhírt ki kell vinni az utcára".

Egy testvér kínából jött, 75 éves. Elmondta, hogy 1993-ban alakult Kínában a közösség, és jelenleg 80 tagja van.

"A kínai egyháznak szüksége van az Emmánuel Közösségre, mert az Egyház Kínában nagyon tradicionális. Az Emmánuel Közösség a II. Vatikáni Zsinat szellemét hozza Kínába."

Francois Gravier Ruandából, az 1994-es tömegmészárlásra emlékezett. "Nem tarthatjuk meg Isten szeretetét magunknak, - tovább kell adnunk." A táborban mindenhol voltak árvák, és a gyerekek megtapasztalták, hogy a hutuk nemcsak gyilkolni tudnak, hanem segíteni is. A ruandai Emmánuel közösségben tucik és hutuk is vannak. A tuci és hutu asszonyok együtt imádkoztak a börtönben lévő szabadulásáért. A börtönben lévőket, azt mondták: Akiket eddig üldöztünk, azok jöttek el nekünk szolgálni a börtönbe!"

A szentmise után két paravánra kitéttük a magyar Emmánuel Közösség

tablóit. Délután sok kedves érdeklődő látogatónk volt. A nem francia nyelvű csoportok között mi voltunk az egyetlenek, akiknek francia nyelvű feliratok voltak a bemutatkozásán.

Vacsora előtt vesperás volt a Bazilikában, késő este pedig szentségimádás a Vízitációs kápolnában.

Augusztus. 14. Szombat. A reggeli dicsőítést a lengyelek vezetik. A délelőtti szentmisén a három főcelebráns egyike, **Pierre d'Ornellas** és **Albert-Marie Monleon** püspök atyák mellett - **Kálmán!**

Maximilián Kolbe atyára emlékezünk, a homília is róla, és az életállapotokról szól.

Ebéd után a magyar csapat megosztásra gyűlt össze a réten.

Utána válogatni lehetett az előadások között:

Jézus szívének szentelődni a Jubileumi Év alkalmából

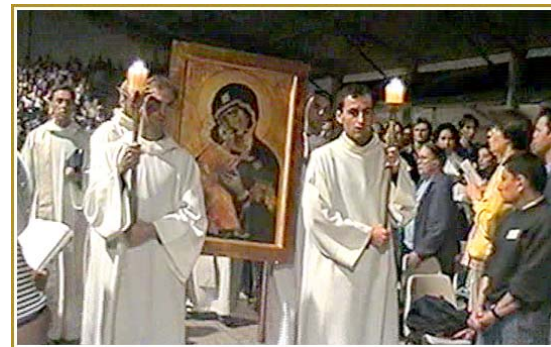
Az evangelizáció tapasztalatai.

A Szentlélek kiáradása és a karizmák.

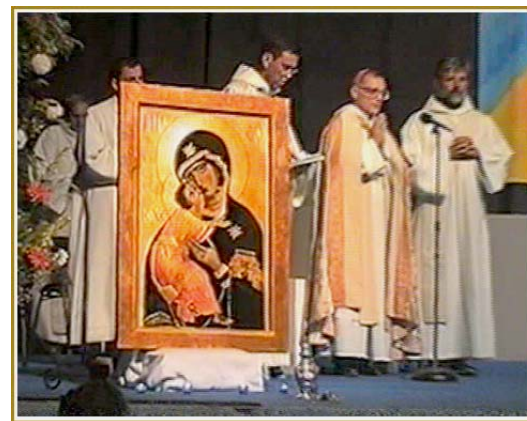
Evangelizáció a plébánián.

Mi **Alain Dumont** atya tanítását hallgattuk meg: "**A dicsőítés ereje a Közösségben.**" Este a dicsőítés közben érkezett **Lustiger** bíboros úr.

Ezután az Boldogságos Szűz képe elővitelének a szertartása következett. Két gyertya között, tömjénezve Monleon püspök atya kíséretében két diakónus hozta be a Vlagyimiri Istenszülő ikon nagyméretű másolatát.

Az ikon behozatala közben a kórus és a testvérek a bizánci liturgia gyöngyszemének tartott, de a nyugati egyházban is gyakran hallható **Réjouis-Toi** kezdetű himnuszt énekelték Magyarul is ismerjük: **Örülj Szent Szűz** kezdetű ének.

A trónusra helyezett ikon előtt énekelt Ave Maria után **Albert Marie Monleon** atya tartotta a szentségi körmenetet, megáldva a jelenlévőket.

Augusztus 15. Vasárnap. A reggeli dicsőítést **Lustiger** bíboros atya tanítása követte a Magnificat-ról.

A szentségimádás közben a nővérek elköteleződésén vettünk részt. A szentmisén *Lustiger* bíboros atya homiliáját

Hallottuk. Ebből egy részlet:

"Amerikában voltam '69-ben, akkor hallottam először az amerikaiaktól a megújulásról. Először nem igazán értettem, hogy miről is van itt szó? Azt hittem, hogy csak azért nem értem, mert nem jól tudok angolul. Voltak olyan szavak, amiket nem értettem..., nem tudtam, miről van egyáltalán szó. És akkor ott Észak Amerikában ámulatos dolgot láttam. Ez a Gondviselés volt. A katolicizmus, plébániai katolicizmus volt, nagyon jól

szervezett, és ugyanakkor az egyetemeken az Isten halálát hirdették. Isten meghalt! Az elvilágiasodás volt jellemző. Teljes szellemi, lelki kiszáradás, különösen azok körében, akiknek volt valami keresztény gyökerük.

A pünkösdistá mozgalom, délről, Amerika közepéről, a legműveletlenebb, legtanulatlanabb emberek köréből jött, de itt az egyetemisták, az értelmiségiek találtak újra hitre és ez a Szentlélek munkája volt, és a gazdagságában is haldokló egyház állt újból talpra! Isten kinyitotta az ajtót és a Szentlélek beáradt oda.

Emlékszem volt egy beszélgetésem: egy szerzetes pap, egy trappista szerzetes volt ott mellettem. Nagyon boldognak nézett ki, és én azt mondtam neki: Atyám nem értem, mit csinálsz te itt? Trappista vagy, azt hiszem, hogy megvan mindened a kolostorban, amire szükséged van, mit keresel még itt? - Mit találtál itt?

Rám nézett, és azt mondta: Ide figyelj! Hagyjál békén! Negyven éve szerzetesi életet élek, és most végre ezekkel az emberekkel örömet lelem az imádkozásban."

Mise után nagyon jó hangulatú piknik volt a réten!

A hangulatot fokozta, a Romániából érkezett testvérek táncbemutatója.

Tőlük nem messze az afrikaiak árulták a különböző népművészeti tárgyakat, amiknek bevételét az ottani közösség fenntartására és a polgárháború árváinak az nevelésére fordítják.

Mi is vásároltunk egy nagyon ízléses, faágból faragott Corpus-t.

Délután egy kis csoport ellátogatott a temetőbe **Pierre Goursat** és **Cybele de Boisredon** (†1996.07.17!) sírjához, utána pedig a Colombière templomba.

Este a misszióba indulókat mutatták be, őket köszönthettük.

Augusztus 16. Hétfő. A reggeli dicsőítés után a jelöltek, újoncok és tagok elköteleződésén vettünk részt. Közülünk **Lukács Gergő** és **Gurbai Sanyi** jelöltként, **Szabó Ernőné** és **Szarka Misi** újoncként, **Dragán Edit**, **Nagy Zsuzsi** és **Nyéky Kálmán** tagként köteleződött el.

A szentmisén **Francis Kohn** atya magyarországi Szent Istvánról emlékezett meg, mivel a világegyházban e napon van ünnepe. A résztvevők minket, magyarokat tapssal köszöntöttek. **Kornél** magyarul énekelte a zsoltárverseket, **Kálmán** magyarul mondta a szentmisében a könyörgést, a szentáldozásnál pedig **Feri** szolgált diakónusként. A homiliát **Mark Timmermann** mondta.

Délután 15 50-kor indulás haza. A visszaúton mindenkinek rendelkezésére állt a mikrofon, hogy élményeit megossza velünk.

A Találkozón kb. 4500 résztvevő volt 27 nemzetből, ebből kb. 120 pap, sok kispap, diakónus. Nagyobb távolságokból is jöttek, Kínából, USA-ból, Peruból,

Oroszországból (pl. Novoszibirszkából, Szentpétervárról.)

Külön néhány szót a zenekarról. - Sokféle hangszer, profi együttzenélés, nem volt öncélú harsogás, csak az istendicsőítő, boldog együttzenélés.

Köszönöm Uram, hogy ott lehettünk!

Jenő

„NA, MILYEN VOLT?”

Ezzel a kérdéssel fogadták legtöbbször az itthon maradottak. Nem tudom, ki mit szokott rá válaszolni, én többnyire azt, hogy „jó”. A válasszal elégedetlen arcokat látva elmesélem, hogy milyen volt.

„Kis” késéssel, de nagy lelkesedéssel indultunk Paray-le-Monialba. Külön ajándék volt az Úrtól, hogy a 45 személyes busz helyett egy 72 személyes vitt bennünket, ami – és ezt jól tudják azok, akik már próbálták – egy kb. 22 órás út esetében nem mindegy. Akkor meg pláne nem, amikor ez 25 órára növekszik a svájci határörnek és egy defektnek köszönhetően.

Megérkezésünkkor Dragán Krisztitől megkaptuk az ebédjegyeinket, és a kisorádiókat, amelyekkel a tolmácsolást lehetne hallgatni, ha nem hangolódna folyton el és az elemek frissek lennének.

Este nagy ováció közepette bemutatták a különböző országok

közösségeit olyan sorrendben, ahogy létrejöttek, a legfiatalabbaktól haladva a régebbiek felé.

Minden nap dicsőítéssel kezdődött: négy és félezer emmánueles torkából nem is hangzott rosszul! Ezután a nagyszátorban előadást tartottak, melyet szentségimádás követett.

A délelőtt megkoronázása a szentmise volt. Képzelték, milyen volt, amikor hosszú percekig tartott a papok bevonulása, hiszen száznál többen voltak (állítólag 120-an). A legszebb az a bevonulás volt, amikor a hosszú sor végén a főcelebráns püspök (Mgr. Monleon) és a segédpüspök (Mgr. D'Ornellas) mellett harmadikként Kálmán vonult be – csak annyi különbséggel, hogy az ő fején nem volt semmi.

Másik nagy miseélményünk az utolsó napon volt, 16-án, amikor a világegyház szent István királyt ünnepli.

Feri szolgált az oltárnál, Kornél énekelte magyarul a zsoltárt, az elhunytakért Kálmán imádkozott, Guszti atya áldoztatott, és a miséző atya (Francis Kohn), miután méltatta nagy szentünket, boldog ünnepet kívánt a magyar testvéreknek.

A nagysátor és a könyvessátor előtti területen álltak a standok. A legszebb (legalábbis számunkra) a magyar volt): minden testvér láthatta Feri bélyegét, Marcsi „közösségi élet fáját”, képeket a bérmelegedéséről, Kovács Feri diakónus- és Kálmán papszenteléséről, Máriácska keresztelőjéről, fiatalok elköteleződéséről, lelki gyakorlatokról stb.

Az ebédhez a szokott hosszú sor kígyózott a sátor előtt, jó lehetőséget kínálva a beszélgetésre. Persze elsősorban arra bíztattak bennünket, hogy igyekezzünk más nemzetiségű testvérekkel ebédelni, és közben megosztani egymással mindazt, amit megélünk – mégis többnyire

magunk között maradtunk mindaddig, amíg...

... el nem érkezett az Isten Országáért cölibátust vállaló nővérek továbblépése. Erre az alkalomra kívülállók, családtagok, barátok, érdeklődők is eljöttek. A nagy mezőn aperitívvel kínáltak mindenkit, és apránként világossá vált, (mert az ezzel kapcsolatos hirdetések nem voltak egyértelműek), hogy hat fős csoportokat alkotva el kell kérni az előre elkészített ebéd-csomagokat. Addigra azonban a magyarok szétszóródtak a tömegben, és ha enni akartak, a legközelebb álló testvérekkel össze kellett fogniuk. Így aztán megtörtént az, ami a szervezők kérésére nem: nemzetközi kiscsoportok alakultak, sőt igen

magasröptű társalgás is folyt mindenféle nyelveken (érdemes megkérdezni Czubulkaékat erről). Hiába, az éhség nagy úr!

Délután, a nagyelőadások után, kerekasztal-beszélgetések is voltak. Közülünk legtöbben az evangelizálásról és a dicsőítésről szólnak voltak. Erről még hallani fogtok.

A bazilikában a vesperás, az esti szabadtéri gyertyás imádkozás, a vizitációs kápolna csöndje, a dicsőítés Pierre Goursat sírjánál, az Oltáriszentség előtt töltött idő a mezőn leírhatatlan, meg sem kísérelm: aki már járt ott, úgyszint tudja, aki még nem, jobb, ha nem is sejti... minek fájódtsuk a szívét!

A különbség, hogy ezúttal csak „magunk között” vagyunk, leginkább éjszaka volt lemérhető: az ötven ágyas hálóterembe mindenki úgy jött haza, hogy nem zörgött, nem gyújtott lámpát, nem beszélgetett – egyszóval testvéri szeretetből tekintettel volt a többiekre. Képzeld, így még én is tudtam éjszakánként aludni!

Hazafelé az úton a bátrabbak rögtönzött vezetőfülkéi rádióstúdiókból elmesélték a többieknek az élményeiket. Ezeket itt nem akarom elmondani, hátha tőlük maguktól hallhatjátok. A kevésbé bátrak pedig biztos írásban adják oda Jenőnek, hogy tegye közkinccsé az újságban.

Hátha többet tudnak mondani, mint azt, hogy „jó volt”!

Bea

Rövid élménybeszámoló a Paray-le-Monial-i Emmánuel lelkigyakorlatról.

Kimerülten, fáradtan feküdtem le a hosszú autóbussz utazás után augusztus 17-én, kedden este, lélekben tele élménnyel és benyomásokkal. Hajnalban hirtelen felébredtem és így visszaemlékeztem az álomra. Általában csak akkor emlékszem vissza, ha felébredek, s ilyenkor, ha újra elalszom, reggelre elfelejtem. - Most másképp történt. Felébredésemkor azonnal gyorsírással rögzítettem az álmat, ami igen világosan jelent meg előttem, s tisztán hallottam a szavakat. Íme az álommal összefüggésbe hozott élménybeszámoló:

Hitvallás a baromfiudvarban

Falusi környezetben élek. Ablakom a baromfiakra nyílik. Gyakran ébredek kakaskukorékolásra. Szomszédaim a malacok, az anyadisznó néhány héttel ezelőtt kismalacokkal örvendeztette meg gazdáját. -

Ennyi előzmény után rátérek a lelkigyakorlat után szerzett élményemre. A komoly gondolatok igencsak foglalkoztattak, s amikor kimerülten lefeküdtem, s elaludtam a következőket láttam, hallottam:

A Vatikánban a Bazilika előtt óriási tömeg, várják a pápai áldást. Majd kinyílik

az ablak, és harsány hangon megszólal a Szentatyá:

Hisztek-e Jézus Krisztusban, az Atya Isten egyszülött fiában, aki Szűz Mária által a földre jött, mint ember, s életét adta értünk, hogy megváltson, megszabadítson a bűntől végtelen irgalma által?

Oui! Oui! (Igen, hangzott a tömeg kiáltása.)

Hisztek-e a Szentlélekben?

Oui! Oui! (Zúgott a tömeg.)

Hisztek-e az Eucharisziában, hiszitek-e, hogy Jézus Krisztus az Oltáriszentségben itt él közöttünk? Hiszitek-e, hogy Jézus él ma is, és minden nap találkozhatunk vele a szentáldozásban?

Oui! Oui! Oui! Oui!

S ekkor felébredtem (a nagy zajra) bódult fejjel kinéztem az udvarra, hát egy kismalac kiszabadult és nem tudott az anyjához visszamenni.

Unokahúgom férje, hogy visszategye, éppen meg akarta fogni, ezért volt a visítás: Oui! Oui! Oui!

Ez a valóság, a lelkes tömeg, s örömteli hitvallása csupán álom volt!

Köszönöm Uram ezeket a gondolatokat, bízom benne, hogy valamennyien megéltük ott az Úr előtt a fentieket és a Lélek segítségével elvihetjük az emberek közé:

Jézus ÉI! Úgy legyen. Ámen.
Rafi

A nemzetközi evangelizációs iskolát Pierre Párizsban indította 1984. október elsején az evangelizációban jártas fiatalok képzésére. Első igazgatója Francis Kohn atya volt. Ezt később áttelepítette Paray-le-Monialba. (EMU-34)

Evangelizációs Iskola

EIFE

Ecole Internationale de Formation et d'Évangélisation

...kilenc hónap, hogy életedet a Sziklára építsd, Órá, aki "az Út, az Igazság és az Élet"...

Az első Evangelizációs Iskolát 1984-ben alapította meg az Emmánuel Közösség Franciaországban. Nem sokkal később más országokban is (Németország, Olaszország, Ausztria, Portugália) beindultak a hasonló jellegű, de eltérő arculatú iskolák.

A cél azonban mindenhol egy: segíteni a - 18-30 év közötti- fiatalokat, Jézust választani az életük középpontjának, és ott, ahol élnek, tanulnak, vagy dolgoznak tanúságot tenni az Ő szeretetéről.

És hogyan válnak a fiatalok ennek a szeretetnek misszionáriusává? Először is az imán keresztül: a

napunkat dicsőítéssel kezdjük, amit egy óra szentségimádás követ. Minden nap részt veszünk a szentmisén, és este a kompletoriummal zárunk. Továbbá az év során több alkalommal 1-2 illetve -az év végen- öt napos csendes lelkigyakorlaton veszünk részt.

Az iskola második fontos pillére a képzés: naponta öt óra előadást hallgatunk különböző témákban, mint például: teológia, filozófia, a Biblia, kommunikáció, művészetek, különböző vallások, bioetika, érzelmi élet... Mindezek az előadások segítenek választ találni az evangelizációk során a megszólított emberek által, és a saját magunk által feltett kérdésekre.

A harmadik pillér a közösségi élet: Mivel az iskola nemzetközi, több eltérő kultúrájú, és személyiségű fiatal él együtt kilenc hónapon keresztül. Ez lehetőséget nyújt számunkra megismerni a különbözőségekből fakadó gazdagságot, és ugyanakkor elfogadnia másikat, bocsánatot kérni és adni, csapatban dolgozni, és gyakorolni a szeretetet a kis, hétköznapi dolgokon keresztül.

És végül az evangelizáció: az év során 3 nagy (10 napos) és 6-7 kis (2-3 napos) plébániai missziót szervezünk. Ezek során meghívjuk az embereket az utcán vagy ajtóról- ajtóra kopogtatva a különböző programokra. Továbbá ellátogatunk az idősek otthonaiba,

gimnáziumokba, a gyerekeknek pedig egy színdarabot mutatunk be.

Ezt a kilenc hónapot valóban ajándékként kapjuk az Úrtól, hogy jobban megismerjük és megszeressük Őt, az Egyházat és ezt a szeretetet továbbadjuk a világnak! "Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket. Arra rendelvek benneteket, hogy elmenjete, gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon" (Jn 15,16)
V.A.

Adri írta Paray le Monialból:

Sziasztok Testvérek!!! Bocsássatok meg, hogy eddig elég hűtlen voltam és egy sort sem írtam Nektek. Bár egy kicsit megkésve de Áldott új évet kívánok az Atya és egymás szeretetében!!!!!!!!!!!!!! Nagyon örülök ennek a levelezési lehetőségnek, mert így tudom, hogy mi van arrafele. Itt Parayban elég gyorsan zajlanak a dolgok, misszió misszió hátán, de nagyon jól érzem magam. Persze a francia meg néha kínai de már egyre jobban gagyogom. Hála Istennek a Fraterniten találkozhattam magyar atyáinkkal (Kornél, Kálmán) D. Krisztivel, Danival. Jó volt beszélgetni, egy kicsit ti is itt voltatok ez által. Most hétvégén volt a közösségi hétvége, ami nagyon jól sikerült. A különböző életállapotokat mutatták be a közösségben,

de ami a legfontosabb: minden előadó arra hívta fel a figyelmet, mennyire fontos, hogy kinyissuk egymás előtt a szívünket, és ne felejtsük el, hogy a testvéri szeretet a közösség egyik nagyon fontos karizmája! Hát kívánom, hogy ti is velem együtt újból és újból igent tudjatok mondani az Úrra, a közösségre és egymásra! SOK-SOK PUSZI (az ima egységében).

Varjas ADRI.

Ja és "küldöm" Nektek Jézus Szívének szeretetét innen Parayból !

/P.le M. January 23, 2002/

Az Evangelizációs Iskola hallgatói részt vettek a budapesti Városmisszió rendezvényein.

A jelenleg működő evangelizációs iskolák:
[EIFE Paray-le-Monial \(France\) - in French](#)
[ESM Rome \(Italy\)-in English](#) ■
[IME Altötting \(Germany\) - in German](#) ■
[Emmanuel School of Mission Manila \(Philippines\)-in English](#)

Paray-le-Monial 2004

Érkeztek a magyarok vonattal, repülővel, autóval – Párizsból, Londonból, Annecyból, és persze Budapestről vagy hatvanan, két busszal.

Minden reggel a közösségi találkozókon megszokott dicsőítéssel kezdtünk, amiben egy-egy ország, vagy földrész kiemelkedőbb szerepet kapott. Így a magyar csapat is elfoglalta egyik nap a helyét a színpadon, majd következtek a főelőadások.

VASÁRNAP Noel Rey bevezetője a **Meghallgatás** –ról
Ez után Jacques Fichfeux tanítását hallottuk **A világ, az Egyház és az Emmánuel** címmel.

HÉTFŐN Francois-Xavier és Yvonne Solange Kigaliból és Jean Marie a ruandai közösség egyik vezetője – özvegy, három gyerek apja **Eliövök és egyesítem a nemzeteket** címmel a testvériségünkről, azok alapjairól, természetéről, határaitól, és megőrzéséről beszéltek.

KEDDEN A.M. Kiselka: **Ha Isten ajándékoz nekünk valamit, az mindig egy megbízatás is.**

SZERDÁN Lustiger bíboros atya beszélt.

„Engedjük, hogy Isten szeressen minket irgalmas szeretetével, és aztán akarjunk úgy szeretni, ahogy Ő!”

Az arsi plébános azt mondja, hogy a boldogság szeretni Istent, és tudni, hogy az Isten szeret bennünket. Pierre másképp fogalmazna.

Ő azt mondaná – gondolom – hogy engedjük, hogy lángoljon bennünk az Isten szeretete! Égessen minket Isten

szeretete.

Talán megdöbbenek, de én komolyan gondolom, amit mondok, hogy az életszentség egyáltalán nem nehéz. Nem erőfeszítés, akkor sem, ha teszünk erőfeszítéseket, hanem alázatos elhatározás, és ennek egyszerű gyakorlatba ültetése a mindennapi életben.

Tudjátok, az jutott eszembe, talán néhányan ismeritek Colombiere Kolosnak az imáját; Taníts meg engem, hogy megfélelkezzem teljesen magamról, mert ez az egyetlen eszköz, amely segítségével beléphetek a Titkodba!”

CSÜTÖRTÖK Emmanuel Dassi Youfang az Emmánuel Közösség és a Szűzanya kapcsolatáról.

A hirdetésekben csak úgy, mint otthon: ennyi embert kérünk a gyerekekhez, ennyit az étkezősátorba, ennyit székfordáshoz stb. És a kezek emelkedtek!

Délutánonként kiscsoportos találkozók voltak. Eredeti volt a délutáni mezonék beosztása: a különböző nemzetekből vegyesen kerültek egy csoportba. Kereshették egymással a közös nyelvet, nem egyszer a pantomim segített, vagy amikor a börtönlelkész foglalkozást rajzokkal mutatta Treer Mari. (Mária legközelebbre: aumônier de prison (ómonjé dö prizon). A végén pedig címcseré következett!

Külön találkozók is voltak a prérin, vagy valamelyik sátorban pl. a latin-amerikaiaknak, a kispapoknak, a francia orvosoknak, vagy az Új Evangelizáció Nemzetközi Kongresszusa előkészítőinek

A vasárnap délutáni **zsolozsmát** a Bazilikában Kornél atya vezette Marcus Wittal atya közreműködésével. Erről videofelvétel is készült.

A fórumok, a tematikus találkozók délután hatkor kezdődtek. Ilyen volt, amikor hárman, a tanácsstület tagjai közül számoltak be a már néhány éve elkezdett munkáról, vagy a kísérőknek tartott előadás, és több kérdezz-felelek jellegű program.

Este

A vasárnap esti programban a közösségek mutatkoztak be. Néhány érdekesség: a lengyelek részletesen ismertették a wadovicei találkozóikat, Wadovicében négy nemzet él együtt. A kínai közösségről, és megpróbáltatásairól Paul beszélt

A japánok elmondták, hogy Japán lakosságának 0,4 %-a katolikus, a közösségnek 13 tagja van, és átadták a japán nyelven énekelt emmánueles énekek CD-jét, a nicaraguaiak fantasztikus táncot mutattak be

Batumike az afrikai országokban élő közösségek kapcsolatairól, a nemzetek közötti kiengesztelődésért folytatott erőfeszítéseikről számolt be. Az egyik este pedig bemutatták az elkötelezett életű férfi testvéreket.

Számomra minden találkozó annyit ér, amennyit hazahozok belőle. Innen több gondolatot kaptam.

Elsőnek említtem a nagyszátorban a szentmiséket. A szervezők tudták, hogyan lehet olyan ünneppé tenni a szentmisét, hogy ünneppé tegye az egész napot. A képen Yves Le Saux atya köszönti a

kongói püspököt, Mgr. Dominique Rey és Mgr. Gaidon egykori autuni

segédpüspököt.

A **második** gondolat a sok nyelven elhangzó, élettel és örömmel teli, lelkesen ujjongó dicsőítések élménye. A Közösség együtt zengett dalai jelképezik a különböző

földrészekről érkező testvérek egységét. Ugyan azokat a dalokat énekeljük naponta-hetente – mindenki a saját nyelven – a világ sok országában. A zenei szolgálat kitűnő. Sok és különböző hangszer, mellé jóhangú énekesekből, gyakorlott kórus. Egyik vezetőjük kedves testvérünk Gregory.

Mekkora értéket képviselnek, hány embert érintenek meg ezek a csodálatos dalok. Milyen nagyszerű eszközei az evangelizációnak.

A **harmadik** gondolat kicsit az előzőből is származik.

Napokon keresztül testvéri egységben, együtt dicsőítettük az Urat távoli földrészekről érkezettekkel.

Az afrikai testvéreknek, az egymás ellen harcoló népcsoportok közötti megbékélést szolgáló életükről szóló tanúságtétele után, az a gondolat fogalmazódott meg bennem, hogy nekünk nem ezt a megbékélést kéne megélni, és fennhangon hirdetni ebben az országhatárokkal összevissza szabdalt sok nemzetiségű Kárpát-medencében? Nem én találtam ki, és nem is új, mert hányszor énekeljük templomainkban: „forrassz egygyé békességben minden népet, s nemzetet!”

A **negyedik** amit hazahoztam: a Közösséghez tartozók komoly, megvallott és gyakorolt Mária tisztelete.

Szabad időnkben sok lehetőség volt elfoglalni magunkat. Egyik ilyen a könyvsátor volt, ahol a könyveken kívül hangkazettákat, videókat és ízléses, nagyon szép ikonokat árultak.

A sátrak között valódi, soknyelvű zsongás volt az üdítőket, fagyaltot árusító pavilon előtti asztaloknál. Vidán nemzetközi társaság gyűlt össze itt délutánonként.

Utolsó este Kerimel püspök atya Jézussal körüljárt a sátorban és megáldott mindenkit.

Szerettem volna, ha többen megosztjátok Paray-i élményeiteket, de talán majd máskor. K.J.

És köszönöm Gabi gondolatait:

Nem voltak elvárásaim az út előtt. Ennek ellenére, vagy pont ezért sokat adott általa az Úr. Fantasztikus volt megtapasztalni a világegyházat egy cseppben. Elméletben eddig is tudtam, de most nagyon világossá vált, hogy csak a kiengesztelődés lehet a népek útja semmi más... A tanúságtételek és a szentségimádás voltak számomra legelőbbek. Igen, talán ez a legjobb szó rá: élő. Élő egyház, élő hit, az élő Jézus Krisztus mibennünk. Igen! - Ő áldjon meg mindnyájukat!

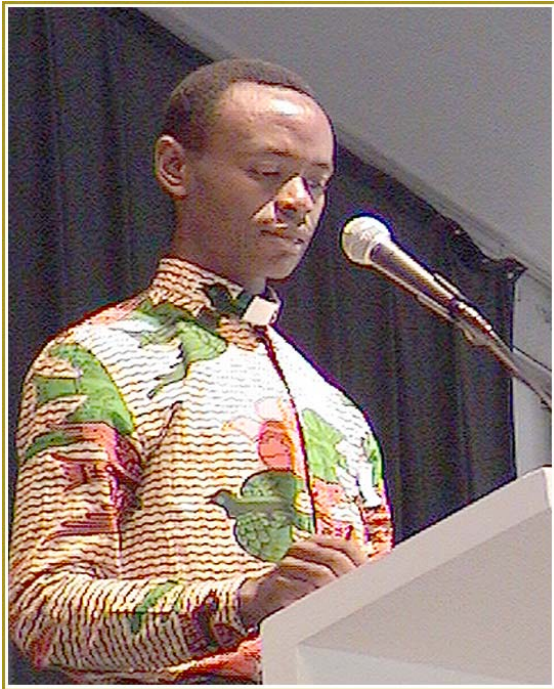
Még egyszer köszönöm!
Bévárdi Gabi

Szűz Mária az Emmánuel Közösség Édesanyja.

- egy részlet Emmanuel Dassí Youfang
atyja előadásából -

Kis történetet akarok ezzel kapcsolatban elmondani. Egyszer egy európai pap eljött a szüleimhez Kamerunba – én nem voltam ott, mert a szemináriumban voltam, - és a szüleimet akarta üdvözölni ez a pap. A szomszédokkal találkozott, mert a szüleim nem voltak ott, és azt mondta, hogy hol

van Daphie úr? (ez az én családnevem)

mivel nem találom otthon. De senki nem tudta, hogy kiről van szó, mert itt nincs senki, akit így hívnának. Ebben a városrészben nem lakik ilyen nevű ember – válaszolták. Az európai pap egészen megzavarodott. Nekünk nincs azonos, közös nevünk, még családnevünk sincs. Az apja nevét nem viszi tovább a fiú. A családokban a gyerekek olyan nevet adnak, ami kifejezi azt, hogy milyen kegyelmeket kívánnak a gyermeknek.

Az Úr is szintén nagy jelentőséget tulajdonít a neveknek. Gondoljatok Keresztelő Jánosra, mindenki azt hitte, hogy Zakariás nevét fogja fölvenni, - aztán Jézus – Emmánuel.

Ez a név, amit az Úrtól kaptunk, ez az egész életprogramunk. Emmánuel – Velünk az Úr, Velünk az Isten.

De ami igazán fontos a ma délelőtti elmélkedésünkben az, hogy kapcsolat van a név és a Szűzanya között. Ez nem csak egy ilyen égből pottyant név. ÍME A SZŰZ FIAT SZÜL. Tehát ez nem statikus dolog, egészen dinamikus. Szüntelenül kapjuk ezt a Szűzanyától. Az Emmánuel nem valami, amit dekorációként ki-ragaszthatunk magunkra, és a Szűzanya tiszteletét jelenti. A gyökereinket Máriától kaptuk. Amikor Afrikában még nem voltak keresztnevek – volt egy időszak, amikor csak egyetlen egy név volt, - akkor a gyerekek annak idején többen is ugyanazt a nevet viselték. Sok poligám család volt,

valakinek tizenöt felesége is volt, és azoknak a gyerekei között több gyereket is ugyanúgy neveztek el, Tehát ahhoz, hogy a gyerekeket azonosítsák, az anyja nevét is hozzá tették, és akkor mindjárt lehet minden gyerekben az anyját is látni.

Amikor a nevünkről gondolkoztam, akkor arra jutottam, hogy a világban, az Egyházban, mi Emmánuel vagyunk, a Szűz gyermekei. Emmánuel – a Szűzanya gyermekei. Ezért amikor posztuláltunk – NEM! Beléptünk a megkülönböztetés és fogadás időszakába az Emmánuelbe, akkor Máriát is befogadtuk magunkhoz, ahogy a Szokásrend bevezetője is jelzi. Jézussal és az apostolokkal, a mindennapjainkat a Szűzanyával éljük meg. Ő az evangelizáció modellje. Ő adta a világnak azt, Aki megváltotta a világot.

Ezért amikor a Szentszék elismerte a Statútumunkat, azt mondta, hogy Mária az Emmánuel Édesanyja, aki biztosítja az első meghívásunkhoz való hűséget. Ugye szó volt már erről: hogy hogyan lehetünk hűségesek az első meghíváshoz. Azt hiszem úgy, hogy befogadjuk a Szűzanyát, és akkor garantálhatjuk a hűségünket, az első meghívásunkat.

**MÁRIÁHOZ VALÓ HŰSÉGÜNK
GARANTÁLJA A HŰSÉGÜNKET AZ
ELSŐ MEGHÍVÁSUNKHOZ.** Ezért szoktuk minden nap felajánlani magunkat Máriának.

Parayban nagyon hiányzott, hogy nem volt velünk a felajánló ima magyar fordítása.
Voilà:

Odaszentelődés a Szent Szűz kezein keresztül

Az anyagi seregek jelenlétében ma anyánknak és királynőnknek választunk Téged, Mária.

Neked ajánljuk és szenteljük teljes odaadással és szeretettel testünket, lelkünket, minden külső és belső javainkat, az elmúlt, jelen, és jövőbeli jócselekedeteink értékét is. Teljesen és tökéletesen, minden kivétel nélkül rendelkez velünk és mindenünk felett tetszésed szerint, most és mindörökké, Isten nagyobb dicsőségére.

Ámen

Fraternité 2006. december

Nem gondoltam, hogy Paray-le-Monialban ilyen hideg is tud lenni. A Bazilika mögött, a Káplánok kertje kopár. Sietős emberek tartanak az Abris de Pélerins felé. Igen, ez a Zarándokház, melynek nagytermében az összegyűlt dicsőítő énekekkel kezdjük a napot. A szokásos emmánueles program; dicsőítés, tanítás, szentségimádás, szentmise, ebéd, és a nap végén, az általában igen jó hangulatú esti program.

Van valami csodálatos ebben a sokszínű, soknyelvű társaságban. A 133. Zsoltárból vett ének jut eszembe: Ímé, mily jó gyönyörűsége a testvérek egysége! (S76) Ezt a dalt itt nem ismerik, viszont ismerik és éneklük az Emmánuel szebbnél szebb énekeit. Szó szerint magával ragadó a zenei szolgálat!

A tanítások szisztematikusan összeválogatott téma szerint, ismert, hiteles előadóktól: Marie-Nicole Boiteau nővér, Yves Le Saux atya, Bernard Peyrous atya, Noël Rey, Olivier Bonnewijn atya. Itt most

Anne-Marie Kiselka, és Noël előadásából vágtunk ki egy részt:

Ha itt vagytok, akkor azért vagytok itt, mert Istennek ez egy személyes hívása számotokra, hogy Jézus Testvériségét megnézzétek. Ha a Testvériség a ti hívásotok, akkor fontos, hogy felfedezzétek, hogy a Jézus Testvériség valóban egy hivatás, egy olyan hívás, ami a közösségi meghívás szívében van, de mégis meg kell különböztetni a közösségi hívásokról. Nagyon bonyolult elmagyarázni, igazából soha sem sikerült, de nagyon könnyű megélni. Ugyanaz a gyökér, és ez mégis egy személyes hívás, az Úrnak egy személyes hívása. Azért vagytok itt, hogy meghalljátok ezt a hívást.

A Jézus Testvériség nem egy magasabb fokozat, mivel már régebben elköteleződtem a Közösségben, azért jó lenne, ha valami többet is csinálnék, el kell jönnöm a Jézus Testvériségbe. Ez nem így van. Ez egy hívás egy radikálisabb odaadottságra a misszióért. Személyesen kapjuk meg Istentől ezt a hívást, de együtt éljük meg, és ez az együtt, ez nagyon fontos. Úgy, mint a Közösség, a Testvériség is, minden életállapotot összegyűjt, minden életkort és minden nemzetet. Az Úr egybe rakott minket, és az Úr arra hív minket, hogy testvérek és nővérek legyünk. A hétköznapi közösségi életben soha nem tesszük fel a kérdést, hogy te most benn vagy a Jézus Testvériségben, vagy nem? Nem teszünk különbséget a közösségi életben. Egyetlen egy olyan pont van, amikor látni kell, hogy van egy különbség. A Fraternité tag semmi másban nem különbözik a Közösség tagjaitól, csak annyiban, hogy jobban odafigyel a másokra, és ez látszik is rajta: az életén, a cselekedeteiben... Ennek alapján föl kéne ismerni azokat a testvéreket, akik a Jézus Testvériségbe tartoznak, nem úgy, hogy megveregessék a vállukat, hanem ennek kell lennie a megkülönböztető résznek, hogy milyen mértékben figyelnek oda a másokra. Ez nagyon egyszerű, ingyenes odafigyelés. A családi életben is érdeklődöm a testvéreim

iránt, és a másoknak a szentsége is érdekel, azt is fontosnak tartom.

Noél szavaiból: Miért a Jézus Társaság? Amikor hallgattam, én is gondolkodtam, hogy miért is? Isten, akinek ez az ötlete volt, miért a 21. században és miért nem a 15. században találta ezt ki? Miért nem akkor, és miért most akarta? Az időért, amiben élünk. Nem csak azt akarta, hogy nagyon lelki embereket hozzon össze, hanem hogy tanúságot tudjunk tenni Krisztusról a többiek előtt, mert kellenek olyan testvérek, akik egyesültek Krisztussal, Őt követik, olyanok, mint Krisztus: Isten Igéjéről tesznek tanúságot. Ez a mi hivatásunk. Istennek szüksége van ránk ezekben az időkben, amikben élünk, mert több éve, hogy nyugaton a hit kezd kialudni. Idejöttünk, hogy merítsünk ebből a kegyelemből. - Amikor az első alkalommal jöttünk, hatvanan voltunk, és valaki mondott egy próféciaát, azt mondta, az Úr nevében mondta, hogy megsokasítalak titeket, és az egész világra elküldelek, – kb. 60-an voltunk, és azt mondtuk, hogy kicsikét túloz ez az illető, ilyen lírikus stílusban, de ez igazi prófécia volt. Most amikor látjuk a Közösséget, szívében a Jézus Testvériséget, az egész világon elterjedni, alázatosan elismerjük, hogy ez valóban Isten által akart hívás volt.

Az ott töltött napok alatt próbáltam a testvériség lényegét keresni. Úgy hiszem

találtam valamit: a Testvériség a Gondviselésnek egy különleges ajándéka az Emmánuel Közösség számára.

A Testvériségről annyit, hogy: **„Aki teljesíti az Isten akaratát, az az én testvérem, nővérem és anyám.”** Mk 3,35

Ottlétünk utolsó délutánján a Margaret-Marie teremben a színpadon az Oltáriszentség előtt volt az odaszentelődések ünnepe. Közülünk Nemes Kata és Madocsa Bea tettek tanúságot odaszentelődésükkel a Testvériséghez tartozásukról.

Velük együtt adunk hálát az Úrnak ezért a meghívásért. KJ

Konszekráció

Tízen voltunk magyarok Paray-le-Monialban a Jézus Testvériségének év végi találkozóján: Jóska, Kálmán, Kassányiék, Nemes Kata, Varjas Adri, Dani Brüsszelből, Kornél Rómából, Szkladányi Kata az evangelizációs iskolából és én. Ilyenkor vannak a továbblépések a Testvériségben. Nemes Kata jelölt, Dani újonc lett. Én az utolsó pillanatban írtam meg a motivációs leveletem, ezért fogalmam sem volt, hogy nem késtem-e el, és az odaszentelődésem megtörténhet-e. Megérkezésünk után, Anne-Marie *Kiselka* örömmel közölte, hogy nincs akadálya, megkaptam a hozzájárulást, de az is kiderült, hogy erre december 31-én kerül majd sor, csakúgy, mint az újoncok lépésére, mert a 30-a csak a jelöltké. Igen ám, de mi Budapestre 31-én korán reggel indulunk vissza. Mi lesz most?

A közösség vezetősége úgy döntött, hogy néhányunkkal kivételt tesznek, viszont ne beszéljünk róla senkinek, mert vannak, akik hasonló cipőben járnak, de csak legközelebb kapnak lehetőséget a továbblépésre. Három házaspárnak megengedték, hogy egy nappal előbb legyenek újoncok, és nekem pedig, hogy odaszentelődjem, s azt mondták, hogy mindez külön, félrevonulva, a Tanács tagjai előtt fog megtörténni, és nem verik nagydobra. A megadott időre azonban nem

tudott összeülni a Tanács, úgyhogy ezt a döntést megváltoztatták és a jelöltek után, a teljes gyülekezet jelenlétében 30-án este jöhet el számunkra a "nagy pillanat".

Először következett tehát a hat belga (azt hiszem, mind azok voltak), azután egyedül én. Mielőtt erre rátérnék, szeretném a címet megmagyarázni.

A Testvériségben nem *elköteleződünk* tagként, mint a Közösségben, hanem "konszekrálódunk", *odaszentelődünk*. Az elköteleződés az a tőlem jövő lépés, mellyel válaszolok az Isten meghívására, vállalom mindazt, ami az "igen"-emmel jár. A Közösségben ez egy évre szól, és a tagsági elköteleződését vagy megújítja az ember, vagy sem. Mindezt azonban én teszem, ez az én lépésem. Az odaszentelődés során viszont olyanná válok, mint például azok a tárgyak, amiket elkülönítenek az Úrnak:

kehely, kancsó, törülőkendő, bármi, amit másra nem használnak, amik különösen az Úrhoz tartoznak. Persze erre is az Úr hívja azt, akit akar, s mi igent mondunk, aztán fölkészülünk rá, de aztán Ő az, aki konszekrál minket (tehát ezt Ő teszi) a misszió céljából. Ezt ki is mondjuk az odaszentelődés alkalmával: én, Madocsai Bea odaszentelem magam a Jézus Testvériségében és készen állok a misszióra.

Ettől kezdve új módon tartozom az Istenhez, egész életre szólóan. Minden, ami az életem része, az Úrhoz tartozik, felajánlom Neki. A szerzetesek, a cölibátusban elkötelezett nővérek és testvérek sem "lépnek be tagként" egy rendbe vagy közösségbe, amikor örökfogadalmat tesznek, hanem odaszentelődnek.

Nos, térjünk vissza az én történetemre: a moderátor szólított, s egyedül mentem föl a színpadra és letérdeltem az Oltáriszentség elé. Azután körülvettek a testvérek, és átölelt, beburkolt több mint ezer testvér imája. Gondolatok bele! Több mint ezer testvér a hátam mögött egyedül értem imádkozott azokban a percekben! Csak nekem szóltak az igék és az énekek. Akkor értitek meg ennek a jelentőségét számomra, ha ismeritek a régi és új sebeimet, de ezek okát most nem részletezem. Az Úr tudta, hogy mennyire szükségem van arra, hogy ezúttal átérezzem azt, aminek oly nagy hiányát tapasztalom az életemben emberi szinten: hogy igenis nagyon fontos vagyok, sőt egyedül én vagyok a fontos. Megtapasztaltam, hogy az Isten csak nekem szóló, osztatlan, teljes, egyénre szabott szeretettel szeret. Ezt persze normális esetben mindenki tudja magára vonatkozóan akkor is, ha huszonöt másik között térdel ki az Oltáriszentség elé, de nekem szükségem volt erre az egyértelmű helyzetre, hogy az egyedüliséget, a "lecserélhetetlenségemet", a számára becsességemet nyilvánvalóvá tegye számomra. Az Úr gyöngéd, figyelmes, személyre szabott szeretetének óriási jele volt ez!

Bea

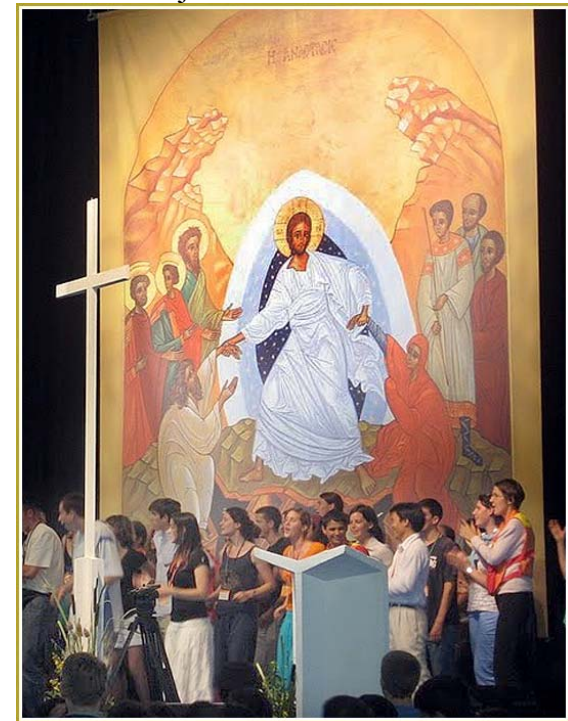
Paray-le-Monial-i fórum 2008.07. 15-20.

Mindenütt jó, de a legjobb... Parayban ☺

Ezt már azok a fiatalok is tudják, akik részt vettek július 15-20-ig az ifjúsági világtalálkozón Jézus szívének városában. 35-en voltak, akik úgy gondolták, hogy nekik Sydney - ahová XVI: Benedek pápa meghívta a fiatalokat ugyanebben az időpontban - messze van és nem diák zsebbez méretezték. Nekivágtak ezzel az ismeretlen Emmánuel Közösséggel ebbe a kimondhatatlan nevű városkába, és ma már tudják, hogy jól tették. Az út megszervezése igen kalandos volt és a szervezőknek okozott pár álmatlan éjszakát, de hát ez már csak így van, ha az Úr valami nagy dolgot készít elő.

Persze mondanom se kell, hogy százszor annyit kaptunk cserébe☺ Először is egy nagyon nyitott fiatal csapattal találkoztunk a buszon. A 20 órás út túlélése végett játszottunk, filmet néztünk, dicsőítettünk, meséltünk nekik a közösségről, Parayról és Jézus Szívének üzenetéről. Gondosan felkészítettük őket arra, hogy a franciák temperamentumos népek, és szeretik a széken állva és ugrálva dicsérni az Urat. Látszólag ettől a mi fiataljaink nem jöttek zavarba, mert pár nap múlva ők dicsőítettek a legbuzgóbban a székek tetején.

A napi program hasonlóképp zajlott, mint nálunk, a kaposvári táborban. Reggel dicsőítés, tanítás, szentmise. A délutáni fakultációk közül a legtöbb magyar Father Murphy, bronx-i ferences szerzetes atya szentségimádásról szóló előadását hallgatta nagy lelkesedéssel. Az atyának már a külseje is (magas, pocakos, hosszúszakállú, szürke csuhás) magával ragadta a fiatalokat, de még inkább az, amiről tanított.

Nem csak beszélt az imádról, hanem el is vitte hallgatóit az Úr Jézushoz. Többen megosztották velünk, hogy életük legszebb szentségimádása volt az az alkalom. Persze mi „vén rókák” jót

kuncogtunk a bajsunk alatt, hiszen tudtuk előre, hogy Parayban ez már csak így van. Késő délután a vacsora előtt következett a fesztivál, amelynek keretén belül választhattunk a különböző koncertek közül; híres emberekkel kávézhattunk és beszélgethettünk a büfésátorban, vagy sportolhattunk a prérin.

A vacsora után élő közvetítést láthattunk a Sydneyben történekről. Az esték felépítése minden alkalommal más volt. Egy pop dicsőítéssel kezdtünk (ez a fiatalok körében kedvelt dicsőítési forma), és egész este az Urat dicsértük. Ezt követték a tanúságtételek. Ahogy lenni szokás, nem maradt el a kiengesztelődési este sem. Két olyan program volt, ami talán eltért a megszokottaktól. Az egyik alkalommal egész estés vetítést tartottak az Egyházzól, főleg a II. Vatikáni Zsinatot követő megújulásról és azokról a pápákról, akik azt előkészítették, majd továbbvitték. A vetítés után hálát adtunk Istennek Krisztus Testéért, az otthonunkért egy hatalmas dicsőítéssel.

A találkozó vezér igéjét a Pápa, az Apostolok cselekedeteiből választotta: **„De megkapjátok a Szentlélek rátok leszálló erejét, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Szamáriában, sőt egészen a föld végső határáig.”** (Ap.Csel, 8) És ahogy a gyümölcsseit már látjuk ennek a találkozóznak, azt gondoljuk, hogy a Szentlélek tényleg sok fiatalnak megérintette a szívét. Nagyon megszerették a dicsőítést, a Szentségimádást és nem utolsó sorban egymást is. Szeptember 1-ére utótalálkozót szerveztek, amit már mindenki nagyon vár. Amikor utolsó nap leültünk a prérin egy nagy körbe, hogy megosszuk, ki mit visz haza, bevallom a könnyem is kicsordult, ahogy őket hallgattam és láthattam az Úr csodáit.

„Annak pedig, aki a bennünk munkálkodó erőnél fogva **mindent megtehet, bőségesen azon túl is, amit kérünk vagy megértünk**, (és hozzátenném: **amit remélünk**) dicsőség legyen az egyházban és Krisztus Jézusban minden nemzedéken át örökkön-örökké, Amen!” (Ef 3, 20-21) ALLELUJA!

Imádkozzatok a fiatalokért!

V.A.

*A felvételeket Jákfalvy Kata készítette.
Köszönjük.*

A fenti ikon a 2009-es találkozóra készült, az ikonfestő mester ezt az ikont külön Paray számára festette az Emmanueles előjárók és a Paray-i atyákkal való konzultáció után. Szerették volna valahogy kifejezni e hely különleges kegyelmeit.

A kép sokunkban mély nyomott hagyott a találkozó alatt/után/óta. Kívánok nektek is hasonlóan kegyelmekben gazdag élményeket, az ikont szemlélve, imában elmélyedve előtte. /Fábi/

Ifjúsági találkozó 2009. augusztus 7-14. Paray-le-Monial

*"Bátran éljétek meg az
Evangéliumot és elszántan
hirdessétek!"*

Paray-t nem lehet megszokni...

...mint ahogy azt sem, hogy Isten szeret. Hetedik alkalommal jöttem Paray-le-Monialba azon kívül, hogy itt töltöttem 9 hónapot az evangelizációs iskolában. Mégis újból azt éreztem, amit találóan valaki a közösségben így mondott: „itt közelebb van az ég a földhöz”.

Amikor az evangelizációs iskolába jártam, többször kértem az Úrtól, hogy továbbadhassam a fiataloknak mindazt a kegyelmet és örömet, amit én ott átélhettem. Mikor tavaly 30-an idén 25-en voltunk kint, és láttam, mennyire megérintette a fiatalokat Jézus szívének szeretete, tudtam, hogy Isten meghallgatott.

A tavalyi csapatból hatan jöttek el újra, hozzájuk 10 új ember csatlakozott, a maradékot pedig a közösséghez tartozó veteránok © tették ki, mint pl. Kornél atya, Fábi, Célia, Alíz és jómagam.

Parayban 3000 fiatal fogadott minket. Mint később kiderült, ebből csak 1500-an iratkoztak fel, a többi pedig csak úgy megjelent a szervezők „nagy öröme”. Voltak köztük lengyelek, szlovákok, olaszok, spanyolok, portugálok, magyarok (ja, azok mi voltunk ☺) és persze franciák.

Olyan gazdag volt a program, hogy a métaütőt és labdát, ami tavaly nagy sikernek örvendett, elő sem vettük a héten. A délelőttök a szokásos menet szerint folytak: dicsőítés, tanítás, szentmise. Délután voltak a fakultációk, szkeccsek, szentségimádási lehetőség, vesperás, közös teázás, kávézás a többiekkel. Este pedig a majdnem éjszakába nyúló „veillék” amit én nem tudok magyarra lefordítani. Aki pedig még ezután sem esett össze a fáradtságtól, koncerteket hallgathatott vagy meglátogathatta Jézust a jelenések kápolnijában éjszakai szentségimádáson. Voltak események, melyek megtörték a napok hagyományos felépítését. Hétfőn, pl. kirándulni voltunk zuhogó esőben.

Mikor az Úr látta, hogy nagy a hitünk, hamar felhagyott locsolásunkkal, így viszonylag szárazon megúsztuk ☺. Egy másik nap egész délután Isten Igéjével voltunk kettesben, és próbáltunk a csöndben találkozni Vele.

Nehéz szívvel indultunk el haza. A búcsúzásakor egy nővér azt mondta nekem: „Isten sokszor az utolsó pillanatokban vagy még az után cselekszik.” Akkor kedvesen mosolyogtam ezen a mondaton, amit már jó néhányszor elsütöttek nekem, de nem sejtettem, hogy ez valóban így fog történni.

Hazafelé egy benzinkútnál találkoztunk a lengyelekkel, akik elmesélték, hogy a Szentlélek kiáradt köztük, karizmákkal ajándékozta meg őket és amióta elindultak (4 órája) dicsőítenek, és tanúságot tesznek egymás előtt. Mikor ezt megosztottuk a mi fiataljainkkal, ők egyszerre kiabálták, hogy „mi is, mi is!”. Így kezdődött el a dicsőítés, amiben erősen megtapasztaltuk a Szentlélek jelenlétét, kiáradását: nyelveken beszélünk és énekeltünk, képek, prófécia hangzottak el. És a hab a tortán az volt, hogy utána majdnem mindenki kijött a mikrofonhoz tanúságot tenni és megosztani a többiekkel, milyen elhatározást tett Parayban, ami segíti megmaradni Jézus követésében. Mi nem reméltünk ennyi ajándékot, de tudhattuk volna, hogy Isten sokszor túlszárnyalja a reményeinket. Annyira

szeretem Őt, amiért ilyen. Hála és köszönet Neki ezért az útért, aminek csak egy kis szeletét osztottam meg veletek. Ha leírtam volna mindent, amit láttunk és megéltünk, Jenőnek nem lett volna gondja, hogy megtöltse az emu-t cikkekekkel. Számunkra a legnagyobb ajándék az volt, hogy láthattuk az arcokat átalakulni, a szemeket csillogni, amik mindent elárulnak a szavakon túl is.

Kérlek, imádkozzatok ezekért a fiatalokért, hogy a szeretet, ami megérintette őket, formálja át szívüket, és mindig akarjanak megmaradni Jézus barátságában!

Adri

A felvételeket Jákfalvy Kata készítette.

Köszönjük.

Az egyik résztvevő, Molnár Dorottya tanúságtétele Parayról:

2009.

Kedves Olvasó!

Mit is mondhatnék egy ilyen csodás élményt elég nehéz leírni, de azért megpróbálom!

Kezdjük az utazással. Az első néhány óra izgalommal teli, mert senkit sem ismer az ember, de mégiscsak kíváncsi, hogy milyen lesz, aztán az első megálló után és az ismerkedés után minden más lesz, teljesen felszabadul mindenki! A buszon nagyon nehezen aludtam, de amikor

megérkeztünk akkor bármennyire is fáradt voltam felpörögtem és nagyon örültem, hogy ott vagyunk!

Addigra már szereztem barátokat és a métázás nagyon jól sikerült! Kicsit mindenki bénázott, mert el volt gémberedve, de azért jó volt! Aztán a várakozás is! Mindenki evett és várt! Utána a sátrak elosztása és belakása volt az izgalom, és az első mise!

Felemelő élmény volt és talán életem egyik legszebb szentmiséje. Az elején igaz, hogy nem értettük még semmit, mert a fordítás akadozott, de aztán minden jó lett, és a többi mise is nagyon jó volt. Tetszett, hogy idősebb és fiatalabb papok is voltak és, hogy mindig más tartotta és az is, hogy annyian voltak! Teljesen máshogy állok a miséhez, mint eddig.

Az, hogy 16 évesen elmehettem oda meghatározó élmény lesz, azt hiszem

az egész életemben. Mindenki felnőttként

kezelt azt csináltam, amit szerettem volna, oda, olyan fakultációra, előadásra mentem ahova én szerettem volna, nagyon tetszett, hogy (igaz, hogy nem nagyon értettük egymás anya-, vagy tanult nyelvét) a szeretet nyelvén is tudtunk kommunikálni tudtunk mosolyogni a nélkül, hogy akár egy szót is szoltunk volna egymáshoz és nyitottan beszélgetni pedig még csak két perce ismertük egymást! A mosoly az, ami mindent elindít, mert anélkül ott és a nagyvilágban sem lehet elindítani egy kapcsolatot.

Én nagyon sok mindent kaptam Paray-tól, de talán az a legnagyobb, hogy rájöttem Isten mennyire egyszerű és hatalmasan csodálatos, és hogy engem, Molnár Dorottyát is nagyon szeret és külön számon tart.

*A felvételeket Molnár Dorka készítette.
Köszönjük.*

Fraternité lelkigyakorlat 2009 december.

Ezerötszázán gyűltünk össze 2009. karácsony után Paray-ban a Fraternité lelkigyakorlatra. A világ különböző részeiről, mint pl. Kanada, Peru, Chile, Brazília, Indonézia, Ausztrália, Japán és persze Európa sok országából. Elgondolkodtató, hogy milyen kicsi a világ, - vagy éppen milyen nagy az Emmánuel!

Első este a Margaret Marie teremben vettünk részt a szentmisén, aminek főcelebránsa Yves Le Saux püspök atya volt.

Másnap reggel *Laurent Landete* köszöntötte résztvevőket, majd arról elmélkedett, hogy az Emmánuel Közösség

a Vatikáni Zsinat egyik gyümölcse, és ajándékként kapta az Egyház a III. évezredre, és mindjárt meghívott az elcsendesedésre, hogy örömteli csendben figyeljük, mit mond a Szentlélek. Fantasztikus, hogy 1500 ember három napig csendben van, csak Isten szavára figyel. Hallgatja a homíliákat, az előadásokat. Azt azért megjegyzem, hogy a szilencium a dicsőítésre nem vonatkozik. Az előadásokból csak egyes gondolatot szeretnék kiemelni. Előljáróban: az előadások zömben a LUMEN GENTIUM és a GAUDIUM ET SPES konstitúciókra épültek.

Sophie Moten párizsi művészettörténész tanár a Zsinatról adott történeti áttekintést.

Olivier Bonnewijn atya, a hogy mit tart az emberiségről a II. Vatikáni Zsinat, majd az odaszentalódásra való egyetemes meghívásról, és a keresztségről, ami nem

csak egy a szentségek közül, hanem konkrét meghívás az odaszentalódásra.

Nem szabad, hogy a másik ember engem lásson, Krisztust kell, hogy lássa, nekem Őt kell mutatnom, Őrá kell mutatnom, nem szabad eltakarnom

Jean Laffitte püspök atya: –a Családok pápai tanácsa új elnöke - az odaszentalódás kimondásával magunk előtt teszünk tanúságot a szorosabb odatartozásra, és ennek kimondása válasz is a sok kapott ajándékra. Hasonlítsunk Krisztusra, aki a tökéletes ember. Ez a Szentlélek nélkül nem megy!

Végül említjük meg **Laurent** 31.-i előadását. – Az odaszentalódás egy új keresztségi fogadás. Odaszentalódva együtt! Az **együtt** a lényeg, külön-külön nem megy! A közösségben zseniális az életállapotok együtt léte. A közösség szíve a házicsoport. Gondozzátok a testvériség minőségében a szeretetet a házicsoportban.

Az adoráció, a kompassió és az evangelizáció elválaszthatatlanok Misszionáriusok vagyunk ott, ahol vagyunk. „Így világítson világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jótetteiteket és magasztalják mennyei Atyátokat.” Mt.5,16.

A lelkigyakorlat alatt négy helyen volt szentségimádás: a nagyteremben és a bazilikában meghatározott időben, a szálloda kápolnájában és a Szent János kápolnában állandóan. Csendes szentségimádás.

Egyik mozgalmas jelenet volt, amikor a rendezők a színpadra hívták azokat, akik most vannak először Parayban a Testvériség lelkigyakorlatán. A színpadon oldalt az Istenszülő ikon, előtte gyönyörű virágcsokor. Az első látogatók alig érkeztek

el, annyian voltak. Kettőn tőlünk is kimentek, Zsuzsi és Nándi, egyenkint

kézbe kapták a mikrofont, hogy bemutatkozzanak. Akik bemutatkoztak tapsot kaptak, főleg azok, akik távolabbról vagy egzotikus országokból érkeztek. Elképesztő volt az a nemzeti tarkaság, amit a színpadon láttunk, valódi nagy testvéri szeretetben.

Daniella elköteleződéséről az ő megosztását olvassátok:

Mint biztosan már tudjátok, december 31-én a Paray le Monial-i bazilikában volt az 5 éves fogadalmam hét másik nővér kíséretében, hárman voltunk, akik öt éves fogadalmat tettünk, öten pedig örökfogadalmat. Az ünnep szép volt, és örültem, hogy egy maroknyi magyar csapat ott volt velem, Alíz még a Kornél által

lefordított éneket is elénekelte a bevonuláskor ☺.

A misén 3 püspök és 120 pap volt jelen, és 1500 ember.

Yves Le Saux volt a főcelebráns, és ő volt, aki előző este (egy doboz finom csoki kíséretében) vendégül látott minket, és próbált bátorítani. Buzdított minket az imára, az engedelmességre, a szolgálatra, hogy adjuk oda magunkat radikálisan, ne tartsunk meg semmit magunknak. Ami leginkább jellemezte az ott töltött időt, az elköteleződést, és az azóta eltelt egy hónapot, az a békesség, ami bennem van, no és persze az öröm. Köszönöm az imákat. Szeretettel: Dani

Az ünnepség végén a Bazilika mögött gyűjtötték össze a nővéreket az elmaradhatatlan csoportképre,

majd a Prioré szállóban a fehér asztal mellett folytattuk az ünneplést. Dani több nővér testvére mellett az egész magyar „küldöttséget” meghívta, és még Laurent is eljött, hogy köszöntse őt.

A Közösség Moderátora mind a nyolc asztalnál helyet foglaló nővéreket megtisztelte jókívánságaival.

Eddig, ha Paray-ban jártunk soha nem mulasztottuk el Pierre sírjának meglátogatását.

Most sem. Dani elhozta délelőtt kapott szép virágcsokrárt. A sírnál kicsit meglepődünk, a korábbi fakeresztes, bazaltzúzalékkal borított sír helyén gyönyörű márványlapot találtunk, közepén

a moderátori kereszt másolatával. Ez a kereszt, Pierre keresztjének a másolata, ami a mindenkori moderátornál van. A sír előtt együtt mondtuk el az imát Pierre boldoggá avatásáért.

Délután került sor az újak posztulálására. 72-en térdeltünk ki az Oltáriszentség elé, és egymás után mondtuk ki a posztulálás szavait. Ki-ki a maga nyelvén. Majd a testvérek imája és az Igék felolvasása következett. Ezeket gondosan feljegyezték, majd levélben elküldték.

Valamennyi a küldetésről, misszióról, biztatásról és reményről szól – az Úr nem hagy bennünket egyedül azon az úton, amire elhívott.

"Úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé. Legyetek tehát okosak, mint a kígyók és egyszerűek, mint a galambok." (Mt 10,16)

A **Tu nous as sauvés ...** eléneklésével és az Üdvözlégy-el zárult a délután.

(Ha valaki meg kívánja hallgatni a dalt, itt teheti):

http://www.wat.tv/audio/01-tu-nous-sauve-alleluia-16obc_16oau_.html

Az utolsó napon a hazautazás előtti záró szentmise végén kedves jelenet mosolygott meg a résztvevőket. A diakónus a mise végén azt, hogy a szentmise véget ért, menjetek békével – kínai nyelven mondta! K.J.

Hogy látta Jáki Zsuzsi?

Paray le Monial – 2009 december

Kirándultunk – Jézus Szívébe. Számomra óriási élmény volt ez a Fraternité, életem első látogatása Paray le Monialban.

Elsősorban az előadások és a tanúságtételek érintettek meg, jó volt látni „élőben” a nagyokat, akik már a Közösség alapításakor is jelen voltak.

Szeretnék a jegyzeteimből megosztani veletek egy-két szemelvényt, hátha, így közvetítón keresztül is átélhető valami azokból a kegyelmekből, vezetésből, amit ott kaptunk.

A téma a II. vatikáni zsinatból a Lumen Gentium értelmezése, átgondolása volt. Lumen Gentium azt jelenti: a népek világossága. Az Egyház kell, hogy az emberek közé vigye Krisztust, és ezáltal a népek világossága legyen. Az Egyház az emberiség szolgálóleánya, ezért a világ

szenvedései az ő szenvedései is, a világ vágyai az ő vágyai is, a világ öröme a

Krisztus követők öröme is egyben. Talán a múltban az Egyház néha elhatárolódott a bűnös világtól, de minket Isten a világba küld, hogy hordozzuk minden örömét, vágyát és szenvedését, és egyesítsük Krisztussal.

Az adorációban (szentségimádásban) is fontos tudatosítanunk: azért vagyunk jelen Krisztus előtt, hogy megmenthessük a lelkeket. Kérnünk kell adoráció alatt, hogy a Jóisten tegye a szívünket könyörületessé és szeretővé. Engednünk kell, hogy Jézus szíve megérintse a szívünket, és az Ő szeretetét adhassuk tovább. Az imádságban, adorációban a világot Isten elé visszük, az Ő szeretetéhez kapcsoljuk. Nagyon fontos az ima és a böjt ereje, a szenvedés felajánlása: Pierre és Catta is ezen az úton járt.

Az Egyház adja Istent mindenkinek. Az egyház világossága Krisztus, nem tud a

saját erejére hagyatkozni, azt adja, amit be tud fogadni, Istenből, és a kegyelemből. Isten úgy akarta, hogy közösségben éljünk

meg és adjuk tovább az örömhíret, az Egyházon keresztül adja szeretetét.

A Fraternité-hez (Jézus Testvériségéhez) való tartozás ezen belül egy külön út, külön kegyelem. Biztosan sokan tudjátok, nekem viszont újdonság volt minden, amit erről hallottam. Az Emmánuel közösség

1972-ben alakult, egy imacsoportból indult, a Fraternité eredete pedig Pierre és másik három testvér együtt lakása. A Fraternitében egy külön misztériumra kap az ember meghívást, rendelkezésre bocsátja magát a misszióra, hogy Jézust a világnak adhassa. Ez az odaszentalódás egyszeri, és hosszú távra szól, valójában egy belső nyitottságról van szó: az akarom, hogy Jézus egész életemben vezessen – függetlenül attól, hogy ez jár-e bármilyen objektív külső változással; van akinél igen, van akinél szinte semmi látható aktivitás nem jár együtt az elhivatottsággal. Hiszen

életállapottól, körülményektől is függ, hogy épp az ember ebből konkrétan mit valósít meg, de nem is ezeken a külső tetteken van a hangsúly, hanem egy belső szándékon: Isten akaratát szeretném tenni, Isten kezében eszköz lenni.

Minden életállapotban lehetséges ezzel a lelkiállattal élni. Családoként talán arra érdemes külön odafigyelni, nehogy szétváljon a hétköznapi és a vallásos élet, ezeknek mindig szoros egységben kell maradni. Nem jó, ha egy külön bugyor van a munkának, egy külön a családnak és rokonoknak, egy külön a vallásgyakorlatnak az életünkben. Hiszen a munkánkat és a kapcsolatainkat is Isten jelenlétében kellene megélni, mindent Isten szeretetébe helyezni és egyesíteni. Hiszen Isten nélkül a teremtett dolgok kiüresednek – legyen szó bármiről. Minden tudomány is valójában Istenben találja meg a végső gyökerét. A másik emberre sem nézhetünk úgy, mint egy bálványra, aki minket mindörökké kielégít, még akkor sem, ha épp a házastársunk az illető. Felelősek vagyunk egymásért is, a családban is, a közösségben is, hogy ne hagyjuk elveszni a másikat, sem evilági, sem túlvilági szempontból: az örök élet felé vezető utat kell együtt keresnünk. A szeretetben egymásnak adjuk magunkat. A Lumen Gentium értelmében tehát felelősséggel tartozunk a világért, egymásért, az emberek örömeiért,

sz szenvedéseier, üdvösségéert. Még akkor is, ha objektíven éppen semmit sem tudunk tenni konkrétan ezekért a célokért, a lelkiélet jelen lehet, imában, felajánlásban. Ne legyünk illúzióvesztettek! Tudjuk, hogy a saját erőnkől ez nem fog menni, de a Szentlélek erejéből bekapcsolódhatunk Isten teremtő és üdvözítő művébe.

XVI. Benedek mindannyiunkat az új evangelizációra hív:

Ne hagyjuk, hogy az emberek szíve mélyén kialudjon az Isten utáni vágyakozás, Isten létének kérdése!

***Jézus Szívének tisztelete, és az Emmánuel
Közösség kapcsolatáról az alábbi három
előadás leírása áll az érdeklődők
rendelkezésére.***

Jean-Rodolpe Kars atya:

**Az Emmánuel Közösség lelki szíve
Paray-le-Monial**

Szent Angéla iskola 2003.10.11.

*****

Jézus Szíve és az Emmánuel Közösség

Eric Jacquinet és Bernard Peyroux

Az Emmánuel közösség papjai

A magyar Közösség honlapján

*****

**MI PARAY-LE-MONIAL ÜZENETE
SZÁMUNKRA?**

Yves Le Saux atya (egykor a namuri Szent József ház felelőse – ma Mans püspöke) előadása

Végezetül ide kívánkozik **Jean-Rodolphe KARS** atyának az események résztvevőjének fent említett budapesti előadásából egy részlet Dragán Kriszti fordításában:

„Az Emmánuel Közösség lelki szíve valóban Paray-le-Monial. Mikor 1975-ben az Emmánuel Közösség nemzetközi lelkigyakorlatos találkozókat szervezésébe kezdett, fokozatosan ébredt rá arra, mit jelent Jézus Szíve misztériuma. A Szentlélek különleges kegyelme által a Közösség belépett Jézus Szíve misztériumának egyre mélyebb megértésébe. Úgy is mondhatjuk, hogy a Szentlélek kegyelme által a Közösség egyre mélyebben és pontosabb módon értette meg Jézus Szívének misztériumát és kegyelmeit.

Ezzel együtt, csak folyamatosan az évek elmúlásával döbrentünk rá Paray-le-Monial üzenetének fontosságára.

A Szentlélek által hosszú éveken keresztül közel voltunk Jézus Szívéhez, imádtuk Őt, de igazából nagyon kevésbé ismertük Margit Máriát, és keveset tudtunk az eseményekről, melyek Paray-ban a 17. században történtek. Igazából ez egy viszonylag újabb felfedezés számunkra, mely akkor indult el, mikor a Közösségre bízták nemcsak a nyári lelkigyakorlatos találkozók szervezését, hanem az egész kegyhely irányítását.

Jelenleg az Emmánuel Közösség papjai látják el a kegyhely vezetésének feladatát. Heten vagyunk, és sok segítséget kapunk a Közösség tagjaitól: odaszentelt életű nővérek, családosok, egyedülállók dolgoznak velünk. A kegyhely felelőseivé válva kötelességünknek éreztük, hogy még jobban, mélyebben megismerjük Paray-le-Monial üzenetét. Kb. két évvel ezelőtt Dominique Vermersch, a Közösség moderátora, megkérte a kegyhelyen szolgálatot ellátó káplánokat, hogy látogassanak el különböző közösségi találkozóhelyekre, nem csak Franciaországba, hanem más országokba is, hogy a Közösség még mélyebben ráébredhessen arra, hogy gyökerei Paray-le-Monialban vannak.

A fordításokban segítettek:

**Almásy Kati,
Fényi Andi,
Loránt András,
Madocsi Bea,
Marik Gergő,
Szakonyi Andi,
Szkladányi Kata és
Varjas Adri.**

Köszönet érte !

Tartalom:

1	Paray-le-Monial /KJ/	44	Na milyen volt? /MB/
3	Bazilika /KJ/	46	Rövid élménybeszámoló /Rafi/
11	Alacoque szent Margit Mária /KJ/	46	Evangelizációs iskola /VA/
15	XIII. Leó pápa felajánló imája	47	Adri írta Parayból /VA/
16	La Colombière Kolos /KJ/	48	Paray-le-Monial 2004. /KJ/
20	Romay-i kápolna /KJ/	51	Nem voltak elvárásaim /BG/
21	Jézus Szíve ígérete valóság /KTM/	52	Szűz Mária az Emmánuel Közösség. Édesanyja
22	Oltalmazó kéz	53	Odaszentelődés a Szent Szűz kezein keresztül
23	Az Emmánuel Közösség Parayban	53	Fraternité 2006. /KJ/
26	Pierre Goursat	55	Konszekráció /MB/
26	Beszélgetés Pierre Goursatról	56	Paray-le-Monial fórum 2008. /VA/
32	Ima Pierre boldoggá avatásáért	58	Ifjúsági találkozó 2009. /VA/
33	Magyarok Parayban	59	Molnár Dorottya tanúságtétele
35	Először voltunk Parayban 1996. /KJ/	61	Fraternité lelkigyakorlat 2009./KJ/
38	Övtáska nélkül 1996. /Bea/	62	Daniella megosztása
39	Fraternitás – Jézus Testvérisége	64	Hogy látta Jáki Zsuzsi?
39	A Fraternitásról /MJ./	65	Jézus Szíve tisztelete három leírás ...
40	Részlet Kornél leveléből	65	J. R. Kars atya írásából
41	Újra Parayban 1999. /KJ/	66	Köszönet a fordításokért
		66	Tartalom

Melléklet:

[1] Der goldene Schlüssel von Paray-le-Monial 1995. /4 old./

[2] A Paray-le-Monial-i bazilika alaprajza:

1. [Narthex](#) vagy átrium: a templom előcsarnoka, ami már az őkeresztény templomépítészetben is megtalálható.
2. [Főhajó](#)
3. [Mellékhajók](#) vagy oldalhajók
4. [Négyezet](#), felette emelkedik a négyezeti torony vagy szentélytorony
5. Szentélynégyyszög vagy [kórus](#)
6. A kórusához csatlakozó [apszis](#)
7. Szentélykörüljáró, amelyből esetenként
8. [kápolnák](#) nyílnak
9. Négyezetből kiinduló [keresztthajó](#)
10. [Keresztelőkápolna](#)

A Paray-i bazilikáról bővebben: ETUDE HISTORIQUE ET ARCHEOLOGIQUE SUR L'ÉGLISE DE PARAY-LE-MONIAL (Autun, 1886.)

<http://195.220.134.232/numerisation/tires-a-part-www-nb/0000005518296.pdf>

[3] M.Dupuy: Szalézi Szent Ferenc élete.

Jean Ladame: Jézus Szíve Apostola: 99. oldal idézet a Vizitációs rendről. (a leírás 11. oldalán)

[4] Jean Ladame: Jézus Szíve Apostola - Alacoque Margit-Mária élete.

(Szent István társulat – 1985.) 49. oldal (11)

[5] u.o.77. oldal (12)

[6] u.o. 78. oldal (12)

[7] u.o. 91. oldal (12)

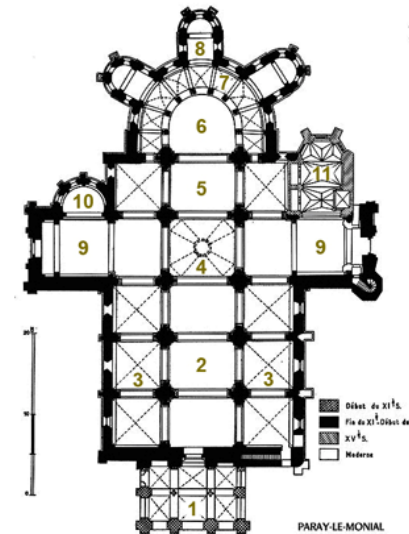
[8] u.o. 112. oldal (13)

[9] u.o. 113. oldal (13)

[10] u.o. 124. oldal (14)

[11] u.o. 130. oldal (14)

[12] u.o. 132. oldal (14)

- [13] u.o. 133. oldal ⁽¹⁴⁾
- [14] u.o. 290-292. old. ⁽¹⁴⁾
- [15] u.o. 292. old. (L.még Katolikus lexikon: Nagykilenced.) A nagykilencedhez a havonkénti gyónás, és első péntekenként a Jézus Szíve litánia elmondása a jezsuita atyák buzdítása nyomán kapcsolódott. ⁽¹⁴⁾
- [16] Anna-Magdalena Remuzat (1696-1730) Magyar Katolikus Lexikon. /15/
- [17] Jean Ladame: Jézus Szíve Apostola: 296 old. ⁽¹⁸⁾
- [18] u.o. 296. oldal ⁽¹⁸⁾
- [19] Madocsai Bea fordítása. ⁽¹⁸⁾
- [20] B.Peyrous – H-M. Catta: Tűz és remény 1977. Emmánuel Közösség kiadása. 40. old /23/
- [21] u.o. 42. old /23/
- [22] u.o. 48. old /23/
- [23] u.o. 53. old. /23/
- [24] u.o. 46. old. /23/
- [25] u.o. 58. old./23/ Vézelay - Benedekrendi apátság Burgundiában. A hagyomány szerint BADILO, az apátság alapítója hozta magával a Szentföldről Mária Magdolna ereklyéit, melyeket az apátsági templomban őriznek.
- [26] u.o. 71. old. /23/
- [27] u.o. 72. old. /23/
- [28] u.o. 74. old. /23/ Marthe Robin francia misztikus (1902-1981).
- [29] u.o. 102.old. /24/
- [30] u.o. 149.old. /24/ Emiliano Tardif (1928-1999) szerzetes pap, karizmatikus, szerte a világon, szentmiséin gyógyító szolgálatot végzett.
- [31] u.o.183. old. /24/
- [32] u.o. 178. old. /24/
- [33] u.o.180. old. /24/
- [34] u.o.181. old. /24/
- [35] u.o. 154. és 186. old. /25/
- [36] u.o. 211. old. – A beszéd az Les Nouvelles de L’Emmanuel 1991 júniusi n°19 számában jelent meg.. /30/
- [37] u.o. 212. old. /30/
- [38] u.o. 74. old. /31/ J.O.C. *Jeunesse Ouvrière Chrétienne* Keresztény munkásifjak szervezete – J. Cardijn (1882-1967) alapította. XI. Pius 1925-ben hagyta jóvá. Pierre jó kapcsolatot ápolt velük. „A mozgalom fiatal munkásoknak egy olyan szervezete, melynek tagjai világi sorsuk irányítását és az örök élet elnyerését remélik.” (írta a mozgalom alapítója J. Cardijn)
A keresztet Marek Schwarc zsidó származású, lengyel keresztény művész készítette.

EMU = Emmánuel Tájékoztató. Az Emmánuel Közösség belső újságja. Alapítva: 1996.

